

ယုန်းအိမ်

ဦးမာန်ဖွဲ့မပြေ

ပန် + ချီ ဝှန် + ဝေ ဝ ဝ ဝ

ပဉ္စ ဂုဏ် အဟံ ဝန္တမိ
 ယွန်းအိန္ဒြေ - ပြီးမာန်ပွဲပဲပြေ

- အပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၀၇ / ၂၀၀၄ (၆)
- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၃၀၇ / ၂၀၀၃ (၉)
- ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ။
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်
- အပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်မြင့်မြင့်တင်
 (မြင့်သိင်္ဂီပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ် (၂၀၈)၊ လမ်း - ၃၀၊
 ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှနိုင် (မြိတ်စာပေ)
 အမှတ် ၆၆၊ ဗိုလ်ဥက္ကမလမ်း၊
 ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်။
- ပြန်ချိခရး - မြိတ်စာပေ (ဖုန်း-၇၀၄၄၉၀)
 အမှတ်-၁၉၀၊ ၃၁လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- စီစဉ်သူ - ကိုလှနိုင် (မြိတ်)
- အထက်မြန်မာပြည် - နဂါးစာပေ၊ (မန္တလေး)
- ပြန်ချိခရး - ထွန်းဦးစာပေ (မန္တလေး)

ယုန်းအိဇွေ

ဦးမာန်ဖွဲ့မလေ

ပဉ္စ - ဂုဏ် အဟံ ဝိဇ္ဇာမိ

မြတ်စွာပေ

အမှတ် ၁၇၀၊ ၃၁ လမ်း (အထက်)။
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မိမိအနာကြင်ဆုံး အရက်ရဆုံးအဖြစ်

ခံစားလာခဲ့ရခြင်းကို လွယ်လွယ်နှင့်

မကြေနိုင်ဘူး...သူမကို လှလှပပ

အလဲထိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ

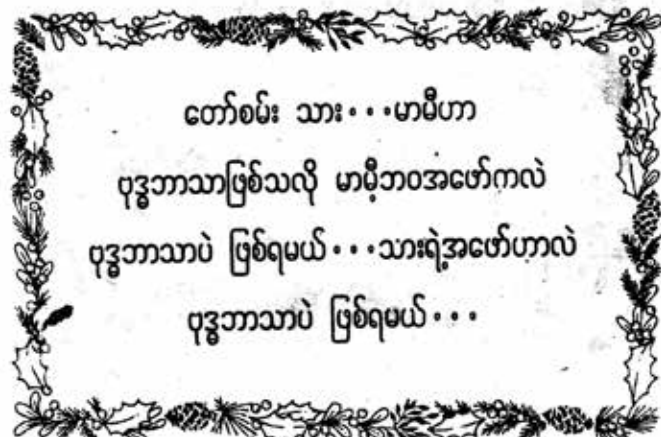

တော်စမ်း သား...မာမိဟာ

ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်သလို မာမိဘဝအဖော်ကလဲ

ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ ဖြစ်ရမယ်...သားရဲ့အဖော်ဟာလဲ

ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ ဖြစ်ရမယ်...

ချစ်သူတစ်ယောက်ကိုချစ်တဲ့အခါမှာ
ဘဝတွေကြုံရတဲ့ အဆိုးတွေ၊ အကောင်း
တွေထက် အကောင်းကိုပဲ လူတိုင်းဖြစ်ချင်ကြ
သလို ကျွန်တော်လဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော့်
ချစ်သူလေးကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်...
ဒါပေမယ့်...အချစ်နဲ့ ကျွန်တော်ကြားမှာ...
တစ်ခုခု မှားယွင်းနေတယ်။ သူ့ကိုလဲ သနား
တယ်...

ညီမင်းခန့်

မောင်

မောင်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင်တယ်...

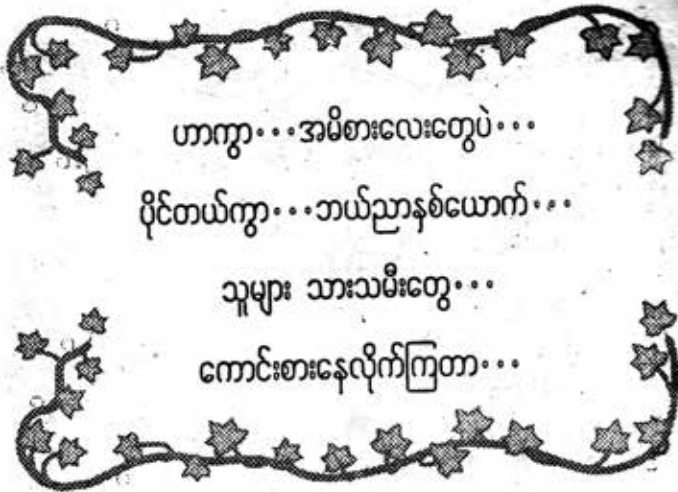
မောင်ရဲ့ အကြင်နာငွေငွေလေး ဒီဘဝမှာ ရခဲ့ရင်
သဒ္ဓါတစ်ယောက် သေပျော်မယ်။

မောင် ပြောတဲ့စကားမှန်သမျှကို စေလိုရာ
ဖြစ်အောင် သဒ္ဓါ ပါရမီပြည့်ပါ့မယ်... ဒါပေမယ့်
မောင့်မှာက ပိုင်ရှင်နဲ့လေ...

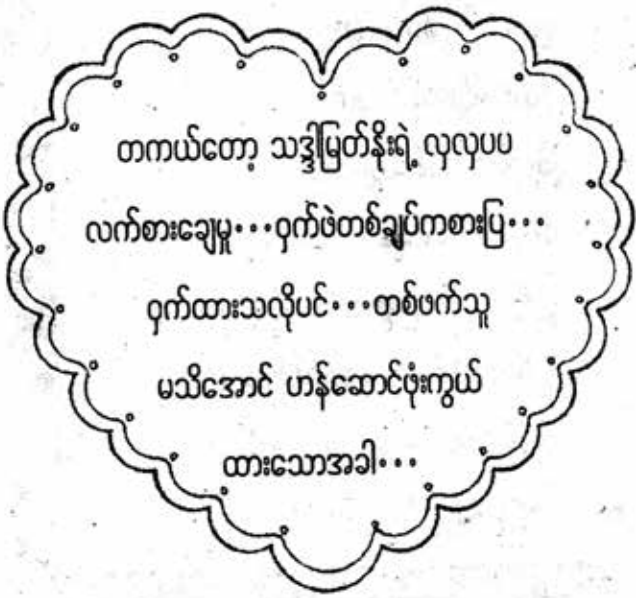
သဒ္ဓါမြတ်နိုး

နေ့စမ်းပါဦး မိန်းကလေး...မင်းနဲ့
တိုကြားမှာ အကြေအလည်
တောင်းပန်ဖို့မပြောနဲ့ ဘာစကားမှတောင်
ပြောစရာမရှိဘူး...

ကြည်ဖြူ ရင်ထဲမှာ မခံနိုင်မှုတွေလား...
ယူကြုံးမရ ဖြစ်မှုတွေလား...မခံနိုင်တဲ့
အကြောင်းအရာတွေကို သူမကပဲ
အငြိုးအတေးကြီးစွာနဲ့ လိုက်လုပ်ခဲ့တာလား...

ဟာကွ...အမိစားလေးတွေပဲ...
 ပိုင်တယ်ကွ...ဘယ်ညာနှစ်ယောက်...
 သူများ သားသမီးတွေ...
 ကောင်းစားနေလိုက်ကြတာ...

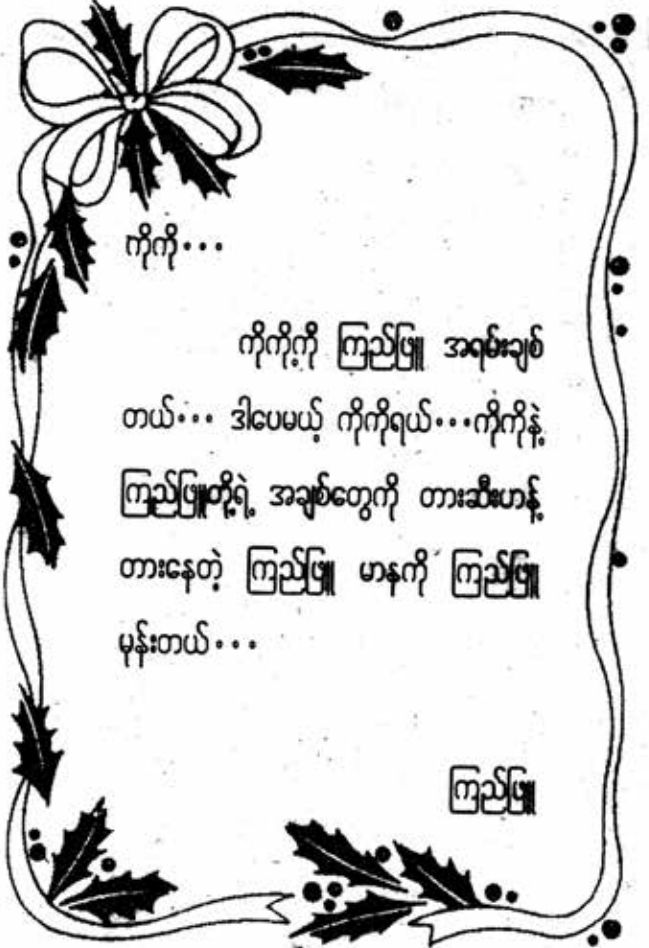

တကယ်တော့ သဒ္ဒါမြတ်နိုးရဲ့ လှလှပပ
 လက်စားချေမှု...ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ကစားပြ...
 ဝှက်ထားသလိုပင်...တစ်ဖက်သူ
 မသိအောင် ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်
 ထားသောအခါ...

ငြိုးမာန်ဖွဲ့မပြေ

သူ့ကိုမြင်မိ၊ စတွေ့ချိန်မှာ
ငြိုးမာန်သိုမျက်
မုန်းမိသည်။
သူ့ရဲ့မျက်နှာ၊ သူ့ရဲ့မျက်လုံး
ထွင်းဖောက်ကြည့်ကာ
သူ့ရဲ့ဘဝင်၊ စိတ်နှလုံးတွင်
ကိုယ်လိုငြိုးမာန်သိုမျက်
ပျံ့ခဲ့တာကို မြင်တွေ့မိသည်။
တစ်နေ့...တစ်ချိန်...တစ်နေရာ၌
သူ့ကိုတွေ့ရင် ဦးစွာအရင် မြင်တွေ့မိကာ
ကိုယ်ကအနိုင်...အောင်နိုင်သူပမာ
သူ့ကိုရှေ့ထား...မျက်လုံးလွဲကာ
မကျေနပ်ကြောင်း ပြရမည်။

ကိုကို...

ကိုကိုကို ကြည်ဖြူ အရမ်းချစ်
တယ်... ဒါပေမယ့် ကိုကိုရယ်...ကိုကိုနဲ့
ကြည်ဖြူတို့ရဲ့ အချစ်တွေကို တားဆီးဟန့်
တားနေတဲ့ ကြည်ဖြူ ဟန့်ကို ကြည်ဖြူ
မုန်းတယ်...

ကြည်ဖြူ

“ဘယ်က ကိုကိုကြီးလဲ...နားမလည်ဘူး...”
“ကိုညီမင်းခန့်ကို ပြောတာ...”
“အမယ်...ရှင်က နာမည်တွေဘာတွေ သိနေပါလား”
“သိတာပေါ့...တို့က ချစ်တာကိုး...”

ဒီမယ် မင်းနဲ့ငါ ရန်သူဖြစ်သွားပြီနော်...
အေး...မင်းကို ငါ့တစ်သက်စာအတွက် မင်းရဲ့
နလုံးသားကို စွဲကိုင်ခံပြနိုင်အောင် ငါ
ကြိုးစားမယ်...အခုတော့ မျက်စောင်း
လှလှထိုးထားဦးပေါ့...

ချစ်သူတစ်ယောက်ကိုချစ်မိတဲ့အခါမှာ ဘဝတွေကြုံရတဲ့အဆို
တွေ၊ အကောင်းတွေထက် အကောင်းကိုလူတိုင်းဖြစ်ချင်ကြသလို ကျွန်
တော်လည်းဖြစ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ချစ်သူလေးကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်
ဒါပေမယ့် အချစ်နဲ့ကျွန်တော့်ကြားမှာ တစ်ခုခုမှားယွင်းနေတယ်။ သူ့
လည်း သနားတယ်. . . . ။

ညီမင်းခန့်

ကိုကို

ကိုကိုကို ကြည်ဖြူအရမ်းချစ်တယ်။

ဒါပေမယ့်ကိုကိုရယ်. . . . ကိုကိုနဲ့ကြည်ဖြူတို့ရဲ့အချစ်တွေကို
 တားဆီးဟန့်တားနေတဲ့ ကြည်ဖြူမာနတွေကို ကြည်ဖြူမုန်းတယ်။

ကြည်ဖြူ

မောင်

မောင်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရချင်တယ်။

မောင်ရဲ့အကြင်နာငွေငွေလေး ဒီဘဝမှာရခဲ့ရင် သဒ္ဒါတစ်
ယောက်သေပျော်မယ်ထင်တယ်။

မောင်ပြောတဲ့စကားမှန်သမျှကို စေလိုရာဖြစ်အောင် သဒ္ဒါပါရမီ
ဖြည့်ပါ့မယ်။

ဒါပေမယ့် မောင်မှာကပိုင်ရှင်နဲ့လေ...။

သဒ္ဒါမြတ်နိုး

 အသုံး(၁)

နှင်းပါးပါးလေးတွေကျတဲ့ အခုလိုဆောင်းရာသီနံနက်ခင်းမှာ
သဒ္ဒါတစ်ယောက် အမြဲအပြေးလှေ့ကျင့်စမြဲပင်။ သဒ္ဒါက အနီရဲ့ရဲ့ ထရက်စု
ဝမ်းဆက်ဝတ်စုံလေးနှင့် ဆံပင်တိုကိုပင့်တင်စီးထားသည်။

သဒ္ဒါက ပါရမီလမ်းမှ ဝေဇယန္တာလမ်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

“ဝုတ်. . ဝုတ်”

“ဟဲ့. . ပလုတ်တုတ်. . အမလေး ခွေးကြီး”

“ယိုမိ. . အို့အို့ လာလာ”

သဒ္ဒါပြေးနေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ လန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုခွေးစုတ်ဖွားလေးက သူမအနားပြေးလာပြီး ထိုးဟောင်နေခြင်းပင်။

ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူရဲ့အသံကိုကြားတော့ ခွေးက ရှေ့မှပြေးထွက်
သွားသည်။ သဒ္ဓါပြေးနေရာမှ လန့်သွားအောင်လုပ်တဲ့ခွေးကို အတော်
လေးဒေါသဖြစ်သွားမိ၏။ ခွေးက သခင်နှင့်အတော်ယဉ်ပါးနေပုံရသည်။
သဒ္ဓါဖျတ်ကနဲ့ ပိုင်ရှင်ထံသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်. . ချောလိုက်တာ”

သဒ္ဓါနှုတ်မှ တိုးတိုးလေးရေရွတ်ပြီး သူ့ကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။
တည်ကြည်ခန့်ညားပြီး ယောက်ျားပီသသောသူ့အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ခေတ္တ
သဒ္ဓါရပ်ကြည့်နေလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

“ဟိတ်. . ချာတိတ်မ၊ သွားဆော့လေ၊ ခွေးကမကိုက်ဘူး၊ ဒီမှာ
သံကြိုး၊ တို့ဆွဲထားတယ်”

သဒ္ဓါရပ်ကြည့်နေတာကို ခွေးကြောက်လို့ရပ်နေတာဟုထင်၍
ပြောနေရှာသည်။ သဒ္ဓါက ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ခေါင်းဆတ်ကနဲညိတ်ပြပြီး လှစ်
ကနဲပြေးထွက်သွားသည်။

သဒ္ဓါပြေးရင်းနှင့် သူ့အကြောင်းစဉ်းစားလာသည်။ သူက
ပြေးနေတာမဟုတ်။ ခွေးနှင့်လမ်းလျှောက်ထွက်ခြင်းပင်။ သဒ္ဓါကို
သူလုံးဝသတိမပြုမိပေ။

သဒ္ဓါကသာ သူ့ကိုနေ့စဉ်နေ့တိုင်း အဲဒီနေ့မှအစပြု၍ တမင်
ဒီလမ်းကိုလာနေခြင်းပင်။ သူကလည်း သူ့ခွေးနှင့် အမြဲအလုပ်ခွပ်တာ

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိမထားမိပေ။

သဒ္ဓါသည် သူ့ကို ဆောင်းမနက်ခင်းမှာသာတွေ့ရ၏။ ဆောင်း
အကုန်နွေအကူးလည်းရောက်ရော သဒ္ဓါ သူ့ကိုလုံးဝမတွေ့ခဲ့ရတော့ပေ။

သဒ္ဓါရင်ထဲတွင် သူ့ပုံရိပ်သာထင်ဟပ်စိုးမိုးနေရာယူထားခဲ့သည်။
ဒီလိုနဲ့ပဲ အချိန်တွေဟာ အမြဲတမ်းပြောင်းလဲလာခဲ့တယ်။

သဒ္ဓါ သူ့နဲ့ တွေ့တာက ဆယ်တန်းဖြေပြီးကာစပေါ့။ သဒ္ဓါမှာသာ
သူ့ကိုအမှတ်တရတစ်ခုအနေနဲ့ အာရုံထဲမှာ သူ့ပုံရိပ်တွေဟာ ထင်ဟပ်
နေဆဲပါ။

❀ အန်း(၂) ❀

ရှစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ. . .

“ဟဲလို. . ပြောပါ။ အိုး. . ကိုကိုလား၊ သတိရသေးတယ်ပေါ့၊
ဟုတ်ကဲ့. . လွမ်းတာပေါ့ကိုကိုရယ်၊ အင်း. . မာမိဆိုင်သွားဖို့ပြင်နေပြီ၊
အင်း. . မာမိထွက်မှ ကြည်ဖြူထွက်လို့ရမှာပေါ့၊ ကိုကိုကို မာမိမမြင်စေနဲ့
နော်၊ ဒါပဲကိုကိုရေ၊ ဟိုမှာ မာမိဆင်းလာနေပြီ”

“ဟိတ်သမီးလေး. . . ဘယ်သူနဲ့များ ဖုန်းပြောနေတာလဲ”

“ဟို. . သူငယ်ချင်းပါမာမိ၊ သူငိုလ်ချုပ်ဈေးသွားချင်လို့ အဲဒါ
အဖော်ခေါ်လို့ အဟံင်း”

“ကဲ. . ကဲ. . လာခေါ်ပြီး သူကပြန်ပို့မှာလား၊ ပို့မယ်ဆိုရင် လိုက်
ချင်လိုက်သွား၊ အပြန် မာမိဆိုင်ကိုဝင်ခဲ့”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ခင်ချိုဆက်သည် စည်းစနစ်ကြီး၏။ ဖတဆိုးသမီးလေးကဲ့
ညးကမ်းတကျနှင့် ကောင်းမွန်စွာပြုပြင်ထိန်းသိမ်းပြီး ကောင်းရာမွန်ရာ
ကိုပဲလုပ်စေသည်။

သူမသည် မင်္ဂလာဈေး၌ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်(၃)ဆိုင်ဖွင့်လှစ်ထား
သည်။ ဆိုင်တွင် စိတ်ချရသောဝန်ထမ်းများကိုခန့်အပ်ထားပြီး သူမက
အလှည့်ကျ ဆိုင်တွေကိုစစ်ဆေး၏။ ထိုင်၏။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကိုလည်း ကောင်းရာမွန်ရာပဲဖြစ်
စေချင်သည်။ ရည်းစားမထားရဟုအမိန့်ထုတ်ထားသော်လည်း သမီးလေး
ကို မျက်စိအောက်မှာကြည့်မနေနိုင်။ ဒီလိုပဲ တင်းကြပ်စွာ စည်းကမ်းလုပ်
ရသည်။

ကြည်ဖြူက မာမိရဲ့ခါးလေးကိုဖက်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားသော
ဘားနားအထိလိုက်ပို့သည်။ ဒေါ်ခင်ချိုဆက်က ပရာဒိုကားလေးကို
သူမကိုယ်တိုင်မောင်းသည်။

“ကဲ. . သမီး၊ ဝှံတ်မောနင်း၊ မာမိ ဟမ်းဖုန်းကိုခေါ်မှာ၊ ယူသွား”
မာမိက အရမ်းတိကျသောကြောင့် ကြည်ဖြူအခက်တွေ့နေ
သည်။

“အင်း. . မာမိကိုကြည့်ပြီးပြောရမှာပဲ”

ကြည်ဖြူသည် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်နေလေသည်။ ဆွတ်ဇာလန်စပရိန်လှိုင်းတွန့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးကို အနက်ရောင်ပိုးပျော့စကပ်ဘေးခွဲလေးနှင့် တွဲဝတ်လိုက်သည်။

အဖြူနှင့်အနက်ကို ကြည်ဖြူကပိုနှစ်သက်သည်။ ဆံပင်ကိုဘေးခွဲလိုက်သည်။ ဒိုင်ယာနဲ့မူတ်ပြီး ဆံနွယ်ပါးပါးလျှလျတို့ကို တစ်ချောင်းစီဆွဲချလိုက်သည်။

ရိတ်သင်ပုံဖော်ထားသောမျက်ခုံးတို့ကို လှိုင်းဖော်ဆွဲလိုက်သည်။ ပါးမို့မို့နှစ်ဖက်ကို ဂျင်လ်မရှန်မိတ်ကပ်ကို တို့လိမ်းခြယ်လိုက်သည်။

နှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်းလေးကို ကြက်သွေးနီရင့်ရင့်ဆွဲခြယ်ပုံဖော်ဆိုးလိုက်သည်။ မျက်ခွံမို့မို့ပေါ် ပန်းနုဖျော့ဖျော့လေးတင်လိုက်၏။ စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်ပြီး မိမိကိုယ်ကို မှန်ထဲပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း.. . ဘာဖိနပ်စီးရင်ကောင်းမလဲ၊ အနက်ရောင်ခုံမြင့်ကြီးသိုင်းလေးပဲစီးလိုက်မယ်”

ကြည်ဖြူက စိန်ပွင့်ပါသော အနက်ရောင်လည်ပတ်ကြိုးပျော့လေးကို လည်မှာဝတ်ဆင်လိုက်၏။ ပိုးပျော့ကတ္တီပါအနက်ကလေးက ရွှေရောင်ဝါဝင်းသောသူမ၏လည်တိုင်လေးတွင် မော်ကြားပေါ်လွင်နေပါသည်။

သွက်လက်ကျော့မော့စွာဖြင့် ကြည်ဖြူ ပရာဒိကားလေးပေါ်
တက်စီးကာ ကိုကိုရှိနေသောဆိုင်လေးဆီသို့ ကားကိုဦးတည်မောင်းထွက်
လာခဲ့သည်။

“တီ. . တီ. . တီ”

ကောင်ဖီဆိုင်ထဲမှ ကိုကိုပြေးထွက်လာသည်။ ဒီကော်ဖီဆိုင်လေး
က ကိုကိုသူငယ်ချင်း ကော်ဖီဆိုင်လေးပင်။

“ကိုကိုလာ. . တက်”

ကားမောင်းနေရာဘေးတစ်ဖက်သို့ ကိုကိုဝင်ထိုင်လိုက်လာသည်။

“ဘယ်သွားကြမလဲကိုကို”

ကိုကိုက ကြည်ဖြူကိုငေးကြည့်နေလေသည်။

“ကိုကို. . မေးနေတယ်လေ၊ ဘာလို့ ကြည်ဖြူကိုစိုက်ကြည့်နေ
တာလဲကွာ”

မူနဲ့နဲ့ကြည်ဖြူဆိုတော့ ညီမင်းခန့်ပြုံးရယ်သဘောကျသွားသည်။

ကြည်ဖြူရဲ့ပါးလေးကိုလိမ်ဆွဲလိုက်ရင်း. . .

“ကဲ. . အချစ်လေးရေ၊ ဘာလို့ဒီလောက်လှနေရတာလဲ၊ လှလို့
ငေးနေတာပေါ့ကွာ၊ အချစ်လေးသွားချင်တဲ့နေရာကိုသွားလေ”

“ဒါဆိုရင် “Dream Poem” ကိုသွားမယ်”

“အင်း.. သွားလေ”

ကားလေးကို “Dream Poem” ဆိုင်ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

❀ အား(၃) ❀

ဒီနေ့မှ သဒ္ဒါတစ်ယောက်တည်းပျင်းနေသည်။ သူမနှင့် လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက်ဖြစ်သော ချယ်ရီမလာ၍ သူမတစ်ယောက်တည်း **Dream**
Poemကော်ဖီဆိုင်လေးသို့ လာရောက်အပန်းဖြေအနားယူနေမိသည်။

မှာထားသောကော်ဖီအေးနှင့် ဘာဒါကိတ်ကိုစားသောက်ပြီး
လမ်းအပြင်ဘက်သို့ မျှော်ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

အနက်ရောင်မှန်တံခါးချပ်ပွင့်လာပြီး ဆိုင်တွင်းသို့ အပြင်မှစုံတွဲ
တစ်တွဲဝင်ရောက်လာသည်။

“ကျွီ”

ငေးကြည့်နေသောအာရုံတွင်းသို့ ထိုစုံတွဲဝင်လာသည်။ သဒ္ဒါ

သည် အတွဲမညီပဲ အတိုအရှည်ဖြစ်နေသောထိုစုံတွဲကိုကြည့်နေရာမှ ရယ်ချင်သွားမိလေသည်။

“အဟတ်. . ရယ်စရာကြီး၊ တစ်ယောက်ကလည်း ရှည်လိုက်တဲ့ အရုပ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ပုတိုနေတာပဲ၊ ပြင်ထားတာ အရုပ်မ ကျနေတာပဲ”

သူတို့အတွဲသည် သဒ္ဒါနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်ကြသည်။

သဒ္ဒါသည် ကြည့်နေသောအကြည့်ကိုမလွဲဖယ်မိပေ။ ရဲရဲ သာကြည့်နေမိတော့သည်။

သဒ္ဒါက သူတို့ကိုကြည့်မိတာ ရယ်စရာတစ်ခုလိုနှင့် ကလေး လိုလို၊ အရုပ်လိုလိုပြင်ဆင်ထားသော သူမရဲ့အပြင်အဆင်လေးကို သဘောတကျနှင့်ကြည့်နေမိခြင်းရယ်သာ။

သဒ္ဒါသည် သူမရဲ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ခုံပေါ်တင်မေးထောက် ကာ သူမတို့အတွဲကို အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်နေမိလေသည်။

သဒ္ဒါကြည့်နေသော်လည်း သူမတို့က သူမကိုမမြင်ကြပေ။ သဒ္ဒါ ရယ်ချင်စိတ်ကိုမျှသိပ်ကာ သူတို့ကိုအကဲ ခတ်ကြည့်နေမိသည်။

ကြည်ဖြူသည် ကော်ဖီအေးမှာနေရာမှ ရှေ့တူရုစားပွဲကို အကြည့် ရောက်သွားသည်။ မိမိကို တစ်စုံတစ်ဦးကကြည့်နေသလိုပင် ခံစားချေ

သူမဖာသာမနေတတ်သလိုဖြစ်နေတာ အခုမှတကယ်ပင်။

စူးရဲစွာဖြင့် ရဲရဲတင်းတင်းအကြည့်ရဲသောမိန်းမကို ကြည်ဖြူ စူးရှနှင့်ပြန်ကြည့်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် တစ်ဖက်မှအမျိုးသမီးကား လုံးဝမျက်လုံးမလွှဲပေ။ အသေအချာပိုလိုသာကြည့်နေ၏။

ကြည့်စမ်း။ တော်တော်ရဲတင်းတဲ့မိန်းမပဲ။ ရည်းစားတစ်ယောက် လုံးရှေ့မှာရှိနေတာတောင် သူက ကိုကိုကိုအလွတ်မပေးပဲကြည့်နေတာ။

ကြည်ဖြူ ကိုကိုမကြားအောင် အသံတိတ်သူမကိုပြောနေမိသည်။

ကိုကိုကတော့ အေးအေးလူလူနှင့် တိုင်းမ်မဂ္ဂဇင်းကိုဖတ်နေ သည်။ ကြည်ဖြူသည် တစ်ဖက်မှ ရဲတင်းလွန်းသောမိန်းမကို ပြန်လည် ကြည့်နေမိသည်။

“ဟွန်း.. မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

သူမသည် ဆံပင်အတော်ကလေးရှည်၏။ ဆံပင်တစ်ချို့ကို ပေါင် ပေါ်တင်ထားသော်လည်း ဆံပင်တစ်ချို့က ကြမ်းနှင့်ထိနေသေးသည်။ ပိုးပျော့ရွှေအိုရောင်ဝမ်းဆက်လေးကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။

ပန်းရောင်နှုတ်ခမ်းနီတောက်တောက်ကိုဆိုးထား၏။ ဟီးရိုးမှန်စီ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်အနက်ရောင်လေးကိုစီးထားသည်။ သူမရဲ့လည်တိုင်တွင် ပလက်တီနမ်ရွှေဖြူအသဲပုံကြိုးကြိုးကြိုးကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဘယ်ညာလက်နှစ်ဖက်တွင်လည်း ရွှေဖြူလက်ကောက်များနှင့် လက်စွပ်များကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ တော်တော်ချမ်းသာသော မိန်းကလေး တစ်ဦးပင်။

သူမကို ဆိုင်ထဲရှိပုရိသယောက်ျားတစ်ချို့ကကြည့်နေကြသော် လည်း ဂရုမစိုက်သတိမပြုဘဲ သူမတစ်ဦးတည်းသာ စတိုင်လ်အပြည့်နှင့် နေလေသည်။

ကြည်ဖြူသည် စူးရဲပြောင်တင်းကာကြည့်နေသောသူမကို လှမ်း ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ဟွန်း. . မုန်းလိုက်တာ”

“ဟင်”

သဒ္ဒါသည် ရုတ်တရက် အရှိုက်ထိုးခံရသူပမာ ပေါ်တင်ကြီး ဘာမှမလုပ်ရဲနှင့် အသားလွတ်မိမိကိုမျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်သော ကောင်မလေးကြောင့် စိတ်ထဲအတော်ကလေးအောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား သည်။

သူမကို စူပုပ်ကာကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးသောထိုကောင်မလေး ကို သဒ္ဒါနားမလည်မိပေ။

သဒ္ဒါဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြုံရတာ ပထမဆုံးပင်။ မိမိအနေနှင့် သူမကိုဘယ်လိုမှသဘောမထားပါ။ သူနှင့်ပါလာသောလူ

ရွယ်ကိုလည်း တစေတစောင်းသာကြည့်မိခြင်းပင်။ စိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်မှု သက်သက် အကြည့်ကလေးတစ်ချက်ကိုတောင်မှ အလိုမရှိဘဲ အကြောင်း မဲ့မျက်စောင်းထိုးခဲလိုက်ရ၍ သဒ္ဒါအတော်ပင်ဒေါက်နိမိသည်။

“တောက်”

သဒ္ဒါ သူမတို့ဝိုင်းကိုမျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး စားပွဲထိုးကိုလှမ်းခေါ် လိုက်သည်။

“ဟိတ်. . ရွတ်. . ရွတ်. . ချာတိတ်”

“ခင်ဗျာ. . လာပါပြီ”

“ဒီမယ်. . မင်း ငါပြောတာသေချာနားထောင်၊ ဒီစားပွဲကျသင့် ငွေဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးထောင်ပါခင်ဗျာ”

“အေး. . ရော့ဒီမှာ ခုနစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်က မင်းအတွက် ဘောက်ဆူး၊ ငါ့ကို မင်းတစ်ခုကူညီစမ်းပါ။ ဟိုစားပွဲနံပါတ်(၅)တွေ့လား၊ အေး. . အဲဒီစားပွဲက အမျိုးသမီးကို မင်း ငါထွက်သွားရင် ဒီစာလေးပေး ပေးပါ”

သဒ္ဒါသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမရဲ့လိပ်စာကန်ကို ပိုက်ဆံအိတ် ထဲမှထုတ်ယူကာ နောက်ကျောတွင် စာတစ်ချို့ရေးပြီး စားပွဲထိုးလေးကို ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ. . ရော့ချာတိတ်”

စားပွဲထိုးလေးသည် ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်မုန့်ဖိုးရလိုက်၍ ဝမ်းသာ
သွားလေသည်။

“ဟာ. . စိတ်ချပါအစ်မ၊ ကျွန်တော်ပေးပေးပါ့မယ်၊ အစ်မတို့က
သူငယ်ချင်းတွေလား”

“အေး. . ဟုတ်တယ်”

သဒ္ဒါကပြီးစလွယ်ဖြေလိုက်ပြီး သူမရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကိုကောက်
လွယ်လိုက်ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော သူမ၏
ဆံပင်တို့သည် ခြေမျက်စိနားပင်ကျော်ချင်ချင်ရယ်။

သူမရုတ်တရက်ထလိုက်ရာ ပုရိသယောက်ျားများနှင့်ကြည်ဖြူပင်
ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

“လှလိုက်တာမှ အတော်လှတာပဲ”

ကြည်ဖြူကို သူမကရှိုတယ်လို့ပင်မထင်ဘဲ သူမတို့စားပွဲရှေ့မှ
ခေါင်းမော့ရင်ကော့ကာ ဆင်မယဉ်သာပုံစံမျိုးနှင့် စည်းချက်ညီညီ တစ်
လှမ်းချင်းထွက်ခွာသွားလေသည်။

တံခါးနားအရောက်တွင် ချာကနဲပြန်လှည့်လာပြီး ကြည်ဖြူကို
စူးစူးရှရှတစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြကာထွက်သွားလေသည်။

သူမနှင့်ကြည်ဖြူ အသံတိတ်ဖြစ်နေတာကို ကိုကိုမသိရှာ။ သူမကို

ကျောခိုင်းထား၍ ကိုကိုမတွေ့ချင်းသာ။ နောက်မို့ဆို ရက်ရက်စက်စက် လှသောသူမကို ကြည့်မိဦးမှာ။

“ဟွန်း. . မိန်းမကိုက”

“ကြည်ဖြူ. . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ထိုအခါမှ ကိုကိုကို ကြည်ဖြူကပြောပြသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကိုကို၊ ရှေ့စားပွဲကထသွားတဲ့မိန်းမကို မကျေနပ်လို့ပါ”

“ဟာကွာ. . ကြည်ဖြူကလည်း ဘယ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ”

“ရန်မဖြစ်ပါဘူးကိုကိုရဲ့၊ ကြည်ဖြူကို အသားလွတ်ကြီး ရှုတင်းတင်းလှမ်းကြည့်နေလို့ အဲဒါ ကြည်ဖြူမျက်စောင်းထိုးလိုက်တာ သူက ကြည်ဖြူကိုပြန်ပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြသွားတာမကျေနပ်လို့”

“ကြည်ဖြူနော်. . ကလေးကလားမလုပ်နဲ့၊ သူများကို ဘာဖြစ်လို့ မျက်စောင်းထိုးရတာလဲ၊ အားနာဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်မှာလဲ အဲဒီ မိန်းမ”

“မရှိဘူး၊ ပြန်သွားပြီ”

ကိုကိုက မသိနားမလည်စွာဖြင့် ကြည်ဖြူကိုကြည့်နေလေသည်။

“ကဲ. . ကိုကို ဘာစကားမှလည်းမပြောရဘူး၊ တကတည်း အဲဒီ မိန်းမကြောင့်သိလား၊ ပြန်တော့မယ်”

“ဟင်. . ကြည်ဖြူကလည်း ခဏလေးနေစမ်းပါ”

“မနေချင်တော့ဘူးကိုကို၊ အပြန် မာမိုဆီကိုဝင်ရဦးမှာ”

“ဒါဆိုလည်း ကြည်ဖြူသဘောပဲ”

ညီမင်းခန့်က ချစ်သူလေးအလိုကျပြောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် စားပွဲထိုးလေးကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ရွတ်. . ချာတိတ် ရှင်းမယ်”

စားပွဲထိုးကို ကျသင့်ငွေချေပြီး သူတို့ထွက်လာကြသည်။ တံခါး နားအရောက်တွင်. . .

“အစ်မ. . အစ်မ. . ခဏလေး”

“ဟင်. . ဘာလဲ”

ကြည်ဖြူကို စားပွဲထိုးလေးက ကပ်ပြားတစ်ခုလှမ်းပေးနေသည်။

ကြည်ဖြူနားမလည်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြည်ဖြူ”

“ဟင့်အင်း ကိုကို”

“အစ်မ. . စောစောက နံပါတ်(၆)စားပွဲကအစ်မက ဒီစာလေးကို ပေးပေးပါဆိုလို့ပါ”

ကြည်ဖြူ သိချင်လောဖြင့် ဆတ်ကနဲလှမ်းယူလိုက်သည်။

“မြတ်နိုးသဒ္ဒါ

ရွှေအိမ်စံဂေဟာ

ခြံအမှတ်(-----)၊ အင်းလျားလမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-----။

“ဟင်. . သူ့လိပ်စာကို ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ တောက်”

“ကြည်ဖြူ. . ဘာဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ”

ကြည်ဖြူသည် ကိုကို ထိုကံဒ်ပြားကိုတွေ့မှာစိုး၍ လက်နှင့်ဆုပ်
ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ကိုကိုက ရှေ့မှ ကားရှိရာသို့သွားသည်။

ကြည်ဖြူ အနောက်မှဖြည်းဖြည်းချင်းလိုက်လာကာ ကံဒ်ပြားကို
ခဏပြန်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကံဒ်ပြားကပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ၍ စာကို
တွေ့သွားသည်။

* (“ဒီမယ်. . မင်းနဲ့ငါ ရန်သူဖြစ်သွားပြီနော်၊ အေး. . မင်းကို ငါ
တစ်သက်စာအတွက် မင်းရဲ့နှလုံးသားကို စွဲကိုင်လှုပ်ခါပြနိုင်အောင် ငါ
ကြိုးစားမယ်၊ အခုတော့ မင်း မျက်စောင်းလှလှထိုးထားဦးပေါ့”

“တောက်. . အောင်မာ. . လူပါးဝလို့ သူက ငါ့နှလုံးသားကို
ဆုပ်ကိုင်ခါပြမယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ဟွန်း”

သဒ္ဒါသည် သူမရဲ့ကားထဲမှ တိတ်တဆိတ်ကွယ်ကာ သူမတို့ကို

လှမ်းအကဲ တတ်ကြည့်နေသည်။ သူမက အခုမှစာကိုတွေ့လို့ ဖတ်ပြီးသွား ပြီထင်ပါရဲ့။ ပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့။

သူမသည် ကားပေါ်တက်သွားသည်။ သူမတို့ကားလေး ရှေ့မှ ထွက်သွားမှ သဒ္ဒါက နောက်မှ သူမရဲ့ကားနှင့်လိုက်တော့သည်။

သဒ္ဒါရဲ့ကားလေးသည် ရှားပါးသော ကိုးရီးယားလုပ်ပြိုင်ကား ရွှေအိုရောင်လေးပင်ဖြစ်သည်။ သဒ္ဒါသည် ငွေကြေးပြည့်စုံကြွယ်ဝသလို ပညာတတ်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ သူမသည် ကားကို အကျီ အဝတ်အစားနှင့် ဒီဇိုင်းထွင်ကာ ထည်လဲစီးတတ်သည်။

ရှေ့မှ ပရာဒိုကားလေးသည် တရိပ်ရိပ်နှင့်ပြေးနေသည်။ သဒ္ဒါ သည် မှီနိုင်ရန် သူမရဲ့ကားကို လီဘာတစ်ချက်နင်းလိုက်သည်။

ရှေ့တွင်မီးနီ၍ သူမတို့ကားလေး တုန်ကနဲရပ်သွားသည်။ သဒ္ဒါ သည် အရှိုန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရှေ့မှသူမတို့ကားလေးအား အရှိုန်နှင့်တိုက်မိ သွားလေသည်။

“ကျွီ. . ဒုန်း”

“ဟာ. . ကားတိုက်သွားပြီဟေ့”

“ဟိုက်. . ပြဿနာပဲ၊ တိုက်မိပြီ”

သဒ္ဒါ ဘရိတ်ကိုအမြန်ဖမ်းလိုက်သည်။

“ဟာကွာ. . ဒုက္ခပဲ၊ ကားတိုက်မိပြီ”

ကြည်ဖြူနှင့်ကိုကိုသည် ကားထဲမှအမြန်ဆင်းလိုက်ပြီး အနောက်
ကိုလာကြည့်ကြသည်။ သဒ္ဒါက ဖြည်းညင်းစွာ ကားပေါ်မှဆင်းလာခဲ့
သည်။

“ခင်ဗျား.. ဘရိတ်မဖမ်းဘူးလားဗျ၊ မီးနီပြနေတာကို အတင်း
မောင်းရမလား”

ကိုကိုက တစ်ဖက်မှကားပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကို ဆူပြောပြောနေ
လေသည်။

ကြည်ဖြူသည် ကြောက်လန့်နေမိခြင်းကြောင့် တစ်ဖက်ကားမှ
လူကိုမကြည့်နိုင်ချေ။

“ဒုက္ခပါပဲကိုကိုရယ်၊ မာမီဆူတော့မှာပဲ”

“ဖြစ်မှတော့ တွေးကြောက်မနေနဲ့ကြည်ဖြူ”

“ကဲ.. ကဲ.. ရှင်တို့ကားကိုတိုက်မိတဲ့အတွက် လျော်ကြေးဘယ်
လောက်ပေးရင်ကျေနပ်မလဲ”

အသံလာရာဆီသို့ ကြည်ဖြူမော့ကြည့်လိုက်လေသည်။ တိုက်
ဆိုင်ခြင်းတော့ဖြစ်လိမ့်မည်မထင်တော့ပေ။ တမင်ပဲဖြစ်မည်။

“ဟင်.. ရှင်.. ရှင်.. ဒါ တမင်သက်သက်ဝင်တိုက်တာမဟုတ်
လား”

“အို. . . ဟို. . . ဒေါသထွက်နဲ့လေ၊ တမင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မတော်တဆ
ပဲဖြစ်ဖြစ် တိုက်မိပြီဆိုတော့ မင်းကားအကောင်းပြန်ဖြစ်မသွားဘူး၊ မင်း
တို့ လျော်ကြေးဘယ်လောက်ပေးရမလဲပြော”

သူမသည် အထက်စီးလေသံနှင့်ပြောလေသည်။ ကိုကိုသည်
သူမကို မျက်မှောင်ကုတ်ကာကြည့်နေသည်။ တော်တော်လှသလောက်
တော်တော်မောက်မာတဲ့မိန်းမပဲ။

“ဒီမှာ. . . ရှင် ဒါတမင်အကွက်ဆင်တာ”

“ရပါတယ်၊ ထင်ချင်သလိုထင်ပါ။ ကဲ. . . ဒီက ကိုအတု၊ ကားကို
ရှေ့နားသွားရပ်ပြီး ဒီပြဿနာကိုရှင်းကြစို့”

မီးနီလွတ်၍ ကားတွေအစီအရီထွက်ခွာသွားကြရာ သူတို့ကိုယ်စီ
ကားပေါ်တက်ကြပြီး မောင်းထွက်လာကြသည်။

သူမရဲ့ပြိုင်ကား ရွှေအိုရောင်လေးက ရွှေမှကျော်တက်ကာ
လမ်းဘေးအအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူမက ဦးစွာ
ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး ကြည်ဖြူတို့ထွက်အလာကိုစောင့်နေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲကိုကိုရယ်၊ မာမိသိရင်တော့ အဆူခံရမှာ၊ ကားကိုထုတ်
မောင်းခွင့်ပေးတာမကြာသေးဘူး”

ကြည်ဖြူက မာမိဆူမှာပဲစိုးရိမ်နေ၍ သူမကိုပိုပြီးဒေါသဖြစ်မိသည်။ သူမက ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးပွေ့၍ အထဲဝင်သွားသည်။

ကြည်ဖြူတို့က အနောက်မှလိုက်လာသည်။

စားပွဲဝိုင်းတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမက အအေးသုံးလုံးကို ဦးစွာ မှာလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း. . ဘာမှမမှာနဲ့၊ မဲသောက်ဘူး”

ကြည်ဖြူက လှမ်းပြီးဟန့်တားသည်။

“ကဲ. . သောက်ကြပါ။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့။ ကားကိုလျှော်ပေးမှာပါ။ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်၊ အဲ. . အံ့သစ်လိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း အသစ်ပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

“အသစ် လိုချင်ဘူး၊ ဒါ ကနေဒါက ဒယ်ဒီပို့ပေးလိုက်တဲ့ကားမို့ အမှတ်တရထားရမှာ”

ကြည်ဖြူက သူမရဲ့စကားကို ပြန်လည်ချေပလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ မိန်းမဝဝကြီးသုံးယောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

စိန်မမ၊ ရွှေမမ၊ ပတ္တမြားမမတို့ပင်။ သူတို့သည် စန်ရွှေရတနာဆိုင်များ ဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ သူမတို့ကိုယ်တွင် တန်ဆာများညွတ်နေအောင် ဆင်ယင်ထားကြသည်။

“ဟယ် . သမီးလေး. . ကြည့်စမ်း၊ မာမိက ရှေ့ကကားကို အိမ်
ကကားနဲ့တူတယ်ဆိုပြီးကြည့်နေတာ၊ ကားတိုက်လာခဲ့ပြီပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟင်. . မာမိ”

ကြည်ဖြူ အိန္ဒြေမဆည်နိုင်ပေ။ အားကိုးခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကိုကိုကို
လှမ်းအကြည့်တွင် ကိုကိုက မျက်လုံးနှင့်အချက်ပေးလေသည်။

“ဟို. . ဒီလိုပါအန်တီ၊ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ကားကို
ကျွန်တော်က ဝင်တိုက်မိတာပါ။ ကျွန်တော့်ကားက ပြိုင်ကားရွှေအိုရောင်
လေးပါ။ အဲဒါ သူတို့ကို ကျွန်တော်က ကားအတွက်အလျော်ပေးဖို့ စကား
ပြောရအောင်လို့ ဒီဆိုင်ကိုခေါ်လာခဲ့တာပါ”

ကိုကိုသည် တမင်လုပ်ဇာတ်ခင်းထားကာ ဒေါ်ခင်ခိုင်ဆုကို
ပြောပြလိုက်သည်။

“ဪ. . အေးလေ. . မင်းတို့ဘာသာစင်းတို့ပြောကြပေါ့၊ သမီး
နော် ဒါနောက်ဆုံးပဲ”

ဒေါ်ခင်ခိုင်ဆုက သမီးကိုသာ ဖိဆူလိုက်ပြီး သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူကိုလှမ်းအကြည့်တွင်. . .

“ဟင်. . သမီးသူငယ်ချင်းလေးလား၊ ချစ်စရာလေး၊ တစ်အိမ်
မမြင်ဖူးပါဘူး၊ သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းအသစ်လား”

“အင်း. . . ဟုတ်တယ်မာမီ”

ကြည်ဖြူက လျှက်တပြက် ဒေါ်ခင်ခိုဆက်ကို သဒ္ဒါမြတ်နိုးက သူငယ်ချင်းဟု လိမ်ပြောလိုက်သည်။ သဒ္ဒါမြတ်နိုးကိုလည်း မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်သေး၏။

သဒ္ဒါသည် ကြောင်အမ်းအမ်းအမူအယာဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ သဘောပေါက်ကာ ပြုံးရယ်ပြလိုက်မိသည်။

“ကဲ. . . သမီးတို့လူငယ်ချင်းပဲကြည့်လုပ်တော့ကွယ်၊ မာမီ မိက်ဆွေတွေကိုစိန်သွားပြလိုက်ဦးမယ်၊ သမီး အိမ်အလည်လာခဲ့ဦးနော်၊ သွားပြီသမီးရေ”

ဒေါ်ခင်ခိုဆက်သည် သူမအား ရေပက်မဝင်စကားတွေပြောသွားလေသည်။ သဒ္ဒါမြတ်နိုးက ကိုကိုကိုမကြည့်ဘဲ သူမကိုရန်လိုစွာ မျက်ခုံးပင့်ပြီး စူးစူးစူးစူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမရဲ့ပါးစပ်ကလည်း ကိုကိုမတွေ့အောင် မပွင့်တပွင့်ပြောသေးသည်။

“ငလိမ်မ”

“အောင်မာ”

ကြည်ဖြူက သူလည်းလိမ်ညာသေးသည်။ ငလိမ်မလို့ သဒ္ဒါပြောတာကိုလည်း စိတ်ဆိုးသေးသည်။

“ဟူး.. တော်သေးတယ်ကြည်ဖြူ သူ့ရှိနေလို့သာပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင်
မလွယ်ရေးချမလွယ်ပဲ”

“အောင်မာ.. ကိုကိုက သူ့ကိုကျေးဇူးတင်နေသေးတယ်၊ သူလုပ်
လို့ ဒီဆိုင်မှာလာထွေ့ရတာ၊ သူ့ကြောင့်”

“အဟင်း.. ကဲ.. အဲဒါတွေကိုထားပါ၊ သဒ္ဒါလျော်ကြေးဘယ်
လောက်ပေးရမလဲသာပြောပါ”

“လျော်ကြေးမလိုပါဘူး၊ ကားအသစ်ပြန်လဲပေး၊ ဒီကားကို
အမှတ်တရကြည်ဖြူသိမ်းထားမှာ”

“ကဲ.. ဟုတ်ပြီ၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို မင်းတို့ကို ဘယ်နေ့ကား
လာပို့ရမလဲ”

“ရှင်အဆင်ပြေနိုင်တဲ့နေ့ပေါ့”

သဒ္ဒါက ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ကာ အားပေးတရရယ်သည်။ ကြည်ဖြူ
က သူမကိုငေးကြည့်နေလေသည်။

“အဟင်း.. ဟင်း.. ခစ်.. ခစ်”

“သဒ္ဒါမှာ အမြဲတမ်းအခက်အခဲဆိုတာမရှိဘူး၊ အခုရွှေ့ အခုငွေပဲ၊
သိပ်ပြီးဦးနှောက်မစားဘူး၊ မင်းကို မနက်ဖြန်ကိုယ်လာပို့ပေးမယ်၊ ကဲ..
ဝှတ်ဒေး”

သဒ္ဒါသည် သူမတို့ကိုပြောဆိုရင်း ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကိုကိုနှင့်ကြည်ဖြူမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

သဒ္ဓါသည် ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားစက်ကိုနှိုးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် ပီကေတစ်ခုကိုဝါးနေလိုက်၏။ မျက်လုံးကိုမှေးစင်းပြီး ကားကန်ဆက်မှာ မက်ဒေါနားရဲ့လောင်အိုင်းဟာသီချင်းခွေကို နားထောင်ကာ ကားကိုညင်သာစွာမောင်းနှင်နေသည်။

“ကိုကို. . ထ. . ထ၊ ဒီမိန်းမနောက်ကို လိုက်ကြည့်ချင်တယ်၊ အပြောတစ်မျိုး၊ အလုပ်တစ်မျိုးဖြစ်မှာစိုးလို့”

ကြည်ဖြူက ကိုကိုရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး သူမရဲ့ကားပေါ်ခုန်တက်မောင်းနှင်လိုက်ကာ သဒ္ဓါရဲ့ကားနောက်မှ မသိမသာလိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကြည်ဖြူက ကားမောင်းနေရာအရှေ့ဘက်မှာထိုင်၏။ ကြည်ဖြူသည် သူမရဲ့မျက်လုံးထဲ၌ သဒ္ဓါမြတ်နိုးရဲ့ ခနော်ခနဲမျက်နှာကိုမြင်နေမိသည်။

“တွေ့ပါပြီ၊ ဟိုမှာ သရဲမကား”

“ဟာကွာ. . ကြည်ဖြူလေးကလည်း၊ ဘာတွေမေတ္တာပွားနေတာလဲ”

“ကိုကိုနော်၊ မိန်းမတွေကိုလျှော့မတွက်နဲ့”

“အဟား. . ဟား. . ကြည်ဖြူရယ်၊ ကိုကိုလျှော့မတွက်ပါဘူး၊ ကြည်ဖြူကိုပိုပြီးတွက်ထားတာ”

“ဟာ. . အရေးထဲ၊ ကိုကိုကလည်းကွာ နောက်နေပြန်ပြီ”
ကြည်ဖြူက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ရေရွတ်ရင်း သဒ္ဒါမြတ်နိုးရဲ့ကား
နောက်သို့ တရကြမ်းလိုက်လေတော့သည်။

“ဟေ့. . ကြည်ဖြူ၊ ကားကိုဖြည်းဖြည်းမောင်းစမ်း၊ လီဘာတို့
လျှော့နင်း”

“ဟာကွာ. . ကိုကိုသိပ်ပြီးစကားမများနဲ့၊ မျက်ခြေပြတ်သွားမယ်”
သဒ္ဒါသည် သူမရဲ့နောက်ကြည့်မှန်ကနေမြင်နေရသော ကြည်ဖြူ
တို့ကားအားကြည့်၍ မိမိနောက်သို့လိုက်လာမှန်း အတပ်သိလိုက်သည်။
ထို့ကြောင့် ကားကို မြားတစ်စင်းနှယ် လှစ်ကနဲနေအောင်မောင်း
တာ ကားတွေကြားထဲတိုးဝင်ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြိုင်ကားမို့လို့ ကြည်
ဖြူတို့မယှဉ်သာနိုင်တော့။ မျက်စိရှေ့တွင်ပင် သူမကားကို တမင်အမြန်ဆုံး
မောင်းသွားတာဖြစ်သည်။

“တောက်. . အကျင့်ယုတ်တယ်တွေ့လား၊ ခြေရာဖျောက်သွား
ပြီ”

“ကဲ. . ကြည်ဖြူ၊ ကိုကိုနဲ့လည်မှာလား၊ ဒီမိန်းမနောက်လိုက်မှာ
လား”

“ဆောရီးပဲကိုကို၊ ကြည်ဖြူဆန္ဒစောသွားလို့ ကိုကိုနဲ့ပဲလည်တော့
မယ်”

ကလေးဆိုးလေးတစ်ယောက်ပမာ ကြည်ဖြူက မူန့်နွဲ့လေးဆိုး
လေသည်။ ကိုကိုက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်သည်။

 အသုံး(၄)

“အဟင်း.. ဟင်း.. သဒ္ဒါကိုလာယှဉ်လို့မရဘူးဆိုတာ မှတ်ထား
မ်းပါ”

သဒ္ဒါသည် ကားကိုတရကြမ်းမောင်းနေရာမှ အရှိန်လျော့ကာ
မောင်းရင်း တစ်ယောက်တည်းဆိုမိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မီးတောင်
ပေါက်ကွဲသလိုမျိုး ခံပြင်းနေသည်။

အသားလွတ် မိမိကိုလုပ်ထား၍ တစ်သက်တာအတွက် အခဲ
မကျေနိုင်။ သဒ္ဒါတို့က အမှတ်ကြီးသလောက် အမျက်လည်းကြီးတတ်
သည်။ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ဘာကိုမှအလျော့မပေးဘဲ လေသံမာမာနဲ့
တောင် အပြောခံခဲ့ရဖူးတာမဟုတ်ပေ။ သဒ္ဒါ ခံပြင်းဒေါသထွက်ကာ
မလုပ်မိတာတွေလုပ်မိသည်။

သဒ္ဒါမြတ်နိုးသည် အမြဲတမ်း သူမကို လူအများချစ်ခင်ခြင်း၊ သဒ္ဒါ
တရားနှင့်မြတ်နိုးခြင်းများစွာ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ ကမ်းလှမ်းပုံပိုးပေး
ခဲ့ခြင်းသာ ခံစားရဖူးပါ၏။

ထို့ကြောင့် သူများတွေအတွက်တော့ မပြောပလောက်တဲ့
အကြောင်းအရာတွေဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပေမယ့် သူမအတွက်ကတော့
အတော်လေးအက်ကြောင်းရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မိမိအနာကျင်ဆုံး၊ အရှက်
ရဆုံးအဖြစ် ခံစားလာခဲ့ရခြင်းကို လွယ်လွယ်နှင့်မကျေနပ်နိုင်။

ထို့ကြောင့် သူမကို လှလှပပအနိုင်ယူအလဲထိုးချန် မသမာမှုများ
ကိုလုပ်ဖို့ သူမဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သဒ္ဒါမြတ်နိုးသည် ခြံဝင်းထဲသို့ ကားကိုချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။
ပေါ်တီကိုအောက်တွင်ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့တန်းဝင်သွားလေသည်။

“ဟေ့. . သမီးဒါဒါ ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီ ဒီနေ့ကုမ္ပဏီမသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း. . သမီးရယ်၊ ဒီနေ့ ဒက်ဒီအထူးဧည့်သည်တွေလာမှာ
မို့လို့ အိမ်ကနေစောင့်နေတာ၊ သမီးကိုလည်းမိတ်ဆက်ပေးမှာနော်၊
အဆင်သင့်ရှိပါစေ”

“ဟိုက်ရှားပါး. . အထူးဧည့်သည်ဆိုပါလားဟေ့၊ ဒယ်ဒီတို့တော့
ထိပေါက်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟိတ်ကောင်မလေး.. လူကြီးကိုမနောက်နဲ့”

“အဟေးဟေး.. ဒယ်ဒီတို့ကတော့ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီ”

သဒ္ဓါမြတ်နိုး၏မိခင်သည် သူမကိုမွေးဖွားပြီးနောက် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ လက်ရှိဘဝတွင် ဒက်ဒီသာ သူမရဲ့အဖေအမေ။

မေမေဆုံးပြီးကတည်းက ယခုအချိန်အထိ နောက်အိမ်ထောင်မပြုတော့။ အရာအားလုံးအတွက် အဖေလိုအမေလိုရော၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလို၊ သူငယ်ချင်းလို ဆိုဆုံးမပြုပြင်ထိန်းသိမ်းစွာဖြင့် တိုင်ပင်စရာရှိတာတိုင်ပင်၊ ဆွေးနွေးစရာရှိတာဆွေးနွေးနှင့် အစစအရာရာကို အမြဲတမ်းပွင့်လင်းစွာဖြင့် ပြောတတ်ကြတာ သမီးနှင့် အဖေတို့၏ပွင့်လင်းခြင်းတွေပင်။

သဒ္ဓါကလည်း အဖေ့ကို အစစအရာရာမထိန်ချန်ဘဲပြောပြတတ်အောင် ဦးညီသာအောင်က ပြုပြင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကဲ.. ဒက်ဒီ၊ သမီးအနားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ညနေမှ သမီး ဒက်ဒီကိုရင်ဖွင့်စရာရှိတယ်”

“အလဲ့.. သမီးကအထူးအဆန်ပါလားဟေ့၊ သမီးပြောမယ်ဆိုရင်လည်း နားထောင်ရတာပေါ့ကွာ”

သဒ္ဓါမြတ်နိုးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သဒ္ဓါက ရင်ထဲမှာထိန်ချန်မထားတတ်။ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းအောင် ရေချိုးလိုက်မည်။

“ဟူး. . အိုက်လိုက်တာ၊ ဒီဆံပင်တွေကို တစ်နေ့တစ်ခါပြီးရတာ မလွယ်ဘူး”

မှန်ထဲတွင် မိမိကိုယ်ကိုကြည့်ရင်းနှင့် အာရုံထဲတွင် ဆံတိုကုတ်ပဲ မကိုမြင်ယောင်လာမိသည်။ ခံပြင်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ လှိုက်ဆူတက်လာသည်။ ဘာဆိုဘာမှမမြင်တော့ အနီးတွင်ရှိသောပန်းအိုးကိုဆွဲယူ၍ မှန်ကိုပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ခွမ်း”

“ဟဲ့. . ပလုတ်တုတ်”

အိမ်ဖော်ဖြစ်သူဒေါ်ဆာမိက အခန်းထဲဝင်လာစဉ် သဒ္ဓါက သနပ်ခါးတုံးနှင့်ပစ်ပေါက်လိုက်၍ လန့်သွားသည်။

“လန့်လိုက်တာသဒ္ဓါရယ်၊ တကယ်ပဲ မှန်တွေစူးကုန်တော့မှာပဲ”

“ရပါတယ်ဒေါ်လေးဆာမိရယ်၊ နေနေပါ၊ သဒ္ဓါစိတ်လွတ်သွားလို့ပါ”

လူတစ်ယောက် ဒေါ်ဆာမိနှင့် သဒ္ဓါတို့ရှေ့တွင် ခြေအစုံလာရပ်သည်။ သဒ္ဓါမော့အကြည့်တွင်. . .

“ဟင် . . ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီက သဒ္ဓါလက်ကိုအတင်းဆွဲသွားသည်။

“ကဲ . . သမီးသဒ္ဓါလာစမ်း၊ သမီးအတော်လေးပေါက်ကွဲလာတာ ဒက်ဒီသိပြီ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ကဲ . . ရင်ဖွင့်စမ်း”

ဦးညီသာအောင်က သမီးကိုပခုံးဖက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်သွားသည်။ သမီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းများစွာဖြင့် သူ့ရင်ကူးဆက်ကာ မီးတောက်နေလေသည်။

သဒ္ဓါက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချလိုက်ပြီး အားယူကာ တစ်လုံးချင်း ဒက်ဒီကိုပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“သမီးရယ် . . ဒါများကွာ စိတ်ထဲထားလို့ ဒက်ဒီရဲ့သမီးက နဂါးမနဲ့တွေ့လာတာကိုး၊ စိတ်လျှော့စမ်း၊ သမီးသူ့ကိုထပ်တွေ့နိုင်စရာမရှိတော့ဘူး”

“ဟင့်အင်း ဒက်ဒီ၊ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာဖို့ သမီးဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ သူ့ကို ကားအလျော်ပေးဖို့ လိပ်စာကဒ်ပေးခဲ့တယ်”

ဒက်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ သူမရဲ့ဆံနွယ်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“ဒက်ဒီက သမီးခံစားနေရတာမကြည့်ချင်လို့ မေ့လိုက်ပါတော့ သမီးရယ်”

 အန်း(၅)

ကြည်ဖြူတစ်ယောက် မာမီအလစ်တွင် ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လိပ်စာကန်မှနံပါတ်အတိုင်းနှိပ်ကာ သူမဆီသို့ဆက်လိုက်သည်။ တကယ့်တကယ် သူမအနေနဲ့ အလျော်ပေးမှပေးပါ့မလား။ မာမီကတော့ ဘာမှမပြောသေးချေ။

“တူ . . . တူ . . . တူ”

“ဟယ်လိုပြောပါ၊ ဘယ်သူလဲ”

“မသဒ္ဒါမြတ်နိုးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

သဒ္ဒါက သူမအသံကိုကောင်းစွာမှတ်မိသည်။ သူမ သူမဆီဖုန်းဆက်မည်ဟု ပြောထားသည်ကိုအမှတ်ရမိသည်။

“အင်း.. မသဒ္ဓါလို့မခေါ်ပါနဲ့၊ သဒ္ဓါလို့ပဲခေါ်၊ အရှေ့က မတင်
မနေနဲ့”

“ရတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ရှင်ဆီဖုန်းဆက်တာ အခြေအနေဘယ်လိုလုပ်
မလဲလို့ဆက်တာပါ။ မာမိက သိပ်မကျေနပ်ဘူး၊ အလျော်ပေးရင်လည်း
မလိုချင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီကားကိုပဲပြန်လဲတပ်ပေးပါ”

“အိုကေ.. ရပါတယ်၊ ယူဆန္ဒသာပြော ဟုတ်လား၊ ပြောသလို
လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီကားပြင်ရင် တို့တစ်ယောက်တည်းလုပ်လို့မရဘူးလေ၊
မင်းနဲ့ မင်းဘော်ဒီဂတ်ရော အတူပါမှပေါ့”

သဒ္ဓါက ခပ်ကဲကဲပြောချင်ပေမယ့် အခြေအနေကို မနည်းထိန်း
ထားရ၏။

“အင်းလေ.. မာမိလည်းသိသွားတာကိုး၊ ယူရိုတဲ့နေရာကို ကိုကို
နဲ့အတူလာခဲ့မယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ လာချင်လာခဲ့ကြလေ”

တစ်ဖက်ကဘာမှမပြောခင် သဒ္ဓါဖုန်းကိုချပစ်လိုက်ပြီး ပလပ်
ကြီးကို ဖြတ်ချထားလိုက်သည်။ သဒ္ဓါသည် ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ပြတင်း
ပေါက်မှရပ်ကာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ညရယ် မြန်မြန်ကုန်ဆုံးပါတော့။ မနက်ဖြန်ကိုရောက်ချင်မိတယ်။

ဥက ညဉ့်နက်မှအိပ်ပျော်လို့ သဒ္ဓါတော်တော်နှင့်မနိုးသေးပေ။
ဒေါ်ဆာမိက အခန်းတံခါးလာခေါက်မှနိုးလေသည်။

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

“အင်း. . အင်း. . နိုးပြီ”

သဒ္ဓါ ကပိုကရိုနှင့် ဒေါ်ဆာမိကိုသွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“သဒ္ဓါလေး. . နိုးနေပြီလား၊ ရှေ့မှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေ
တယ်”

“ဟင်. . စောလိုက်တာ၊ တကယ်ပဲ”

သဒ္ဓါမြတ်နိုး ညဝတ်အင်္ကျီကပိုကရိုနှင့် မပြင်ဆင်ဘဲ အပြင်သို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟော. . လာပြီသမီးရေ”

ဒေါ်ဆာမိက သူမတို့ဘက်လှည့်ကာပြောလိုက်ပြီး အခန်းထဲဝင် သွားသည်။ သဒ္ဒါက အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် သူမတို့ရှိရာသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟိတ်. . စောလှချည်လား”

“ဘယ်အလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ဝိရိယရှိရတယ်၊ အခုလို ကိုယ့်ပစ္စည်း တစ်ခုလုံးဆုံးရှုံးပျက်စီးသွားတာကို အေးအေးလူလူနေလို့မရဘူးရှင့်”

ရောက်ရောက်ချင်း သဒ္ဒါနှင့်သူမတို့ စကားများအခြေတင်ပြော ကြရသည်။ ညီမင်းခန့်ကတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဘေးမှ ပြုံးနေလိုက်သည်။

သဒ္ဒါက သူမတို့ရှေ့ဆိုဖာတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမရဲ့ဆံမင်တွေ ကို ဘီးကျကြီးဖြင့်ရှင်းကာ ဖြိုးသင်နေလေသည်။ ကြည်ဖြူသည် သူမကို ငေးကြောင်ကာကြည့်နေမိသည်။

သူမသည် မျက်နှာမသစ်ရသေးဘဲ အလွန်လှပနေလေသည်။ မပြုမပြင်ပဲ ကပိုကရိုအလှလေးက စွဲမက်ချင်စရာကောင်းမှာပေါ့။

သူမကတော့ စိတ်အေးချမ်းသာစွာနေရပြီး သူမတို့ကျတော့ အပူတပြင်းဖြစ်နေလိုက်ရတာကို အခုမှကြည်ဖြူသတိရသွားသည်။ ကိုကိုက သူ့ဘေးနားမှသဒ္ဒါကိုကြည့်နေသည်။ ကြည်ဖြူ ကျွဲမြီးတို သွားသည်။

“ကိုကို . ကြည်ဖြူပြောနေတာကြားလား”

“ဟင် . . ဘာလဲ”

“ကြည်ဖြူ သူ့ကိုပြောထားတဲ့ကားကိစ္စ အလျော်ပြန်ပြီးပြုပြင်ပေးဖို့ ကိုကိုကိုပြောဖို့ခေါ်လာတာ ငမ်းဖို့ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး”

ရုတ်တရက် ကြည်ဖြူ စကားကြောင့် ညီမင်းခန့်ငေးကြောင်ပြီး ရုက်သွားသည်။

“ဟာကွာ . . ကြည်ဖြူဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ကိုကိုက ဘာမှမပြောဘဲ ဘေးကငေးနေတာကိုး”

“တော်ပြီလို့ပြောနေတယ် ကြည်ဖြူ ကိုကိုကို ကြည်ဖြူခေါ်လာလို့ ကိုကိုလိုက်လာရတာ၊ ကြည်ဖြူတို့မိန်းကလေးအချင်းချင်းပြောနေတာကို ကိုကိုကဘာဝင်ပြောရမှာလဲကြည်ဖြူ”

သဒ္ဒါက မျက်နှာကြီးရဲတွတ်ပြီး ရုက်ရွံ့စွာပြောနေသောသူ့ကို အခုမှအသေအချာကြည့်မိသည်။

“ဟင် . . သူ . . သူ့ကို ငါတွေ့ဖူးတယ်၊ ဘယ်မှာတွေ့ဖူးတာ ပါလိမ့်”

သဒ္ဒါသည် စဉ်းစားလို့မရတော့ပေ။ ဆံပင်တို့ကိုဖြီးသင်နေရာမှ သူမနှင့်သူတို့ပြောသောစကားတို့ကိုကြားရ၍ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ထားလိုက်ရသည်။

ကြည်ဖြူသည် သူမရဲ့ကပိုကရိုအလှကို မနာလိုဝန်တိုဖြစ်ကာ
ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။

သူမသည် ညဝတ်အင်္ကျီ ကတ္တီပါအသဲကွဲရောင်လေးနှင့် မျက်နှာ
လေးမှာ ချောမွတ်ဝါဝင်းစိုပြည်နေသည်။

ဆေးမတင် အလှမခြယ်သ ရပါဘဲ သူမလှပချောမောနေတာကို
ကြည်ဖြူသတိပြုမိသလို ကိုကိုလည်းသတိပြုမိမှာပဲဟု ကြည်ဖြူ
တွေးနေမိသည်။

“ဟာကွာ. . သွားပြီ၊ ကိုကိုကိုခေါ်လာမိတာကိုက အမှားပဲ”

သဒ္ဒါမြတ်နိုးကတော့ သူမကိုစကားမဆိုပဲ ထိုင်ရာမှထကာ ရေ
ခွံခန်းဘက်ထွက်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ လိပ်ခဲတည်းလည်းဒေါသဖြစ်စွာ
နှင့် ကြည်ဖြူကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သဒ္ဒါထွက်သွားမှ. . .

“ကဲ. . ကြည်ဖြူရှက်သွားလားမသိဘူး၊ မင်းစကားပြောတာက

ကြည့်ပြောနော်၊ သူများအိမ်လည်းလာပြီး ဒီစကားပြောရတယ်လို့ ကိုကို
သွတိုမျက်နှာချင်းဆုံ၊ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်မကြည့်ဘူး”

ကိုကိုက ကြည်ဖြူကိုခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်မှ ကြည်ဖြူငြိမ်

သွားသည်။

“ဆောရီးကိုကို. . ကြည်ဖြူမှားသွားတယ်”

“အေး. . သူများဝို ကိုယ့်စကားကြောင့် အနှောက်အယှက်မဖြစ်

စေနဲ့”

ခဏနေတော့ အိမ်ထဲမှအဖွားကြီးတစ်ဦး ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ
လာချပေးသည်။

“သမီးတို့သားတို့ စားကြဦး၊ သခွါရေချိုးနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . အဖွား”

အခုလိုကျပြန်တော့လည်း သူမက သဘောထားဖော်ရွေသား
ပင်။ သူ့ကို ကိုကိုနှင့်သဝန်တို့မိတာကိုက မိမိရဲ့သဘောထားသေးသိမ်မှု
ပဲဖြစ်မည်။

ဧည့်ခန်းနံရံတွင် ဘွဲ့ဝတ်စုံတွေတသီတတန်းနှင့် သူမရဲ့ဓာတ်
ပုံတွေကိုချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူမသည် အမှန်စင်စစ်တွင် ဆရာဝန်မတစ်ဦး
ဖြစ်နေသည်။

ချောမောလှပ၍ တည်ကြည်ခန့်ညားမှုကို ဓာတ်ပုံထဲ၌တွေ့ ရ၍
ကြည်ဖြူမနာလိုဖြစ်နေမိသည်။

သူမတို့ရဲ့အိမ်အပြင်အဆင်သည် မဟာဆန်သလို ဘိုလည်း
ဆန်သည်။ အိမ်ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို နင်းရက်စရာမရှိအောင် ဂျပန်မွှေးပွ
ကော်ဇောကျောက်စိမ်းရောင်ရင့်ရင့်ခင်းထားသည်။

ဆိုဖာဆက်တီတွေကိုလည်း မွှေးပွကတ္တီပါတို့ကိုခင်းထားသည်။
ဘေးနံရံပြတင်းပေါက်များကိုလည်း ဇာခန်းဆီးအစိမ်းရင့်ရင့်လေး

တွေတပ်ဆင်ပြီး အလှစီခြယ်ထားသည်။ ရှိုးကေ့စ်စင်ကြီးပေါ်တွင် မြန်မာ့လက်မှု ပတ္တလား၊ စောင်းကောက်နှင့် အလှခြယ်ထားသော အိုးစည်ဒိုးပတ်တို့နှင့် အစုံအညီခင်းကျင်းအလှဆင်ထားသည်။

သူမသည် အလှအပကိုခုံမင်သဘောကျဟန်ရှိသည်။ အိမ် မျက်နှာကြက်တွင် ပန်းဆိုင်းများမှာ ကြာငါးခိုင်ပုံသဏ္ဍာန်ဖော်ထားသည်။ နံရံကပ်မှန်မီးအိမ်မှ ကြည်လဲ့လဲ့မီးရောင်လေးက ကဗျာဆန်လှသည်။

အပြင်မှာမိုးရွာနေသော်လည်း အိမ်ထဲတွင်နွေးထွေးမှုရှိအောင် အငွေ့လှိုင်းများကိုလွှတ်ထားသောကြောင့် နွေးနေသည်။

ဧည့်ခန်းရဲ့အပြင်အဆင်ကို ကြည်ဖြူကြည့်နေရာမှ ဘုရားခန်းဆီ သို့အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ဘုရားခန်းထဲတွင်လည်း ဘုရားကိုမှန်စီ ဖန်ပေါင်းချောင်နှင့် ပူဇော်ထားသည်။ ပန်းပေါင်းစုံ၊ သစ်သီးပေါင်းစုံ၊ အမွှေးနံ့သာပေါင်းစုံနှင့် ရှုလို့မဆုံးနိုင်၊ ဖူးမြော်လို့မဆုံးနိုင်အောင် သပ္ပယ် ထားသည်။

သူမသည် အနေအထိုင်သိမ်မွေ့သူတစ်ယောက်၊ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်။

သဒ္ဓါသည် ရေမိုးချိုးပြီးသည်နှင့် မျက်နှာကို သနပ်ခါးရေကျဲလေး လူးကာ အင်္ကျီတစ်ထည်ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ ဆံပင်ကို နှစ်ပတ်လျှို

ထုံးဖွဲ့လိုက်သည့်တိုင်အောင် ကျန်သည့်ဆံပင်တို့က ကျောပေါ်ဝဲကျနေသည်။

သဒ္ဒါ သူမရဲ့အခန်းထဲမှထွက်လာသည်။ ပြီးနောက် ဘုရားခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သူမဘုရားရှိခိုးသံသဲ့သဲ့ကိုကြားရသည်။

“တွေ့လား.. ကြည်ဖြူ သူများတွေကြည့်စမ်း၊ ဘုရားတရားတိုင်းရှိုင်းရိုသေတယ်”

သဒ္ဒါကိုချီးကျူးပြီး မိမိကို နှိမ့်ချပြောချင်သောကိုကိုကို ကြည်ဖြူ မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်သည်။

“ကြည့်.. ကိုကိုနော်၊ မနှိုင်းယှဉ်ပါနဲ့လို့ဆို”

“မဟုတ်ဘူး.. ကိုကိုက ကြည်ဖြူကို အဲလိုလေးဖြစ်စေချင်လို့”

“တော်ပြီကိုကို၊ ကိုကိုကို ကြည်ဖြူဘာမှမပြောချင်ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် သဒ္ဒါဘုရားခန်းထဲမှထွက်လာသည်။

“စောင့်နေရတာကြာပြီထင်တယ်၊ ဆောရီးပဲ”

“ရပါတယ်၊ မကြာပါဘူး”

ကိုကိုက ကြည်ဖြူမဖြေခင် သူမကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကြည်ဖြူက...

“ကဲ.. ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား၊ ပြီးရင် ကားဘော်ဒီရုံကိုသွားကြမယ်”

“အင်း.. သဘောပဲလေ”

ကြည်ဖြူက ကိုကိုလက်ကိုဆွဲပြီး ထိုင်နေရာမှဆတ်ကနဲထထွက်
သွားသည်။

သဒ္ဒါမြတ်နိုးက နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။

အပြင်တွင် ကိုကိုက. . .

“ကြည်ဖြူ. . ကိုကိုပြောထားတယ်နော်၊ ကြည်ဖြူ မသဒ္ဒါမြတ်နိုး
ကိုပြောတာဆိုတာနည်းလမ်းမကျဘူး၊ သိပ်မမောက်မာနဲ့၊ မသဒ္ဒါကို
အရမ်းအားနာဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ကိုကိုသာအားနာနေ၊ အဲဒီမိန်းမကိုကြည်ဖြူမုန်းတယ်”

ကြည်ဖြူက ကားပေါ်သို့အရင်ဦးဆုံးတက်နေလိုက်သည်။ သူမ
အိမ်ထဲမှထွက်လာကာ သူတို့အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လာ
သည်။

“ကဲ. . ဘယ်လိုလဲမဟိုဒင်း၊ ခဏလေးတောင်မစောင့်နိုင်တော့
ဘူးလား”

“ရှင်ကအချိန်ဆွဲနေတာကိုး”

ကြည်ဖြူနှင့်သူမတို့ စကားအချိတ်အဆက်ဖြစ်မှာစိုး၍ ညီမင်းခန့်
က ဝင်ထိန်းပြောလိုက်ရသည်။

“ဟို. . ဟို ဒီလိုပါမသဒ္ဒါ၊ ကြည်ဖြူက အချိန်သိပ်မရလို့”

“ဪ... ခုနတုန်းကတော့မပြောဘူး၊ သဒ္ဒါက အချိန်ရတယ် ထင်လို့”

သဒ္ဒါက ကြည်ဖြူကိုမကြည့်ဘဲ ကိုကိုဆိုသောသူကိုသာကြည့် နေမိသည်။

“ဟို... သဒ္ဒါကားမယူခဲ့တော့ဘူးနော်”

“ရတယ်လေ၊ ဒါဆိုရင်တက်”

သူမသည် ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး အနောက်ခန်းမှာဝင်ထိုင်လိုက် ပါလာသည်။

သဒ္ဒါမြတ်နိုးက အနောက်ခန်းမှနေ၍ သူမကိုအသည်းမယား ယားအောင် ညီမင်းခန့်ကို ကားမှန်မှတစ်ဆင့် ငေးကြည့်ပေးလိုက်သည်။ ဒါကိုမြင်တော့ သူမက ညီမင်းခန့်အားရန်လုပ်တော့သည်။

“ကိုကို... ကားကိုလည်းအာရုံထားဦးနော်၊ အနားမှာ ကြည်ဖြူ တစ်ယောက်လုံးရှိသေးတယ်”

“ကြည်ဖြူ... ကိုကိုကိုဘာပြောတာလဲ”

ကြည်ဖြူသည် ကိုကိုအနားကိုပိုမိုတိုးကပ်သွားပြီး ကိုကိုလက်မောင်း လေးကိုဖက်ကာ ဘေးမှလိုက်ပါလာသည်။

ညီမင်းခန့်က အမှတ်မထင်ကားမှန်ကိုကြည့်မိရာ ကြည့်မှန်တွင် မိမိကိုစူးစူးရှရှငေးကြည့်နေသော သူမကိုတွေ့ရ၍ လိပ်ပြာမလုံသလို

ခံစားလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်သလိုမျိုးခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါ
ကြောင့် ကြည်ဖြူအူတိုနေတာကိုး။

ညီမင်းခန့်သည် စိတ်ကိုစုစည်းပြီး ကားကိုဂရုတစိုက်မောင်းနေ
ရသည်။ ညီမင်းခန့်အနေနှင့် သူချစ်သောကြည်ဖြူလေးကိုမခံစားစေချင်
ပါ။ သူ့အနေနှင့် သူ့ကြောင့် ကားတိုက်မှုပြဿနာဖြစ်သွား၍ ကိုယ်တိုင်
လိုက်လံဖြေရှင်းပေးရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုး. . . ဟိုး. . . ရပ် ရောက်ပြီ”

ကားဝပ်ရှော့ရှော့တွင် ကိုကိုကားကို ဘရိတ်အုပ်ကာထိုးရပ်လိုက်
သည်။

“ရပြီ. . . မသဒ္ဒါ၊ လာလေ”

သဒ္ဒါက သူမရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကိုပွေ့ပိုက်ပြီး ဆင်းလာသည်။
သူမသည် အိတ်ထဲကရှည်အင်္ကျီရင်ဖုံးနှင့် ပါတိတ်ထမီကျောက်စိမ်းရင့်
ရောင်ကို အင်္ကျီနှင့်လိုက်ဖက်အောင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကြိုးသိုင်းအနက်ရောင်ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နှင့်ဆိုတော့ သူမရဲ့အလှ
က သစ်လွင်လှပရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေလေသည်။

ကိုကိုသည် သဒ္ဒါမြတ်နိုးနှင့်ကြည်ဖြူတို့ဝတ်ဆင်ပုံကို နှိုင်းယှဉ်
ကြည့်နေမိသည်။ ကြည်ဖြူက မိုးပြာရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးနှင့် ထမီ

စကတ်အနက်ရောင်လေးကို ဆန့်ကျင်စွာဝတ်ထားသည်။

သူမ၏ထမီစကတ်မှာ အိကျနေပြီး ခြေမျက်စိပင်ဖုံးအုပ်နေသည်။ ဆံပင်တိုကုပ်ကုပ်လေးကို အမျှင်သေးသေးလေးတွေချထားသည်။

ရှေ့ဆံပင်ကို အညီအညာအလည်ခွဲပြီး ကလစ်သေးသေးလေးတွေကို စီရိတ်ဆင်ထားသည်။ သူမမျက်နှာတွင် အဖိုးတန်ကြွေမိတ်ကပ်ကို ကြွရွှေဖုန်မှုန်နေအောင်လိမ်းခြယ်ထား၍ ဘိုမရုပ်လေးတစ်ရုပ်လိုပင်။

နှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်းလေးကို ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့လေးဆိုးထားပြီး ဘေးနှုတ်ခမ်းလိုင်းဖော်ထားသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးက ဆူကြွလှပနေလေသည်။

သူမရဲ့အရပ်က ငါးပေပဲရှိ၍ သူနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် မနည်းကြီးနမ့်သည်။ ခုံမြင့်ဖိနပ်တွေစီးတာတောင် သူ့အရပ်ကိုမယှဉ်နိုင်။ ဒါကြောင့် သူမကို လူတွေက သူနှင့်ယှဉ်တွဲသွားရင် ရယ်ချင်ချင်ဖြစ်သွားကြတာကိုး။

ညီမင်းခန့်က ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားသည်။ ကြည်ဖြူက တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့သွားသည်။

သဒ္ဒါကတော့ ရှေ့တွင် ကားဝပ်ရှော့ဆရာနှင့် ဈေးစကားပြောပြီး ပိုက်ဆံရှင်းနေသည်။ ပြီးမှ လှည့်၍ သူတို့ဆီလျှောက် လှမ်းလာလေသည်။

သူမရဲ့အလှအပကို လူတိုင်းငေးမောကြည့်နေတာမြင်ရ၍

ကြည်ဖြူ သူမကိုမနာလိုမုန်းတီးနေမိသည်။

“ကဲ... ဒီကအားလုံးလုပ်ပေးပြီးသွားပြီ၊ ယူဖြစ်စေချင်သလို အကောင်းဆုံးပြုပြင်ပေးထားတယ်”

“အင်းပါ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အားလုံးအဆင်ပြေရင်ပြီးတာပဲ”

သဒ္ဒါက သူမပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဟမ်းဖုန်းကိုထုတ်ယူကာ ဆက်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို... ဒက်ဒီလား၊ ဟုတ်ကဲ့... အားလုံးအဆင်ပြေသွားတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့... ရတယ်၊ ဒက်ဒီ ဦးကျင်ကိုပဲလွှတ်လိုက်တော့၊ တူးစတားဂေါ့ရှောင်နော်၊ မြန်မြန်လာနော်”

သဒ္ဒါမြတ်နိုးက ဟန်ပါပါနှင့်ဖုန်းပြောပြီး သူတို့ဘက်ကိုလှည့်မကြည့်တော့ပေ။ ဝပ်ရှော့ရှေ့တွင်လက်ပိုက်ကာ ရပ်နေသည်။ သဒ္ဒါသူမတို့ကို တမင်တကာဥပေက္ခာပြုကာနေလိုက်ခြင်းသည် သူမကို တော်တော်ခိုးလို့ခုလုဖြစ်စေသည်။

“ဟွန်း... မိန်းမကိုက လူကြည့်ခံရအောင် အိုက်တင်ပေးနေတယ်၊ မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ကဲ... ကိုကိုဒီဘက်လှည့်နေ”

ညီမင်းခန့်ကို ကြည်ဖြူက သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်ထိုင်စေသည်။ ညီမင်းခန့်သည် ကြည်ဖြူပြောမှပင် သဒ္ဒါမြတ်နိုးကိုသတိထားမိသည်။

သူမသည် ရုပ်ဆင်းရူပကာချောမောလှပသလို ခန္ဓာကိုယ်အချိုး

အစားကလည်း တောင့်တင်းပြေပြစ်လှပေသည်။ သူမရဲ့အရပ်သည် ငါးပေခုနစ်လက်မလောက်ရှိသည်။

သူမ၏ဆံနွယ်တွေကို နှစ်ပတ်လျှိုကာထုံးဖွဲ့ထားသည်။ သူမသည် ခေတ်လည်းနောက်မကျ။ ခေတ်လည်း သိပ်မဆန်။ ကြည့်ရတာ မျက်လုံးထဲတွင် အဆင်ပြေပါသည်။

ညီမင်းခန့်က ကြည်ဖြူသူ့ကို သဝန်တိုနေမှန်းသိနေတဲ့အတွက် သူမကိုကြည့်နေမိတာကို မျက်နှာလွှဲမည်အပြုတွင် အရိပ်ကလေးတစ်ခုက အနီးအနားတိုးကပ်လာခဲ့သည်။ အလန်တကြားနှင့် မေ့အကြည့်တွင်...

“ကိုအတု... ကျွန်မပြန်မယ်၊ တကယ်လို့ အကြောင်းထူးတစ်စုံ တစ်ရာရှိရင် ဖုန်းဆက်ဦး၊ ဒေါ်ဒေါ်သ... သွားမယ်နော်၊ ဘိုင့်... ဘိုင်”

သူမကိုလာကြိုသော ဆန်နီကားလေးပေါ်တက်ကာ သဒ္ဒါမြတ်နိုးလက်ပြုပါသွားသည်။ သဒ္ဒါမြတ်နိုးက သူမအနေနှင့် လုပ်စရာရှိတဲ့အစီအစဉ်ကို အမြန်ဆုံးအကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန်စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဟိတ်... ကြည်ဖြူ လာလေ ကိုကိုတို့သွားရအောင်”

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုမိန်းမက သံလိုက်နဲ့ဆွဲနေလို့ လိုက်သွားချင်နေတာလား၊ လိုက်ချင်ရင်လိုက်သွား”

“ဟာကွာ . . ကြည်ဖြူ ကိုကိုပြောနေတဲ့ကြားထဲက ကြည်ဖြူ
ဖောက်လာပြန်ပြီ”

“ကြည်ဖြူမဖောက်ပါဘူး၊ ကိုကိုဖောက်ပြန်မှာ စိုးရိမ်မိလို့ပါ”

“တော်စမ်း ကြည်ဖြူ ကိုကိုရဲ့သိက္ခာကို မင်းမစော်ကားပါနဲ့၊
ကိုကို မင်းကိုထပ်မပြောဘူးနော်၊ ကိုကို ကြည်ဖြူကိုပဲချစ်တယ်၊ ကြည်ဖြူ
ကိုပဲစိတ်ဝင်စားတယ်၊ အဲဒါ မင်းယုံပါကြည်ဖြူ”

ကြည်ဖြူက ခေါင်းကို တသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်ပြီး တစ်လုံးချင်း
ဆိုသည်။

“ကိုကိုကိုယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမိန်းမကို ကြည်ဖြူမယုံဘူး”

“တော်ပြီ ကြည်ဖြူ မင်းစကားမှာ အဲဒီသဒ္ဒါဆိုတဲ့နာမည်ကို ထပ်
မကြားချင်ဘူး”

ကိုကိုက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ကားရှေ့လျှောက်သွားသည်။ ကြည်ဖြူ
က နောက်မှစိတ်ဆိုး၊ စိတ်ကောက်၍လိုက်လာသည်။

“ကဲ . . တက်၊ ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲပြော”

“ဘယ်မှမမောင်းနဲ့တော့၊ အိမ်ပဲပြန်မယ်”

“မင်းသဘောပဲလေ၊ ကိုယ်မင်းကိုဘာမှမပြောချင်ဘူး၊ ဒါပဲကွာ
မင်းနဲ့ကိုယ်စကားမများချင်ဘူး”

ကြည်ဖြူသည် စိတ်ညစ်ညူးသွားကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ကိုကိုကိုပြောမယ်လို့ကြံရွယ်ပြီးမှ သူ့စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးရိမ်နေမိ၍ မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်၍ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ကိုကို. . ကားကိုအိမ်ပဲမောင်းပါ။ ကိုကို ကြည်ဖြူဆီဖုန်းမဆက်နဲ့တော့၊ ဒါပဲ”

ညီမင်းခန့်သည် ကားကိုမောင်းနေရာမှ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ညီမင်းခန့်က ကြည်ဖြူလက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကြည်ဖြူ. . မင်းဘာပြောတာလဲ၊ ပြန်ပြောစမ်းပါ”

“ဟင့်အင်း. . ကိုကို၊ ကြည်ဖြူဒီရက်တွေထဲမှာ ကိုကိုနဲ့မတွေ့ချင်သေးဘူး”

“အေး. . ဒါဆိုလည်းပြီးတာပဲ၊ ကိုကို ကြည်ဖြူကိုချစ်တယ်၊ အရာအားလုံးအတွက် ကြည်ဖြူသာပထမ၊ ကြည်ဖြူ အခုအခြေအနေမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကိုကိုရဲ့အချစ်ကိုမပုတ်ခတ်နဲ့၊ ဒါပဲကြည်ဖြူ ကိုကိုနဲ့ကြည်ဖြူ ချစ်သူသက်တမ်းဟာ (၃)နှစ်တောင်ရှိနေပြီ၊ တစ်ခါမှဒီလိုမဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ကြည်ဖြူ. . အခုဘာအတွက် ကိုကိုကို မတွေ့ချင်ရတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ကြည်ဖြူပြောတဲ့သဘောက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြည်ဖြူလည်း ကိုကိုကို ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် အခု ကြည်

ဖြူစိတ်ထဲမှာ ဘာကိုအလိုမကျဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊ အဲဒါ ကိုကိုကို ဒီရက် ထဲမတွေ့ချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ကြည်ဖြူ ကိုကိုကိုမတွေ့ချင်ဘူးပေါ့”

ညီမင်းခန့်သည် ကားကိုဂရုတစိုက်မောင်းပြီး ကြည်ဖြူကို အိမ် တိုင်ရာရောက်လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ညီမင်းခန့်က ကားကိုအိမ်သို့ပြန်မ မောင်းဘဲ အင်းလျားကန်ဘောင်တံတားဖြူသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာခဲ့ သည်။

ကြည်ဖြူရယ်... ကိုကိုနဲ့ကြည်ဖြူတို့ရဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက် မှာ ဒီလိုတစ်ခါမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ကိုကို ကြည်ဖြူကို တစ်သက်တာထာဝရ အတွက် ရည်စူးချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ ကြည်ဖြူရယ်၊ ကြည်ဖြူကလွဲရင် ဘယ် နိန်းကလေးကိုမှ ကိုကိုစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကိုကိုရဲ့အချစ်တွေက ကြည်ဖြူ တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပါကွယ်...။

ညီမင်းခန့်သည် ကားကို ရေကန်စပ်နားမှသစ်ပင်ရိပ်တွင် ထိုးရိပ် ထားပြီး ဆင်းကာလမ်းလျှောက်သွား၍ ကမ်းစပ်နား၌ထိုင်နေမိသည်။

ထိုစဉ် မိုးဖွဲမှုန်မှုန်လေးတွေကျလာသည်။ မိုးရေစက်တွေကို မှုတ်ဆက်ထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။ သည်နေရာသည်ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူနှင့်ကြည်ဖြူတို့ စတင်တွေ့ခဲ့သည့်နေရာလို့လည်း အသိအမှတ်ပြုထား ခဲ့ပါသည်။

အခုလို မိုးဦးကျကာစမှာ စတွေ့ကြတာဖြစ်သည်။ ညီမင်းခန့်ရဲ့ အတွေးအခေါ်များသည် လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်က ကာလကိုရောက်ရှိလွှားသည်။

❀ အန်း(၆) ❀

“ဟေး.. . ပျော်တယ်၊ ပျော်တယ်၊ ဟက်ပီး ဘတ်ဒေး”

“ဟိတ်ကောင်မတွေ.. . သိပ်ကဲမနေကြနဲ့ဦး၊ မိုးတွေညိုလာပြီ”

“ဟာ.. . ဒီမှာပါဆယ်ဂိမ်းကစားမလို့လေ”

“အရှည်ကြီး.. . လာခဲ့.. . လာ.. . လာ၊ နင်က အလယ်မှာထိုင်”

အရှည်ကြီးကို မြင့်ဦးကဆွဲခေါ်ပြီး အလယ်မှာထားလိုက်သည်။

အရှည်ကြီးက အလယ်တွင် ယောင်နနနှင့်ရပ်နေသည်။

“ကဲ.. . ဟုတ်ပြီ၊ တို့အဖွဲ့တွေဝိုင်းဖွဲ့ကြ၊ လာလေဟာ”

ကြည်ဖြူ၊ ဇွာညို၊ ညိုမီ၊ ဒီဒီနှင့် ပွင့်တို့သူငယ်ချင်းငါးယောက်

သည် အရှည်ကြီး၊ မြင့်ဦး၊ သန်းထိုက်၊ ညီညီနှင့် ဗလတို့ယောက်ျားလေး

ငါးယောက်နှင့် ဟိုးအလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှ အခုတက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားများဖြစ်သည်အထိ ပေါင်းသင်းလာကြသူများဖြစ်သည်။

အခု ဒီနေ့လည်း နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲဖြေပြီးကြ၍ အားလုံး
လမ်းမခွဲကြခင် ပျော်ပွဲစားထွက်လည်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

လေကောင်း လေသန့်ရရှိသော လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ဝိုင်းပွဲ
တေးဆိုကခုန်ကြရင်းဖြင့် သူတို့ရဲ့အသိစိတ်တွေကိုမေ့လျော့ကာ
ချာတိတ်ကလေးတွေပမာ ဆော့ကစားနေကြသည်။

“ဒီအတိုင်းမဆော့ချင်တော့ဘူးဟာ၊ ပျင်းစရာကြီး”

“ကြည်ဖြူ.. မဖောက်နဲ့နော်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုကစားမလဲ”

ဗလက အချို့ရည်ဗူးတွေကိုဖွင့်ပြီး တစ်ယောက်စီလိုက်ပေးသည်။
ညီညီက ကြည်ဖြူအနောက်ကနေပြီး ကြည်ဖြူကိုင်ထားသောအကေး
ပုလင်းကို ကြည်ဖြူမသိအောင် ပိုက်ဖြင့်စုပ်သောက်နေလေသည်။

“ဟိတ်.. ညီညီ၊ အငတ်စုတ်”

“ကြည်ဖြူရေ.. တို့တွေ တူတူပုန်းတမ်းကစားရအောင်”

“အေး.. ကောင်းဗယ်ဟေ့၊ လာကြ.. လာကြ”

“ဗျောင်နောင်နောင်ပေပေဂျီ လုပ်ကြမယ်၊ ဝိုင်းကြ”

ခွာညိုနှင့် ညိုမီတို့က ခေါင်းဆောင်လုပ်ပြီး ဟောင်နောင်နောင်
ပေပေဂျီလုပ်ကြသည်။

“ကဲ.. ဝမ်း.. တူး.. သရိုး”

“ဟောင်နောင်နောင်ပေပေဂျီ”

“ဟေး.. ငါထွက်တယ်ဟေ့”

“ကျန်သေးတယ်လေ၊ ခွာညို၊ ညိုညို၊ ဗလ၊ အရှည်ကြီးနဲ့ ဒီဒီတို့
ကျန်သေးတယ်”

“ခွေးရူးမဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရား.. ဘုရား”

အရှည်ကြီးက ခြေကားယားလက်ကားယားနှင့် အလယ်မှာငုတ်
ထုတ်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီဆုတောင်းနေသည်။

“ဟာကွာ.. အရှည်ကြီးကလည်း မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါဟ”

“ကဲ.. နောက်ဆုံးပဲ၊ ဝမ်း.. တူး.. သရိုး”

“ဟောင်နောင်နောင်ပေပေဂျီ”

“ဟေး.. တို့ထွက်တယ်ဟေ့၊ ထွက်တယ်”

“ဟာ အရှည်ကြီးခွေးရူးဟေ့၊ ခွေးရူး”

အရှည်ကြီးက မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်းကုတ်
နေလေသည်။

“အရှည်ကြီးနော်. . ခိုးမကြည့်နဲ့ဦး၊ ခိုးကြည့်ရင် မျက်စိစပါးလုံးစူး၊ မျက်လုံးစွေပါစေ”

“ဟေ့. . ဟေ့ နေကြဦး၊ အခုငါတို့ရပ်နေတဲ့ဒီနေရာကနေ ဟိုတံတားဖြူနားထိပဲနော် သိလား။”

“အေး. . ဟုတ်ပြီ ဝမ်း. . တူး. . သရိုး. . ဖို. . ငါး. . ခြောက်. . တစ်ဆယ်. . နှစ်ဆယ်. . သုံးဆယ်”

အရှည်ကြီးသည် နံပါတ်တွေကိုအစဉ်လိုက်ရေတွက်နေရာကနေ ကျော်ပြီးရေတွက်နေ၍ သူတို့အလျင်အမြန်ပြေးပုန်းကြလေသည်။

“ဟဲ့. . မိညို၊ ငါ့ကိုစောင့်ဦးလေဟာ”

“လာစမ်းပါဒီဒီရယ်၊ ဒီအပင်နောက်မှာပုန်းရအောင်”

ကြည်ဖြူတစ်ယောက် သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူသောနေရာတွင်ပုန်းဖို့ နေရာရှာနေမိသည်။

“ဟာ. . အတော်ပဲဟေ့၊ ဟိုရှေ့မှာပုန်းချိဆရာတစ်ယောက်ပဲ ပုန်းချိဆရာရဲ့နောက်ကနေ ပုန်းနေရင်ကောင်းမယ်၊ ပုန်းချိဆရာကလည်း ပုန်းချိထဲဈာန်ဝင်နေတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး”

ကြည်ဖြူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကင်းဘတ်ဘုတ်ဒေါက်နှင့်ရော

နေသော ပန်းချီဆရာ နှစ်နောက်တွင် ဝင်ပုန်းကွယ်နေလိုက်သည်။ ပန်းချီဆရာကလည်း ရှုမျှော်ခင်းအလှအပကို ပုံဖော်ရေးဆွဲနေသည်ဖြစ်၍ သူမလာတာကို သတိမပြုမိပေ။

“ဟင်. . ဖားကြီး. . ဖားကြီး. . အမလေး”

“ပုန်း. . ဘုန်း. . အင့်”

ကြည်ဖြူသည် ဖားကြောက်သူတစ်ယောက်ပင်။ သူမပုန်းနေသော မြတ်ခင်းပြင်ပေါ် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေကြားမှ ဖားပြုတ်တစ်ကောင် ထွားသွားထွက်လာသည်ကိုမြင်ရ၍ ကြည်ဖြူမှာ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ပုန်းနေရာမှ ရှေ့သို့အတင်းတိုးလိုက်ရာ ပန်းချီဆရာ၏ ကင်းဘတ် ဆုတ်ဒေါက်တိုင်ပြုတ်ပြီး ပန်းချီဆရာကိုဝင်တိုက်မိလေတော့သည်။

“ဟာကွာ. . ပျက်ပါပြီဦးပုန်းချီကားတော့၊ ဟင်. . မင်းမှာမျက်စိ မှီဘူးလားကွ ဟေ၊ ဒီနားမှလာတိုက်မိရတယ်လို့”

“ဟို. . ဟို. . ဆောရီးပဲအစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့တူတူပုန်းတမ်း စားနေကြတာပါ။ အဲဒါ ကျွန်မပုန်းတဲ့နေရာမှာ ဖားတွေ လို့လန့်အော်တာနဲ့ တိုက်မိသွားတာပါ။ ဒီအတွက် စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ပုံဖိုး ပြန်လျော်ပေးပါ့မယ်”

ညီမင်းခန့်သည် ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် ကလေးဆန်သောသူမရဲ့

အမူအယာပုံစံလေးကိုကြည့်ကာ ခုနကပြဿနာအတွက် စိတ်ထဲတွင်
ဘာမှမထားနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ သူမလေးက လက်
ကလေးနှစ်ဖက်ဆုပ်ထားပြီးပြောနေပုံလေးကပင် တကယ့်ပီဘီကလေး
ငယ်တစ်ယောက်လို။

“ရပါတယ်ကွာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းရည်းစားနဲ့လာချိန်းတွေ
တာတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်”

“ဟာဗျာ . . ခင်ဗျားကလဲ၊ ကလေးအရွယ်ပဲရှိသေးတာ ဘယ်က
ရည်းစားရှိရမှာလဲ၊ ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လာဆော့တာ၊ ကျွန်မတို့
နောက်ဆုံးနှစ်တွေလေ၊ ဒီမှာနှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်ကြတာ”

“ဪ . . ဒီလိုလား၊ အေး . . ကောင်းတယ်”

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးကပန်းချီဆရာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝါသနာပါလို့ နည်းနည်းပါးပါး
စမ်းကြည့်နေတာပါ”

“ဟို . . ခုနက ကြည်ဖြူကြောင့်ပျက်သွားတာ ပြန်ပြင်လို့ရလား
ဟင်”

“အင်း . . ရပါတယ်၊ သိပ်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အစ်ကိုပြန်ရေးနိ
ပါတယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာပြောဆိုမိကြသည်။ ထိုစဉ်တွင် မိုးဖွဲလေးများ တဖျောက်ဖျောက်ကြွကျလာတော့သည်။

“ဟယ်.. မိုးရွာမယ်နဲ့တူတယ်”

“အင်း.. ရွာဖို့ကျိန်းသေတယ်၊ ပစ္စည်းတွေသိမ်းဦးမှပဲ”

ညီမင်းခန့်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ပစ္စည်းတွေကိုသိမ်းဆည်းပြီး အိတ်ထဲထည့်နေသည်။ ကြည်ဖြူက ဘေးမှလက်ပိုက်ကာရပ်ကြည့်နေလေသည်။

“ကြည်ဖြူရေ.. ဟေး.. ကြည်ဖြူရေ”

“ဟယ်တော့.. ဟိုမိန်းမတွေခေါ်နေပြီ၊ သူတို့ကိုအခုမှသတိရတော့တယ်”

ကြည်ဖြူက ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်ပြီး ပန်းချီဆရာအစ်ကိုကြီးကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး.. ပြန်ပါဦးမယ်”

“အင်း.. ကောင်းပြီ”

ညီမင်းခန့်က သူမလေးရဲ့မျက်ဝန်းလေးကို တစ်ချက်စူးနစ်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး အမြန်မျက်နှာလွှဲကာအပြေပြေသည်။ သူမလေးကတော့ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ကျောခိုင်းထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“နာမည်လေးက ကြည်ဖြူတဲ့လားကွယ်”

ညီမင်းခန့်သည် အနီးနားရှေ့တွင်ကျနေသောလက်ကိုင်ပုဝါလေးကို လှမ်းကောက်လိုက်သည်။

“သူ့ကျန်ခဲ့တဲ့လက်ကိုင်ပုဝါလေးပဲ၊ ငါသိမ်းထားလိုက်မယ်၊ နောက်ကြုံတော့လည်း ပြန်ပေးရတာပေါ့”

ညီမင်းခန့်က လက်ကိုင်ပုဝါလေးကိုအိတ်ကပ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်းရွာသွန်းလေတော့သည်။

“ဟာ.. ဒီမိုးကလည်း အကုန်စိုကုန်ပြီ”

ညီမင်းခန့်က ကပျာကယာသိမ်းပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ကြီးအောက်မတ်တပ်ရပ်ကာ မိုးခိုနေသည်။ လူက မိုးရေမစိုတစိုပေမယ့် ချမ်းလို့တုန်ယင်နေလေသည်။

“ဟေ့.. ကိုကြီး၊ ရော့.. ထီးယူသွား”

“ဟင်.. ခုနက ညီမလေးပါလား”

သူမလေးက သူ့ကိုထီးလာမိုးပေးလေသည်။

“ကျေးဇူးပဲကွာ၊ နေပါစေ၊ ဒီထီးကို တို့ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ပေးရမလဲ၊ အခုမှမြင်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လူကောင်းလား၊ လူဆိုးလားခွဲခြားသိလို့လား”

“ဟာ. . အဲဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးကိုစမြင်ကတည်းက လူကောင်းလူရိုးဆိုတာသိပါတယ်၊ ရော့. . ယူသွားပါ”

ထီးလေးကို သူမကမ်းလင့်ပေးလေသည်။ ကဲ. . မထူးတော့တဲ့ အဆုံးမို့ ယူလိုက်တာပဲကောင်းပါတယ်လို့ ညီမင်းခန့်ကဆုံးဖြတ်ကာ ယူလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး. . ဒီထီးကိုပြန်ပေးချင်ရင် ညီမတို့နောက်တစ်ပတ် ဒီကိုလာခဲ့ဦးမှာ၊ အဲဒီအခါကျမှပေးချင်ပေး”

“ဪ. . ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ တကယ်ပါ”

“ရပါတယ်၊ ကဲ. . သွားမယ်နော်”

ကြည့်ဖြူက ထိုသူ၏နံဘေးမှလှည့်ထွက်ပြန်လာခဲ့သည်။ ညီမင်းခန့်သည် သူ့အပေါ်ဖော်ရွေပြီး ပွင့်လင်းကာ သဘောမနောကောင်းတဲ့ စိတ်ထားဖြူဖြူမိန်းကလေးကို ဘယ်တော့မှမေ့နိုင်မည်မထင်ပါ။

 အား(၇)

တစ်နေ့.။

ညီမင်းခန့်တစ်ယောက် ဖက်ရှင်ရွှီးအတွက် ကုန်ကြမ်းရှာရန် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနိုင်သော်နှင့်အတူထွက်လာခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းနိုင်သော်က သူ့ကို အစစအရာရာကူညီဖေးမပေးခဲ့သည်။ ညီမင်းခန့်သည် ဖက်ရှင်ရွှီးပွဲသို့လာခဲ့သည်မှာ သတင်းကျာနယ် ထုတ်သော သတင်းထောက်နိုင်သော်က ခေါ်ခဲ့သောကြောင့်ရောက်ခဲ့ခြင်းပင်။

“ဟေ့ကောင်. . နိုင်သော်၊ မင်း ငါနဲ့ဝေးဝေးသိပ်မသွားနဲ့ကွာ”

“ဟာကွာ. . မင်းကလဲ၊ မသွားလို့မရဘူးကွ၊ နည်းနည်းပါးပါး
မေးမြန်းစရာရှိတာလေးတွေ မေးဦးမှပေါ့”

“ကဲ. . ကဲ. . သွားသွား၊ ငါဒီမှာပဲရှိမယ်၊ ပွဲကစနေပြီထင်တယ်”

ညီမင်းခန့်က သူ့အနီးမှနိုင်သော်ထွက်သွားတော့ သူ့အာရုံပေး
စတိတ်စင်၌သာပို့ထားလိုက်သည်။

စတိတ်စင်တွင် တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် မော်ဒယ်လ်များက
အလှပြကာနေကြသော်လည်း ညီမင်းခန့်တစ်ယောက်မှာ အလှကို
မတွေ့ချေ။

“ဟယ်. . ပြနေတာကြာပြီနဲ့တူတယ်ကွာ၊ တို့နောက်ကျသွားပြီ”

“လာဟေ့ညိုမိရေ. . ငါတို့က ထိုင်ခုံနံပါတ် (၁၂)ကနေ (၁၇)
သိနော်”

“ဟယ်. . ဒီမှာက ထိုင်ခုံနံပါတ်(၁၂)တဲ့”

ချာတိတ်မအုပ်စုက အနားမှာရစ်သီရစ်သီနှင့်လာလုပ်၍ ဆူညံ
နေသောကြောင့် ညီမင်းခန့်က မျက်မှောင်ကုတ်ကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်. . အစ်ကိုကြီးပါလား”

“ဪ. . ချာတိတ်မကိုး၊ ရှိုးပွဲလာကြည့်တာလား”

“အင်း. . ဆိုပါတော့၊ ဝါသနာပါလို့လေ၊ အစ်ကိုကြီးရော ဘာ
လာလုပ်တာလဲဟင်”

“ကိုယ်လား၊ သူငယ်ချင်းနဲ့အဖော်လိုက်လာတာလေ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီမှာတော့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာကိုများ၊
ဘယ်မှာလဲသူငယ်ချင်း”

သူမလေးက ညီမင်းခန့်ကိုဖော်ရွေပွင့်လင်းစွာပြောလာ၍ ညီမင်း
ခန့်လည်း သူမလေး၏ခင်မင်သွားလေသည်။

သူမလေးသည် ကလေးဆန်သည်ဟုပြောရမည်။ စကားပြော
ဆိုရာတွင် ဟန်ဆောင်မှုမရှိ၊ ပကတိပွင့်လင်းရိုးသားစွာပြောဆို
ဆက်ဆံသည်။ ညီမင်းခန့်က ကောင်မလေးကို ငေးပြီးကြည့်နေမိသည်။

သူမလေးသည် အနက်ရောင်တီရှုပ်ပေါ်မှ ငွေရောင်ဝေ့ကုတ်
လေးကို ထပ်တွဲဝတ်ထားသည်။ ဂျင်းပင်န်အနက်ရောင်လေးနှင့်
ကမ်းထရီးရှူးဖိနပ်အညိုရောင်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူမရဲ့ဆံပင်ထိုနဲ့နဲ့လေးတွေကို ဒိုင်ယာနှင့်မှုတ်ပြီး ပုံကျ
အောင်ဖြိုးလိမ်းထားလေသည်။ သူမသည် ဆံပင်လေးကို ရွှေအို
ရောင်တောက်တောက်လေး ဆိုးထားပြန်သေးသည်။

မျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်ကို ကြွကြွရွရွဖုံးလေးဖြစ်အောင် တင်

ချယ်ထားသည်။ မျက်နှာအလှက စွဲမက်ချင်စရာကောင်းလောက်သည်။

“အိုး. . ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ကြည်ဖြူက ရုတ်တရက် မိမိကို ဘာမှမဆိုဘဲ သူ့ဖာသာစကား ပြောပြီး သူမကိုစေ့စေ့ကြည့်နေ၍ သူမရှက်သွားသည်။

“ချောလို့ကြည့်တာပါ။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီး မင်းထီးကိုပြန်ပေးရမှာ၊ ခဏနေဦးနော်”

“ရပါတယ်၊ ထီးယူမယ်ဆိုလည်း ထီးကပါလာတာမှမဟုတ်တာ”

“ဪ. . အင်း. . ဟုတ်သားပဲနော်”

ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာပြောဆိုတတ်သော အရိုးခံကောင်မလေးကို စတင်တွေ့ခဲ့တဲ့နောက် ယခုအချိန်ထိ သူ့အတွေးအာရုံထဲ စိုးမိုးနေရာယူနေသည်။

သူမသည် ပန်းခရမ်းရောင်ရင့်ရင့်ဝမ်းဆက်စကတ်လေးကို ကျနသေသပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသော မော်ဒယ်လ်မေမီလင်းရဲ့ညီမဖြစ်ကြောင်း ယခုမှသိခွင့်ရခဲ့သည်။

“မမမေမီ. . ဒါ ညီမလေးရဲ့မိတ်ဆွေ ညီမင်းခန့်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“ဒါနဲ့ အခုဒီပွဲမှာ ပထမရတဲ့အတွက် အရမ်းပျော်နေမှာပေါ့”

ထိုစဉ် အနောက်မှ နိုင်သော်ကရောက်လာကာ အင်တာဗျူး သတင်းမေးလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုညီမင်းခန့်၊ ဘော်ဒါနဲ့လိုက်လာတာမှားနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း.. မမှားပါဘူး၊ ပျော်ဖို့တောင်ကောင်းသေး”

ညီမင်းခန့်က သူ့ဖာသာပြောပြီး ရယ်နေသည်။ ကြည်ဖြူသည် သတိလက်လွတ် ညီမင်းခန့်ကိုခိုးကြည့်နေရာ ညီမင်းခန့်က သူမကိုလှမ်း အကြည့်တွင် ဆုံစည်းသွားရသောကြောင့် တဒဂ် နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာကိုယ်စီငုံ့လိုက်ကြသည်။

တစ်ဖက်တွင် နိုင်သော်က အင်တာဗျူးသလို ညီမင်းခန့်နှင့် ကြည်ဖြူတို့ကလည်း လေပေးဖြောင့်နေသည်။ ညှိမိတစ်ယောက်ကတော့ သူ့မျက်လုံးနှင့် သူ့ခြေထောက်ကို အနားမပေးပေ။ မြင်သမျှတွေ့သမျှ မော်ဒယ်လ်ဘွိုင်းများကို အော်တိုရေးခိုင်းနေသည်။

“ဟိတ်.. ဘာလို့ခိုင်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း.. မဝိုင်ပါဘူး၊ စဉ်းစားနေတာ”

“စဉ်းစားနေတာဟုတ်လား၊ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ဆံပင်တွေဖြူကုန် ဦးမယ့်”

နိုင်သော်နှင့် မေမီလင်းတို့ စကားလက်ဆုံကျနေသည်။ ညီမင်း

ခန့်က ဘေးတစောင်းအနေအထားနှင့် ကြည်ဖြူကိုစကားပြောရတာ အားမရပေ။

နိုင်သော်နှင့်မေမိလင်းတို့ အင်တာဗျူးပြီးသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်း . ညီမင်းခန့်၊ ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ လေပေါကြီး”

“ဟာကွာ . . မင်းကလည်း စကားအကောင်းပြောနေတာကို”

“ဒါနဲ့ ညီမတို့ကို အစ်ကိုတစ်ခုခွင့်တောင်းချင်တယ်”

ညီမိနှင့်ကြည်ဖြူ တစ်ယောက်မှက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ . . ဆို . . ကိုညီမင်းခန့်က ဘာပြောမှာလဲ”

“ဒီလိုပါ။ ခင်မင်မှုအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တစ်ခု ခုလိုက်ကျွေးချင်လို့ အဲဒါ”

“ဟာ . . ဝါးကြောပဲကွ”

“ဟဲ့ . . ညီမိ”

ညီမိက ဗိုက်ကိုပွတ်ပြီး နောက်ရွတ်ရွတ်ပြောသောကြောင့် ကြည်ဖြူ ညီမိ့ရဲ့ပေါင်ကိုဆွဲလိမ်လိုက်သည်။

“အား . . ကြည်ဖြူစုတ်”

“ဟို . . နောက်ကြုံမှပဲ ကိုညီမင်းခန့် နော်”

ညီမင်းခန့်က ပြုံးကြည်စွာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူမတို့နှင့်

စကားပြောပြီး၍ တစ်ဖက်လှည့်ကာ စိတ်ကို စတိတ်စင်ရှိရာသို့ပို့ထားလိုက်သည်။

ပွဲပြီးသွား၍ လူအများပြန်ချိန်တွင် ညီမင်းခန့်ကဦးစွာထရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ. . ကြည်ဖြူ လမ်းတွေ့ရင်ခေါ်နော်”

“အင်းပါ. . ခေါ်မှာပေါ့၊ ဝှက်ဘိုင်”

“ကိုအတုရေ. . ဖူးစာမှန်ရင်ပြန်ဆုံမှာပဲ၊ စိတ်ကိုအေးအေးထားနော်”

“ဟာ. . ညှိမိကတော့”

ကြည်ဖြူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ နိုင်သော်က. . .

“ကောင်မလေးတွေက အမိစားလေးတွေနော်၊ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုများခင်တာလဲ၊ ငါ့ကိုလည်းမိတ်ဆက်မပေးဘူး၊ ရပါတယ် မင်းအလှည့်ကျ”

ညီမင်းခန့်က ကြည်ဖြူတို့ထွက်သွားတာကို ကြည့်နေရာမှ အနောက်ဘက်ဆီမှ နိုင်သော်၏စကားကြောင့် ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“အဟားဟား. . မင်းကလည်းကွာ”

“ဟေ့ကောင်. . ငခန့်၊ ပြောကွာ၊ ဆံတိုမလေးက အမိစားရေး”

“ဒီလိုပါပဲကွာ၊ နောက်မှပြောပြမယ်”

နိုင်သော်နှင့် ညီမင်းခန့်တို့ တစ်ယောက်ပဲခုံးတစ်ယောက်ဖက်ကာ ပြန်လာကြသည်။

ညီမင်းခန့်သည် မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ သက္ကလပ်အပျော့ သားဘောင်းဘီနှင့် ကိုးရိုးစင်းမီးခိုးရောင်အဖြူကံ့ဖားအင်္ကျီကို လိုက်ဖက် ဇာဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခြေဖဝါးဖြူနုနုတွင် လေးညှင်းရောင်ပိုးကတ္တီပါ မိနပ်လေးကိုစီးထားသည်။

“ဟိတ်. . ကြည်ဖြူ ကားကိုမမောင်းသေးပဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရှူး. . တိုးတိုး. . မိညို၊ ငါ ကိုကိုနောက်လိုက်မလို့”

“ဗုဒ္ဓေါ ကြားသားမိုးကြိုး၊ မလုပ်ကောင်းတဲ့အလုပ် ဆန်ကျင်ဘက် ပြောင်းပြန်လုပ်ရသလားဟဲ့၊ အိုးကမပူ စလောင်းကပူနဲ့”

“ဟာ. . . ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က အယူအဆတွေကို ပြောနဲ့၊ ငါ ကိုကိုကိုစံတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက သိပ်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာ သူမသိဘူး”

“ကြည်ဖြူနော်. . မိန်းမနောက်ပိုးမလေး”

ကြည်ဖြူက ညိုမို့စကားကိုမကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အထဲမှ နီကိုခေါ် ညီမင်းခန့်ထွက်အလာကိုစောင့်နေမိသည်။

“ဟော. . လာပါပြီ၊ နင့်ဘဲကြီး”

“ညိုမိနော်၊ အာမပြန့်. . ဟွန်း”

ညိုမင်းခန့်နှင့်နိုင်သော်က သူတို့ကားလေးရပ်ထားတဲ့နေရာသို့ သွားကာ ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကြည်ဖြူသည် နောက်က မသိမသာလိုက်သွားသည်။ ကိုကို တို့ကားလေးက မာစီဒီးအနက်ရောင်လေးပင်။ ကြည်ဖြူတို့ကားကို သူတို့မမှတ်မိပေ။

အင်းလျားလမ်းအရောက်တွင် ကိုကိုကားလေး လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်သွားသည်။ နိုင်သော်တစ်ယောက် ဆင်းကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့. . ဟိုတစ်ယောက်က နေရစ်ခဲ့တယ်နော်”

“အေးနော်. . ကိုကိုဘယ်အထိပြန်မှာလဲမသိဘူး”

“ကိုကိုမှကိုကိုဖြစ်မနေနဲ့နော်မိကြည်ဖြူ၊ နားခါးတယ်”

ကိုကိုသည် သူ၏ကားလေးကို ရွှေတောင်ကြားလမ်းထဲ ဒွါးကွေ့ ဝင်သွားသည်။ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော မိုးပြာရင့်ရှောင်ခြံကြီးတစ်ခုရှေ့ အရောက်တွင် ကိုကို၏ကားလေးမှာ တို့ကနဲရပ်တန့်သွားသည်။

“ကဲ. . ရပြီညိုမိရေ၊ ရပ်ကြည့်နေရင် ရိပ်မိသွားမယ်၊ လာ. . နင့်ကိုပို့ပေးမယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကြည်ဖြူ၊ နင် တစ်ခါမှ ယောက်ျားတစ် ယောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်ဖူးခဲ့ပါဘူး”

“အေး. . ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိပါဘူးဟာ”

ညီမင်းခန့်ရဲ့ ကားလေးသည် မြဲကျယ်ကြီးထဲမှ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်တော့မှ ကြည်ဖြူ ကားကိုတဖန်ထိုးမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကြည်ဖြူသည် ညို့မို့ကိုပြန်ပို့ခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း သူမရဲ့ အခန်းလေးရှိရာသို့ပြေးတက်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲဝင်ကာ ဖုန်းစာအုပ်တွေကို လှန်လှောကြည့်နေ၏။

“ဟာ. . ရှိမှရှိပါတော့မလား၊ အို. . တော်သေးတယ်”

“တွေ့မြို့. . တွေ့ပြီ”

ညီမင်းခန့် ရေချိုးနေရာမှမြည်လာသောဖုန်းသံကြောင့် ကယာကယာရေချိုးခန်းတွဲခါးဖွင့်ပြီး ဖုန်းကိုအပြေးကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို. . ညီမင်းခန့်ပါ”

တစ်ဖက်မှဖုန်းပြောသံမကြားရ၍ ညီမင်းခန့်က အသေအချာနားစွင့်ပြီး ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ညီမင်းခန့်ပါ. . အခုဘယ်သူလဲဟင်”

“ဟို. . ဟို. . ဖုန်းမှားလို့ပါ”

“ဟာကွာ. . အရေးထဲမှ”

ညီမင်းခန့်သည် တစ်ဖက်မှဖုန်းမှားဆက်ပြီး ဖုန်းကိုအရင်ဦး

အောင်ချလိုက်သောမိန်းကလေးကြောင့် စိတ်ညစ်သွားမိ၏။

တဘက်ဖြင့် ရေကိုစင်အောင်သုတ်ပြီး ဘီဒိုထဲမှ အဲရီးစပိုရွပ် အနီလေးကိုဝတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းမှဆံပင်တွေကိုသုတ်ပြီး လှန်ပြီးလိုက်သည်။

မှန်ထဲမှမိမိပုံကိုကြည့်နေပြီးမှ မှန်ထဲတွင်မြင်နေရသော အနောက်ဘက်သံချိတ်မှထီးလေးကိုလှမ်းမြင်လိုက်သောအခါ သူမလေးကို ပိုလို့သတိရသွားသည်။

နုဖတ်သန့်စင်သောမျက်နှာလေးကို အာရုံထဲမှာစွဲလန်းငြိတွယ်နေမိတာ အချစ်လို့ခေါ်သလားကွယ်။ ညီမင်းခန့် မှန်နောက်မှထီးကိုလှမ်းယူပြီး သူ့ရဲ့ရင်ခွင်ထဲထားကာ နမ်းရှိုက်နေမိသည်။

❀ အိမ်ရှေ့(၀) ❀

နောက်တစ်နေ့ ။

“ညီမင်းခန့် . . သားရေ . . အိမ်ရှေ့မှာဧည့်သည်တဲ့”

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

ညီမင်းခန့်က ဒေါ်ဆုံရဲ့စကားကြောင့် အခန်းထဲမှ ကယျာကသီ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲတွင်ရောက်နေသောသူမကို မြင် မြင်ချင်းအံ့ဩသွားမိသည်။

“ဟာ . . အထူးဧည့်သည်ပါလားကွ”

“ဟိုး . . ကြည့်ဖြူ သတင်းစာကလျှောက်လွှာခေါ်တယ်ဆိုလို့ ဒီတို လာခဲ့တာပါ”

“ဟင်. . ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပဲကြည်ဖြူရယ်၊ ကြည်ဖြူ ဘာနဲ့ဘွဲ့ရထားတာလဲ၊ ဆရာမလုပ်ဖို့လား၊ ဆရာမလုပ်ဖို့လာတယ်ဆိုရင် အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

“သတင်းစာထဲမှာတွေ့တဲ့စာကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ ဆွဲအနားမကြားတဲ့ကလေးကို စာသင်ပေးချင်တာ ကြည်ဖြူရဲ့စေတနာမေတ္တာပါကိုညီမင်းခန့်”

ညီမင်းခန့်သည် ကြည်ဖြူရဲ့စကားကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာနားထောင်ပြီး သူမရဲ့စိတ်လေးကို ချီးကျူးဂုဏ်ယူနေမိလေသည်။

“ကဲ. . ဒါဆိုရင် ကြည်ဖြူကိုအလုပ်ခန့်ဖို့ ဖွားဖွားစောနဲ့တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟင်. . ကိုညီမင်းခန့်နဲ့တင်မပြီးဘူးလား”

“မပြီးလို့မဟုတ်ဘူး ကြည်ဖြူ ဖွားစောရဲ့မြေးမို့လို့ပါ”

“ခဏလေးနော်၊ ကိုယ် ဖွားစောကိုသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ညီမင်းခန့်က ဖွားစောကိုသွားခေါ်ရန်ထွက်သွားသည်။ ညီမင်းခန့်တို့အိမ်ဖြစ်မှန်း ကြည်ဖြူမသိပေ။ ဒါကြောင့် သူမအလုပ်လာလျှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ညီမင်းခန့်၏ ဘွဲ့ယူစဉ်ကရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံတစ်သိတစ်တန်း
ကြီးကို ကြည်ဖြူမော့ကြည့်နေမိသည်။ သတိတော့ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့်
အခုလို အနီးစပ်ဆုံးမဖြစ်စေချင်ပါ။

“ခဏလေးနော်. . ရပြီလား”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ထိုစဉ် အခန်းတွင်းသို့ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နှင့် လက်တွန်းလှည်း
တစ်စီးဝင်လာသည်။ ခုံပေါ်တွင် အသက်(၈၀)ကျော်ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ဦး
ပါလာသည်။

မိန်းမကြီးသည် ဇရာအိုသော်လည်း အထက်တန်းလွှာတို့၏
အတိုင်း မျက်နှာမှာတင်းမာမော့လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဖွားကြီးသည် မျက်မှန်ကိုလက်ဖြင့် ပင့်တင်လိုက်ရင်း
ညှော်ခောင်းတစ်ချက်ရှင်းကာ သူမကို လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဟမ်း.. မင်းက စာသင်တာဝါသနာပါလို့ ဒီအလုပ်လာ
ချွတ်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဖွားဖွား”

“အေး.. . ဟုတ်ပြီနော်၊ အဖွားမြေးလေးက ဆွဲအနားမကြားဘူး
အဲဒါကို မင်းစိတ်ရှည်နိုင်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်ဖွားဖွား၊ သမီးအကုန်လုံးသိထားပါတယ်”

“ကဲ. . ဒါဆိုရင် အဖွားတစ်ခုမေးမယ်နော်၊ သမီးကိုကြည့်ရတာ အထက်တန်းလွှာထဲကပုံပဲ၊ ဒီအလုပ်လုပ်လို့ သမီးမိဘတွေကကြည်ဖြူ ပါမလား၊ သမီးဘွဲ့က ဘီအေလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . အဖွား၊ သမီးမိဘတွေက ကြည်ဖြူခွင့်လွတ်ထား ပါတယ်”

“အေး. . ကောင်းပြီ၊ သား ညီမင်းခန့်. . မင်း ဖွားဖွားကိုဆက်ကူ ညီပါ၊ ဒီကသမီးလေးကို မင်းအလုပ်မသွားခင် အကြိုအပို့လုပ်ပေးပါလို့ အဖွားပြောချင်တယ်”

ညီမင်းခန့်၏မျက်နှာ ဝင်းပကြည်လင်သွားလေသည်။ ညီမင်း ခန့်က အပြုံးချိုချိုဖြင့် သူမကိုကြည့်တော့ သူမကလည်း အပြုံးချိုချိုဖြင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန်လေသည်။

“ကဲ. . ဒါဆိုရင် မြေး မနက်ဖြန်ကနေစပြီး အလုပ်စဝင်ပါ၊ အိမ် ကမြေးကို အဘွားအဆင်သင့်လုပ်ထားမယ်”

“ဟို. . အဖွားမြေးလေးကိုကြည့်ချင်လို့ ရမလားဟင်”

“သူ့အိပ်နေလို့သမီး၊ မနက်ဖြန် သမီးလာမှာပဲ၊ သူက သိပ်လည်း စိတ်မမှန်ချင်ဘူး၊ သမီးအနေနဲ့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှရမှာ”

“ဟို. . ရပါတယ်အဘွားရယ်၊ ဆရာမဆိုတာ ဂရုဏာ၊ အကြင် နာ၊ စေတနာ နာသုံးနာနဲ့ တပည့်တွေကို သင်ကြားဆုံးမရတာပါအဖွား ရယ်”

ဒေါ်စောသည် ခေတ်လူငယ်အပြင်အဆင်နှင့် စိတ်ထားမြင့်မြတ်
သူလေးကိုကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ အခုမှပဲ မိမိလိုချင်သောလူကို
ရ၍ ဖွားစောဝမ်းသာနေမိသည်။

“ကဲ. . . ဖွားဖွားနဲ့ကိုညီမင်းခန့်. . . ကြည်ဖြူကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးကွယ်. . . အေး. . . အေး၊ သား. . . သမီးလေးကိုလိုက်ပို့
လိုက်ပါ”

“ရပါတယ်. . . သမီးမှာကားပါပါတယ်”

ဒေါ်စောသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ကိုယ်တော့ အရမ်းပျော်သွားတာပဲကြည်ဖြူ”

ညီမင်းခန့်က ကြည်ဖြူနှင့်ယှဉ်တွဲထွက်လာရင်း တီးတိုးပြောလိုက်
သည်။ ကြည်ဖြူက နားမလည်စွာ သူ့ရဲ့စကားကိုပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလို့လဲဟင်”

“ဪ. . . ကြည်ဖြူကို နေ့တိုင်းတွေ့ရတော့မှာမို့”

“အခုမှသတိရပြီ၊ ထီးရောဟင်”

“ထီးလား၊ ထာဝရသိမ်းထားတယ်”

ညီမင်းခန့်နှင့်ကြည်ဖြူ ယှဉ်တွဲပြီး တရင်းတနှီးပြောဆိုဆက်ဆံ
နေလေသည်။ ညီမင်းခန့်က သူမကို ကားနားအထိလိုက်ပို့ပေးလေသည်။

“သွားမယ်နော် ကိုညီမင်းခန့်၊ မနက်ဖြန် ဘယ်နှစ်နာရီပြန်လာ
ရမလဲဟင်”

“မနက်ဖြန်လား၊ မနက်(၈)နာရီလောက်ဆိုရပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဘိုင့်ဘိုင့်”

“အိုကေ. . ဆီးယူတူမောရိုး”

ညီမင်းခန့်က လက်လေးပြရပ်ကျန်ခဲ့ပြီး သူမ ကားလေးမောင်း
ကာထွက်သွားသည်။

သူမလေးပြန်သွားသောအခါ ညီမင်းခန့်၏အာရုံထဲတွင် သူမ
လေးကစိုးမိုးနေရာသူနေလေသည်။

“ဟူး. . ဖူးစာပါလို့ပြန်ဆုံပြန်ပြီကောင်မလေးရယ်”

ညီမင်းခန့်သည် သူ့ရဲ့အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ နံရံတွင်ချိတ်ထားသော
ဝီတာလေးကို ဆွဲယူတီးခတ်လိုက်သည်။

အသုံး(၉)

“ကောင်မလေး x x မင်းတစ်ယောက်ကို x x ဘယ်လိုချစ်မှန်းလည်း
သိအောင်ကွယ် x x x ရှေးရှေးတုန်းက ရေစက်ထင်တယ် x x x မြင်လိုက်
တဲ့ခဏလေးမှာ x x x မြင်မြင်ချင်းနဲ့ချစ်မိတယ်ကွယ် x x x ချစ်သူလေး
ရယ်”

ဂရေဟမ်ရဲ့ မြင်မြင်အင်းပဲချစ်မိတယ်ကောင်မလေးရယ် သိချင်း
ကို ညီမင်းခန့် သိဆိုတီးခတ်လိုက်သည်။

ညီမင်းခန့်ရဲ့ အတွေးအာရုံထဲမှာ စိုးမိုးနေရာယူနေဆဲ
ကောင်မလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်သိရှိနားလည်လိုက်သည်က အသည်း
ခွဲအောင်ချစ်မိနေခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။

တစ်သက်တာထာဝရအတွက် ရည်စူးခိုင်မာတည်တံ့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် သူမလေးကို သိပ်ချစ်သွားတာ ခိုင်မာသော သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပင်။

ကြည်ဖြူ ဒီနေ့အလုပ်စဆင်းရမှာမို့ အင်္ကျီအဖြူရောင်လေးနှင့် လုံချည်အစိမ်းရင့်ရင့်လေးကို တွဲဝတ်လိုက်သည်။ ဆံပင်တိုတိုလေးကို ဆံညှပ်ကလစ်ဖဲပြားအနက်ရောင်လေးနှင့် ညှပ်တပ်လိုက်သည်။

မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးဖုံဖုံလေးကိုလိမ်းထားသည်။ မှန်ထဲတွင် စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်ပြီးမှ လှပသောသူမလေး ကြွရွှေသစ်စွာ အပြင်သို့ လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

မနေ့က သူ့နဲ့အတူယှဉ်တွဲပြန်လာပြီးကတည်းက သူမရင်အစုံ သည် လှိုက်မောတုန်ယင်ခဲ့တာ အသိဆုံးပင်။ သူမသည် ကားပေါ်တက် ပြီး ညင်သာစွာ ကားကိုမောင်းလာခဲ့သည်။

“ဟော. . ဆရာမလေးလာပြီ”

ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့် သူမလှမ်းပြောတော့ ကြည်ဖြူက အပြုံး လေးနှင့်ပြန်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“အရမ်းလှတာပဲကြည်ဖြူ”

“မမြောက်ပါနဲ့”

ညီမင်းခန့်ကဦးဆောင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲခေါ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်

ဖြစ် သူ့အနေနဲ့ အနိပ် ဘဝဆုံးအခြေအနေမှာရှိနေတဲ့ကြည်ဖြူကို တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ ပိုပိုချစ်လာခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ဆုံရေ. . ဆရာမလေးရောက်ပြီ၊ ဝရန်တာမှာ အကုန်ရှင်း သိမ်းပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီကိုခန့်၊ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ညီမင်းခန့်က အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ခဏနေတော့ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ခန့် လူငယ်တစ်ဦးပါလာသည်။ ‘သူပုံစံသည် ကလေးငယ်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော်လည်း လူကြီးအရွယ်မို့ ကြည်ဖြူစိတ်ရှုပ် သွားသည်။

“ဟို. . မသိလို့ ကိုညီမင်းခန့်၊ ကျွန်မစာသင်ပေးရမှာ သူလား”

“ဟုတ်တယ်ကြည်ဖြူ ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ညီဝမ်းကွဲ နှောင်းပါ။ သူမိဘ တွေက ငယ်ကတည်းက ကားမှောက်သေဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ သူ့ကို ဖွားစော နဲ့ကိုယ့်မေမေဒေါ်အေးချမ်းက မွေးစားခဲ့တာပါ။ သူ့ကို ဆရာ၊ ဆရာမတွေ နဲ့သင်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံးက သူ့ကို နောက်ဆုံး မနိုင်တာနဲ့ ပြန်နှုတ်ထွက်သွားကြတာ ကြည်ဖြူနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား”

ညီမင်းခန့်က အခုမှ နှောင်းအကြောင်းကိုပြောပြပြီး စိုးရိမ်ပူပန် ခွာ ကြည်ဖြူကိမ်းမေးလိုက်သည်။

ရပါတယ် ကိုခန့်ရယ်၊ ကြည်ဖြူစိတ်ရှည်ပါ့မယ်”

ကြည်ဖြူသည် နှောင်းကို အဲဒီနေ့မှစတင်၍ စိတ်ရှည်သည်းခံ ခွင့်လွှတ်စာနာစွာ စေတနာအပြည့်ဖြင့် သွန်သင်ခဲ့သည်။ နှောင်းသည် ပထမတော့ သူ့မကိုစိတ်ညစ်အောင်လုပ်သော်လည်း နောက်ပိုင်း သူ့ကို အလိုလိုက်သောကြည်ဖြူကို ခင်တွယ်သွားလေသည်။

ကြည်ဖြူသည် နှောင်းရဲ့ဦးနှောက်အသိဉာဏ်က ကလေးသာသာ မို့ နှောင်းကို ကလေးငယ်တစ်ဦးလို သွန်သင်ဆုံးမရလေသည်။

ညီမင်းခန့်ကလည်း အားရင်အားသလို ပြုပြင်စောင့်ရှောက်ပြီး အနားမှာလာလာနေပေးသည်။ သူ့မကိုလည်း ကျောင်းအပြန်လိုက်လိုက် ပို့ပေးတတ်သည်။

ဖွားစောကတော့ သူ့မကို ကျေနပ်နေမိသည်။ ညီမင်းခန့်နှင့် ကြည်ဖြူတို့ အနေနီးစပ်လာသည်နှင့်အမျှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးတာထက် သံယောဇဉ်တွယ်တာနေကြလေသည်။

“ကိုညီမင်းခန့်. . ကြည်ဖြူကို ဒီနေရာခေါ်လာတာ ဘာပြော မလို့လဲဟင်”

“ကိုယ်ပြောရင် ကြည်ဖြူစိတ်ဆိုးမှာလား”

“အင်း. . စိတ်ဆိုးသင့်တာဆိုဆိုးမယ်. . စိတ်မဆိုးသင့်တာဆို ရင်. . . .”

“ဟာကွာ. . ကြည်ဖြူကလည်း၊ ဒါခုံရင် ကိုယ်မပြောတော့ဘူး
ကြည်ဖြူမုန်းသွားမှာစိုးလို့”

“ပြောမယ်ဆိုတာက စိတ်ဆိုးစရာဆိုဆိုးမှာပေါ့လို့”

ကြည်ဖြူက ညီမင်းခန့်ကို စူအောင့်အောင့်လေးပြောလေသည်။
ညီမင်းခန့်က ဘေးတစ်စောင်းအနေအထားလေးနှင့် မပွင့်တပွင့်လေး
ပြောပြီး စိတ်ကောက်ချင်ယောင်ဆောင်နေသော ကောင်မလေး၏လက်
ကလေးကိုဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

ရုတ်ကရက် ကြည်ဖြူအငိုက်မိသွားလေသည်။

“ကြည်ဖြူကို ကိုကိုချစ်တယ်”

“ဟင်. . လွတ်ပါ ကိုညီမင်းခန့်၊ ကြည်ဖြူရှက်တယ်”

ကြည်ဖြူက ရှက်ရွံ့စွာ လက်ကိုရုန်းထွက်သည်။ ညီမင်းခန့်က
ပိုလို့ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မလွတ်တော့ချေ။

“ကဲ. . ကြည်ဖြူ ကိုကိုကို ပြန်ချစ်ပါနော်”

“ကိုခန့်ကလည်း ရှက်စရာကြီး”

ကြည်ဖြူရင်အစုံသည် လှိုင်းလုံးကြီးသဖွယ် လှုပ်ခါတုန်ယင်နေ
လေသည်။ ကိုကိုကို သူမလည်း စွဲမက်ရူးမူးစွာ သိပ်ချစ်နေခဲ့လေတော့
ဟန်ဆောင်လို့မရ။

ကြည်ဖြူရင်ထဲမှာ ဟန်ဆောင်မနေနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ အဖြေပေးလိုက်လေတော့သည်။

“ကိုကိုကို ကြည်ဖြူချစ်ပါတယ်”

“ဟာကွာ . . ဝမ်းသာလိုက်တာအချစ်ရယ်”

ညီမင်းခန့်က ကြည်နူးဝမ်းသာစွာဖြင့် ကြည်ဖြူကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားလိုက်တော့သည်။ ကြည်ဖြူက မြတ်နိုးတွယ်တာချစ်ရပါသော ကိုကိုကို ဟန်ဆောင်မှုမရှိ ပွင့်လင်းစွာအဖြေပေးချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့လေသည်။

ချစ်သူတို့သက်တမ်းတစ်လျှောက် ပန်းခင်းသောလမ်းရှိသလို ခရောင်းခင်းသောလမ်းလည်းရှိ၍ မဖြောင့်ဖြူးမသာယာပေ။ ချစ်သူသက်တမ်း(၂)နှစ်ခန့်အကြာတွင် ကံကြမ္မာမုန်တိုင်းတိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။

အကြောင်းမှာ ကနေဒါနိုင်ငံသို့အလည်အပတ်သွားရောက်နေသော ဒေါ်ခိုင်မာလာပြန်ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ဒေါ်ခိုင်မာလာသည် ညီမင်းခန့်၏မိခင်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခိုင်မာလာသည် ဗိုလ်ဆန်ဆန်နေထိုင်သော်လည်း မြန်မာမှု၊ မြန်မာ့ဟန်ကို ဘယ်တော့မှမပစ်ပယ်ပေ။ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ဘာသာတရားကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းအထွတ်အမြတ်ထားသည်။

သူမပြန်ရောက်လာတော့ မိခင်ကြီးဒေါ်စောက တူသားဖြစ်သူနှောင်းအတွက် ဆရာမခေါ်ထားပေးကြောင်းပြောပြသည်။

ဆရာမလေးဆိုသူကို ပထမစိတ်ဝင်စားသွားခြင်းမှာ သား
ဖြစ်သူနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေခြင်းပင်။ ထိုအချက်ကို သူမစိတ်ဝင်စား
သွားပြီး သားဖြစ်သူကိုခေါ်ယူမေးမြန်းသောအခါ. . . .

“သားမောင်ခန့်. . လာစမ်းပါဦး၊ မာမိကြည့်ရတာ သားအနေနဲ့
ဆရာမကိုသိပ်အလေးပေးနေသလိုပဲ၊ မင်းတို့က ရိုးရိုးခင်တာမှဟုတ်ရဲ့
လား”

မိန်းမသားပီပီ အကဲခတ်လွယ်သောမာမိစကားကြောင့် ညီမင်း
ခန့်တိတ်သွားသော်လည်း မိခင်ကိုမလိမ်ညာရဲ၍ အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြော
ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်မာမိ၊ မာမိထင်သလိုပဲ သားနဲ့သူမေတ္တာမျှနေပါ
တယ်”

“ဘာ”

ဒေါ်ခိုင်မာလာ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာအော်လိုက်မိသည်။

“ပြန်ပြောစမ်းပါသား”

ညီမင်းခန့် မာမိစိတ်ကိုသိသည်။ သို့သော် မကွယ်ဝှက်ထားချင်
ပေ။ အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်၏။

“တော်စမ်း သား၊ မာမိလုံးဝသဘောမတူဘူး၊ မာမိ ဘယ်လောက်
ကြီးပဲဆိုရှယ်ကျကျ၊ မာမိအနေနဲ့ မြန်မာဗုဒ္ဓ ကသာဘုရားကိုမပယ်ခွဲဘူး

မာမီဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်သလို မာမီဘဝအဖော်ကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မာမီလိုပဲ သားလည်းဒီအတိုင်းပဲ၊ ကောင်မလေးက ခရစ်ယာန် လို့ အမေစောပြောတယ်။ ဒီအတွက် သူ့မှာ ဘယ်လောက်ကြီးပဲအနည် အချင်းတွေရှိပါစေ၊ မာမီလုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး သား၊ ဒါပဲ မာမီ သား ကိုကြိုတင်သတိပေးမယ်နော်”

ညီမင်းခန့်သည် မာမီဆီက ထင်မှတ်မထားသောစကားလုံးတွေ ကိုကြားရ၍ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ မာမီရှေ့မှသူထွက်လာခဲ့မိသည်။

အန်း(၁၀)

“ကိုကို. . မျက်နှာလည်းမကောင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့ကြည်ဖြူရယ်”

“ကြည်ဖြူလေ. . ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူးကိုကိုရဲ့”

“ကြည်ဖြူရယ်. . ကိုကိုလည်း ကြည်ဖြူကိုမခွဲနိုင်ပါဘူးကွာ”

“တကယ်တော့ ကြည်ဖြူ ကိုကိုကိုတိတ်တခိုးချစ်နေခဲ့တာကြာပြီ

ကိုကိုနဲ့အမြန်ဆုံးနီးစပ်အောင် သူငယ်ချင်းကအကြံဉာဏ်ပေးပြီး ဒီအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခိုင်းခဲ့တာ”

“တော်ပြီကြည်ဖြူ ကိုကိုနားလည်ပါတယ်ကွာ၊ ကြည်ဖြူကို ကိုကိုအမြဲတမ်းအတွက်ချစ်နေမှာပါ”

ကြည်ဖြူသည် ကိုကိုကို အသဲစွဲအောင်ချစ်သလို ကိုကိုကလည်း
ကြည်ဖြူကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ ခက်နေတာက ဒေါ်ခိုင်မာလာပင်။

သားနှင့်အနေနီးစပ်ပြီး မဖြစ်သင့်တာဖြစ်သွားမည်စိုး၍ ဒေါ်ခိုင်
မာလာသည် မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်စောအား ဆရာမကိုစာဆက်မသင်ခိုင်းရန်
တားမြစ်ပြောဆိုခဲ့ရာ ဒေါ်စောက သမီးဖြစ်သူရဲ့ဆန္ဒကိုလိုက်လျောကာ
ကြည်ဖြူကို စာဆက်မသင်ခိုင်းတော့ပေ။

ကြည်ဖြူက အကြောင်းစုံကိုသိရ၍ ညီမင်းခန့်နှင့်လမ်းခွဲကာ
ချစ်စခန်းရပ်လိုက်ကြရသည်။

ထို့နောက်တွင် ကြည်ဖြူရဲ့မိခင် ဒေါ်ခင်ချိုဆက်ကလည်း သူ
သမီးရဲ့သတင်းကိုကြား၍ တစ်ဦးတည်းသောသမီး အပူအပင်အကြောင့်
အကြမရှိဘဲ နေလာခဲ့သောသမီးလေးမှာ အချစ်အတွက်စွန့်စားခဲ့ပြီး
အလုပ်ထွက်လုပ်ခဲ့သည်။

ဘာသာတရားကိုရှေ့တန်းတင်ရွေးချယ်ပြီး သူ့သားနှင့် မိမိ
သမီးကို မတူမတန်အောင်ပြောဆိုခဲ့သော ဒေါ်ခိုင်မာလာကို တစ်သက်
မကျေပေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်ချိုဆက်က သမီးလုပ်သူကို ချောမောပြီး
အိဂျစ်သို့ ကုမ္ပဏီစာရင်းအင်းအတတ်ပညာကို သွားရောက်သင်ကြား
ရန်စေလွှတ်ခဲ့ရာ ချစ်သူနှစ်ဦးကွဲကွာသွားခဲ့လေသည်။

(၃)နှစ်အကြာနေပြေးနောက် မြန်မာပြည်ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာကာ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းအရ မျက်နှာသာပေးမှုကို
ခံရပြီးနောက် ချစ်သူနှစ်ဦးပြန်လည်ဆုံကြခြင်းပင်။

ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ နှစ်ဖက်မိဘများက လုံးဝသဘောမတူ၍
တိုးတိုးတိတ်တိတ်ခိုးတွေ့နေရခြင်းပင်။

ညီမင်းခန့်အတွေးလွန်ကာ အတိတ်မှာလွင့်မျောနေစဉ်တွင်
နံဘေးမှတယ်လီဖုန်းမြည်လာ၏။

“တီ. . တီ. . တီ”

“ဟဲလို. . ကိုခန့်လား”

“အင်း. . ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျာ”

“ဟင်. . အသံကိုတောင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ သဒ္ဒါမြတ်နိုးပါ”

“ဪ. . ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာအကြောင်းများရှိလို့ပါလဲခင်ဗျာ”

“မရှိပါဘူး၊ သတိရလို့ဆက်တာပါ။ ဒါပဲနော် ဝှက်နိုက်”

တစ်ဖက်မှ ရေရေရာရာမပြောဘဲ ဖုန်းချလိုက်၍ ညီမင်းခန့်သက်
ပြင်းမောချလိုက်သည်။ နောက်ဖုန်းကိုချလိုက်သည်။

“တီ. . တီ. . တီ”

ဖုန်းသံထပ်မြည်လာပြန်၍ စိတ်ညစ်စွာ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်
လိုက်သည်။

“ဟဲလို. . ညီမင်းခန့်ပါ”

“ဟဲလို. . ဝွတ်နိုက်ကိုကို”

တစ်ဖက်မှ ချိုကြည်သောချစ်သူလေးရဲ့ အသံကြားရ၍ ညီမင်း
ခန့်ပျော်သွားသည်။

“ချစ်လေးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်ကိုကို၊ ကိုကိုဖုန်းက ခုနကမအားတူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဟင်”

“ဟို. . ကိုကိုအသိတစ်ယောက်ဖုန်းဆက်လို့ ဖုန်းပြောနေတာပါ”

ညီမင်းခန့်က ချစ်သူလေးကိုအမှန်အတိုင်းမပြောဘဲ ညာပြော
လိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် သဒ္ဒါမြတ်နိုးအပေါ်ဖြူစင်သော်လည်း သဒ္ဒါ
မြတ်နိုးက သူ့အပေါ်မရိုးသားဘူးဆိုတာကို ရိပ်မိနေ၏။ သို့သော် ချစ်သူ
လေးကိုစိတ်မညစ်ညူးစေချင်ပါ။

“ဟိတ်. . ကိုကို၊ မေးနေတယ်လေ”

“ဟင်. . ဘာလဲကြည်ဖြူ”

“ကြည်ဖြူရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လို့”

“အင်း. . ကိုကိုလိုက်ပြရမှာလား”

“ကိုကိုအားရင်လိုက်ပြပေါ့”

“အင်း. . ကိုကိုကြိုးစားကြည့်မယ်နော်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကိုကိုရယ်”

“ကဲ. . ကိုကိုအိပ်ချင်ပြီ၊ ဝတ်နိုက်အချစ်လေး”

“ဝတ်နိုက်ကိုကို”

တစ်ဖက်မှဖုန်းချလိုက်၍ ညီမင်းခန့်ဖုန်းလေးကိုချပြီး စားပွဲပေါ်
မှ ကြည်ဖြူဓာတ်ပုံလေးကိုထုတ်ကာ ဆွဲယူနမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“သား. . မအိပ်သေးဘူးလားကွယ့်”

အသံကြားရာဆီသို့လှည့်အကြည့် မာမိုကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ညီမင်း
ခန့်လန့်သွားသည်။

“သားကခေါင်းမာနေတုန်းပဲကိုး၊ မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို လုံးဝ
အဆက်မဖြတ်နိုင်ဘူးလား”

“မာမိရယ်. . ဘာသာမတူတာကလွဲလို့ ဘာအပြစ်မှမရှိတဲ့ကြည်
ဖြူအပေါ် မာမိစာနာသနားပါ”

“တော်စမ်းသား၊ မာမိမကြားချင်ဘူး”

ဒေါ်ခိုင်မာလာက သားဖြစ်သူကိုအော်လိုက်သည်။

“မာမိ. . သား ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး”

“မရဘူးသား၊ မင်းကို ကြည်ဖြူနဲ့ မာမိလုံးဝသဘောမတူဘူး”

ကဲ. . ရှင်းပြီလား၊ မင်းအနေနဲ့ ဒီပြင်မိန်းကလေးဆိုရင် မာမိချက်ချင်း ပေးစားမယ်”

ညီမင်းခန့် စိတ်ရွှပ်စွာ စောင်ကိုယူချဲ့ပြီး တစ်ဖက်လှဲအိပ်နေလိုက် သည်။ မာမိအကြောင်း သူ့ကောင်းကောင်းသိ၏။ မာမိသည် ပြောသည့် အတိုင်းလုပ်တတ်သည်။

“ကဲ. . သား၊ မာမိသားကို မာမိသူငယ်ချင်းရဲ့သမီး နွယ်နီနဲ့ပေး စားမယ်”

“မာမိ. . သားအရုပ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ သားမယူနိုင်ဘူး”

ဒေါ်ခိုင်မာလာသည် နှလုံးနှင့်သွေးတိုးရောဂါအခံရှိသူဖြစ်လေ သည်။ သားအတွက် ရတက်မအေးသောကပ္ပေစွာ ခံစားနေရလေသည်။ ဒီရက်ထဲ သားမှာ အိမ်မကပ်ဘဲ အမြဲတမ်းအပြင်၌သာ ကုန်ဆုံးနေတတ် သည်။

တစ်နေ့. . . ။

လုံးဝမမျှော်လင့်သောနေ့တစ်နေ့တွင် ညီမင်းခန့်သည် ချစ်သူ နွယ်အရ မိခင်ဒေါ်ခိုင်မာလာနှင့်တွေ့ဆုံပေးခဲ့ခြင်းက ပြဿနာအစပင်။ အခန်းထဲသို့ဝင်လာသောခြေအစုံကြောင့် ဒေါ်ခိုင်မာလာ စာ

ဖတ်နေရာမှ မျက်လုံးလှန်ကာကြည့်လိုက်သည်။ မထင်မှတ်ထားသော သူမကိုတွေ့လိုက်ရ၍ . .

“သား. . သူ့ကိုဘာလို့ခေါ်လာတာလဲ”

“မာမို့ကို သူ့အနူးအညွတ်တောင်းပန်စရာရှိလို့တဲ့၊ အဲဒါ သားကို အတင်းပူဆာလို့ သားခေါ်လာခဲ့တာမာမီ”

“နေစမ်းပါဦး မိန်းကလေး၊ မင်းနဲ့တို့ရဲ့ကြားမှာ အကြေအလည် တောင်းပန်ဖို့မပြောနဲ့၊ ဘာစကားမှတောင်ပြောစရာမရှိဘူး”

“အန်တီအနေနဲ့မရှိပေမယ့် သမီးမှာပြောဖို့ရှိပါတယ်၊ လူလူချင်း အတူတူပါ၊ အန်တီ မတူဘူး၊ မတန်ဘူး၊ မပေးစားနိုင်ဘူးဆိုတာကို မခံနိုင်လို့ ကျွန်မ အန်တီကိုလာပြီးပြောပြတာပါ၊ အန်တီအနေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲသဘောမတူဘူးဆိုဆို သမီးနဲ့ကိုကိုက အခုလေးတင် တရားရုံးမှာ လက်ထပ်လာခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီမှာလေ စာချုပ်”

“တင်”

ဒေါ်ခိုင်မာလာသည် အံ့ဩသွားပြီး ဒေါသတွေဆူပွက်ကာ ကြည်ဖြူထောင်ပြသောလက်ထပ်စာချုပ်ကိုဆွဲယူကြည့်ပြီး တစ်စစီဆုတ် ဖြဲပစ်လိုက်၏။

“ကဲ. . လက်မှတ်ထိုးပြီးဦး၊ ကဲ. . ကဲ”

“မြို့ . မြို့ . မြို့”

ဒေါ်ခိုင်မာလာသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားသောစာချုပ်နှင့် သူတို့ကိုပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။ သူတို့သည် ငေးကြောင်ကြည့်နေရာမှ သတိပြန်လည်ရသွားသည်။

“မာမိ . . မလုပ်ပါနဲ့မာမိ”

“သွား . . သွားစမ်း၊ နင်တို့ထွက်သွား”

“အား”

ဒေါ်ခိုင်မာလာသည် မတ်တပ်ရပ်ပြီးအော်ဟစ်နှင့်ထုတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် လဲကျသတိလစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ . . မာမိ၊ မာမိ”

“ကိုကို . . လုပ်ပါဦး၊ အန်တီ . . အန်တီ”

ကြည်ဖြူသည် ဒေါ်ခိုင်မာလာကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး ပွေ့ပိုက်ခေါ်သော်လည်း မထူးနိုင်တော့ချေ။ ဒေါ်ခိုင်မာလာသည် စိတ်ကြီး၍ သတိလစ်မေ့မြောသွားလေသည်။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏အရေးပေါ်အခန်းတစ်ခန်းတွင်း၌ ဆရာဝန်များအလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ အခန်းရဲ့အပြင်ဘက်တွင် လူနာရှင်များမှာ ဆန္ဒစောမောနေကြလျက်ရှိသည်။

သူတို့မှာ ဒေါ်စောနှင့် မြေးညီမင်းခန့်တို့ပင်ဖြစ်သည်။ ညီမင်း

ခန့်သည် မိခင်ကြီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။ ကြည်ဖြူက
ဖွားစောသည် မိမိကိုမလိုလားမနှစ်သက်ဟန်ပြနေ၍ မနေဝံ့တော့ဘဲ
ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

စမ်းသပ်ခန်းအထူးခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး တာဝန်ကျဆရာဝန်များ
ထွက်လာသည်။ ညီမင်းခန့်က ထိုင်နေရာမှသွက်လက်စွာထပြီး ဆီရာဝန်
ကြီးများအနီးသို့ တိုးကပ်စွာသွားမေးလိုက်၏။

“ဒေါက်တာ. . ကျွန်တော့်အမေရဲ့အခြေအနေ”

“အင်း.. သိပ်မဲစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့်
လူနာအသက်ကို ကြိုးစားပြီးလုယူထားပါတယ်၊ လူနာဟာ နှလုံးကိုထိခိုက်
သွားတာပါ။ သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုထပ်မဖြစ်စေဖို့ အစစအရာရာ
ဂရုပြုဆင်ခြင်သင့်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ဖြစ်ရင် အသက်တစ်ခါ
တည်းပါသွားနိုင်ပါတယ်”

ဆရာဝန်ကြီးရဲ့စကားကို ညီမင်းခန့် အသေအချာနားထောင်
လိုက်သည်။ မေမေအတွက်စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတွေက ရင်ထဲမှာပြည့်ကျပ်နေ
သည်။

ဖွားစောက မိမိကိုအပြစ်တင်တာမှန်နေသည်မို့ ညီမင်းခန့်မှာ
ခေါင်းငုံ့ခံနေရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက သူနှင့်ဖွားစောကို မှာစရာမရှိတာ
မှာပြီး ရှေ့မှထွက်သွားသည်။

အဖြူနဲ့ အနီဝတ် နှစ်မလေးတစ်ဦး အခန်းထဲမှထွက်လာကာ ညီမင်းခန့်တို့ကိုအထဲဝင်ကြည့်နိုင်ကြောင်းပြောလိုက်၍ ညီမင်းခန့်တို့ ဝင်လာကြသည်။

မိန်းနေသောမာမိန့်ဘေးတွင် ဒေါက်တာမလေးတစ်ယောက်မှာ အလုပ်တွေရှုပ်လို့နေသည်။ သူတို့ဝင်လာသည်ကို ဂရုမပြုမိပေ။

“အဟမ်း. . အဟမ်း. . ဝင်ခွင့်ပြုပါဒေါက်တာ”

ဈေးဟန်ပြီးဝင်ခွင့်တောင်းတဲ့လူနာရှင်မိသားစုကို ခေါင်းဆတ်ကနဲညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီး မိမိဆေးသွင်းနေသည်ကို ပြန်ဆက်လုပ်နေရသည်။

သူမ လူနာကို အထူးဂရုစိုက်တတ်သည်။ စေတနာလည်းထားသည်။ ဘယ်တော့မှပြီးစလွယ်မလုပ်တတ်။ ဆရာဝန်ကြီးက သူမကိုလွဲအပ်ပြီး ဆက်တာဝန်ယူခိုင်း၍ သူမမှာ အတော်ပင်ကြိုးစားကာကုသရ၏။ ထို့ကြောင့် လူနာကိုအရိပ်လိုကြည့်နေရသည်။

ညီမင်းခန့်သည် မေမေ့အနားမှာရှိသောဆရာဝန်မလေးအား အသေအချာကြည့်မိသောအခါ. . .

“ဟင်. . သူ. . သူပါလား၊ ကြည်ဖြူရဲ့ကားကိုဝင်တိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးပဲ၊ သူက ဆရာဝန်ပါလား”

ညီမင်းခန့်တိုးတိတ်စွာဆိုမိသည်။ သူမသည် ဈာန်ဝင်စွာအလုပ်

လုပ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး မိမိကိုသတိမပြုမိပေ။

ညီမင်းခန့်သည် မိမိရဲ့မိခင်အနားမှာ တာဝန်ကျဆရာဝန်က မိမိအသိမိတ်ဆွေထဲကဖြစ် နေ၍ ဝမ်းသာနေမိသည်။

သဒ္ဒါမြတ်နိုးသည် မိမိအလုပ်ပြီးသွား၍ စာရွက်စာတမ်းတွေကို အသေအချာသိမ်းဆည်းပြီး နားကျပ်နှင့်ကုတ်အင်္ကျီလေးကို စားပွဲပေါ်မှ ယူပြီး ဆွဲခြင်းလေးဆွဲကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်အထွက်တွင် မိမိကိုစူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်နေသောသူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်. . ဒါရှင့်အမေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါက်တာ၊ အခုလိုတွေ့ရတာအရမ်းဝမ်းသာပါတယ်”

ညီမင်းခန့်က ပြုံးကြည်ရွှင်ယုစွာနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သဒ္ဒါမြတ်နိုးသည် ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ရမလိုဖြစ်နေသည်။ မိမိကို ကံကောင်းခြင်းတွေဖြစ်လာအောင်တမင်ဖန်တီးပေးနေတာဟု ထင်မိသည်။ သဒ္ဒါမြတ်နိုးကလည်း ပြုံးရွှင်စွာပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး. . .

“ကျွန်မနာမည် သဒ္ဒါမြတ်နိုးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်တော့်နာမည် ညီမင်းခန့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . မှတ်ထားပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင့်အမျိုးသမီးရော”

“ဟို. . ဟို. . သူက သူ့အိမ်မှာလေး ကျွန်တော်တို့က ချစ်သူတွေ

ပါ”

ညီမင်းခန့်က သူမကိုရှင်းပြနေမိသည်။ ဒေါ်စောကတော့ ဖြူစင် လှပသောဆရာဝန်မလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သဘောထားဖြူဖြူဆရာဝန်မလေးက မြေးနှင့်အသိအကျွမ်း ဖြစ်နေ၍ ဒေါ်စောဝမ်းသာနေမိသည်။ မြေးလေးနှင့် ဆရာဝန်မလေးတို့ စကားပြောနေတာကိုကြည့်၍ ဒေါ်စောကျေနပ်ပြုံးပြုံးနေသည်။

“ဒီက ကိုညီမင်းခန့်၊ ကျွန်မပြောချင်တာက ရှင့်အမေကို နောက် ထပ်ဒီလိုမဖြစ်အောင်ဂရုစိုက်ဖို့လိုပါတယ်ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

သဒ္ဓါမြတ်နိုးသည် ဖြစ်အင်အားလုံးကိုသဘောပေါက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် မိမိရင်တွင်းကအကြံအစည်ကိုတော့ သူတို့သိလိမ့်မည်မထင်ပါ။

သူမ ညီမင်းခန့်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အပြင်မှာ ခေတ္တသွားအနားယူ လေသည်။ ညီမင်းခန့်က သူမထွက်သွားမှ မိခင်ကြီးနားကပ်ကာ ဆံပင် လေးတွေကိုသပ်တင်ပေးလေ၏။ မိခင်ကြီးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေး လှုပ်ရှားလာ ပြီး ပါးစပ်ကညည်းညူသံထွက်လာသည်။

“အင်း. . အင်း. . အင်း”

“ဟော. . သားရေ မင်းမာမိသတိရလာပြီ”

“မေမေ. . မေမေ၊ သတိရလာပြီလား”

ဒေါ်ခိုင်မာလာ မျက်လုံးကို အားယူပြီးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သား.. သားလေး၊ မေမေစိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါကွယ်”

“သား.. မေမေမကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူးမေမေရယ်”

“သမီး.. စိတ်ချမ်းသာအောင်နေစမ်း၊ ဘာမှတွေးပူမနေနဲ့၊

အမေလည်း အဲဒီကောင်မလေးကိုပြောပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ၊ သမီးက သားလေးကို မသင့်တော်တာဖြစ်

မှာစိုးရိမ်လို့ပါ”

ညီမင်းခန့်က မိခင်ကြီးရဲ့လက်ကဲ့ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေး

လိုက်သည်။ အဖွားစောကလည်း အမေ့ကိုဂရုပြုစောင့်ရှောက်နေသည်မို့

ညီမင်းခန့် မိမိအမှားတွေဆက်မလုပ်သင့်မှန်း နောင်တရလေသည်။

“ကိုညီမင်းခန့်.. အန်တီသတိရနေပြီလား”

ပြုံးရွှင်ချိုသာသောအသံလေးနှင့် အနားသို့ရောက်လာသော

ဆရာဝန်မလေးကို ဒေါ်ခိုင်မာလာသဘောကျသွားမိသည်။ ကျက်သရေ

ကလည်းရှိလိုက်ပါတိ။

ဆံပင်ရှည်လေးကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားပြီး ဘေးနှစ်ဘက်

ချထားသည်။ အိတ်ပန်းရောင်လေးကို စပန်ထမီပန်းရောင်ပွင့်လေးတွေ

နှင့်တွဲဝတ်ထားသည်။

အကျီလေးကို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လှပအောင်ချုပ်ဝတ်ထားသည်။

ထမိရွယ်ရွယ်လေးနှင့် ကတ္တီပါဖိနပ်အညိုလေးကို စီးထားသည်။ သနပ်
ခါးလေးမုန်နေအောင်လူးထားသည်။

သားရဲ့ ကာလာစုံရည်းစားကောင်မလေးနှင့် တခြားစီပင်။ ဆီနှင့်
ရေ အများကြီးကွာခြားသည်။ ညီမင်းခန့်နှင့် ဆရာဝန်မလေးကို
ယှဉ်ကြည့်နေမိကာ အမြင်တွင်တင့်တယ်လိုက်ဖက်နေသည်။

“အန်တီ. . . နေသာရဲ့လား၊ ကျန်းမာရေးက လူကြီးတွေအတွက်
အထူးဂရုပြုရဆုံးပဲအန်တီရဲ့၊ စိတ်ကိုသိပ်ပြီး ချုပ်နှောင်ခံစားတင်းခံမနေ
နဲ့၊ စိတ်ကို မြင့်အောင်၊ ချမ်းသာအောင်ထားပါ၊ နေပါ၊ သားသမီးတွေအ
တွက် သိပ်ပြီးစိတ်ဒုက္ခဖြစ်အောင် မတွေးနဲ့၊ မပြောနဲ့”

ညီမင်းခန့်က သူမ မာမိုကိုမှာနေသောစကားတွေကိုကြားနေရ၍
ရှက်နေမိသည်။ မာမိုကြည့်ရတာ သူမကိုကျေနပ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။
သူမကလည်း မေ့မေ့ကို အထူးဂရုစိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမလေးရယ်”

ဒီလိုနှင့် ညီမင်းခန့်တို့ ဆေးရုံမှာ ရက်သတ္တပတ်ကြာလာခဲ့သည်။
(၇)ရက်အတောအတွင်းမှာပင် သူတို့တွေ ခင်မင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာခဲ့
ကြသည်။ သည်လိုနှင့် ဆေးရုံဆင်းမည့်နေ့တွင်. . .

“ကိုခန့်. . . အန်တီကိုဂရုစိုက်နော်”

“အင်းပါသဒ္ဓါရဲ့၊ သဒ္ဓါကို ကြည်ဖြူနဲ့တွေ့ပေးရမယ်”

“ဟင့်အင်း.. သူ့ကိုသဒ္ဓါမတွေ့ချင်ပါဘူး”

“ဟာကွာ.. သဒ္ဓါနဲ့ကြည်ဖြူက တစ်ယောက်တစ်မျိုးပဲ၊ အခု မာမိဖြစ်တာကလည်း ကြည်ဖြူက မာမိမာနကိုစော်ကားလို့ မာမိကို အခြေ အတင်အတိုက်အခံဝင်ပြောကာသဒ္ဓါရဲ့၊ ကြည်ဖြူက မှန်တယ်ထင်ရင် ဘာမှမစဉ်းစားဘူး၊ ဇွတ်ပြောပစ်လိုက်တာကွ”

သဒ္ဓါက ဖြစ်အင်အလုံးစုံကို အကြွင်းမဲ့သိရ၍ သူ ဒီမှာတာဝန်ကျ တာကိုကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ သူမသည် ယနေ့အချိန်အထိ ထိုအမျိုး သမီးကို အတွေးထဲ၌ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။ တစ်နေ့နေ့ကော့ လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ညီမင်းခန့်အိမ်သို့ သဒ္ဓါမြတ်နိုး တစ်ပတ်တစ်ခါလာပြီး ဆေးကုသ ပေးရသည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် ညီမင်းခန့်ကိုမလှုပ်ရှားသေးခင် ဒေါ်ခိုင်မာလာက သူမကိုပြောလေသည်။

“သမီးရယ်.. သမီးကို အန်တီမြင်မြင်ချင်း ကိုယ့်သမီးအရင်းလို ထင်မှတ်နေတယ်၊ သမီးမှာ ချစ်သူရှိလား၊ မိဘတွေသဘောတူထားတာ ရောရှိလားသမီး”

“ဟင့်အင်း အန်တီ၊ သမီးမှာချစ်သူမရှိပါဘူး၊ ရည်းစားကို ငယ် ငယ်တည်းကထားဖို့ အချိန်မရှိခဲ့တာပါ၊ မိဘတွေကလည်း သမီးရဲ့လက်

တွဲဖော်ကို ကိုယ့်ဖာသာရွေးချယ်ဖို့ပြောခဲ့ပါတယ်။ သမီးမှာအမေမရှိတော့
ပါဘူး၊ အဖေပဲရှိပါတယ်”

“ဪ . . ဟုတ်လား၊ အေးကွယ် . . အမေမရှိတော့တာကို အန်
တီအနေနဲ့ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးအဖေနဲ့အမေနာမည်က
ဘယ်သူလဲကွယ်”

“မေမေ့နာမည်က ဒေါ်ကဗျာပါ။ ဖေဖေက ဦးညီညာပါ”

“ဟင် . . သူတို့က အရင်တုန်းကဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အရင်က ဖေဖေတို့ဇာတိက ဗန်းမော်ကပါ”

“ဟယ် . . ဒါဆိုရင် ညီညာအောင်တို့ ကလျာတို့ဆိုရင် အန်တီ
သိတာပေါ့ကွယ်၊ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပဲကွဲ့။”

“ဟုတ်လားအန်တီ၊ သမီးက အဲဒီအကြောင်းတွေမသိလို့ပါ။
ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ရပါတယ်သမီးလေးရယ်၊ အန်တီက ဒါကြောင့် သမီးမျက်နှာက
အသိတစ်ယောက်ယောက်နဲ့တူနေပါတယ်လို့၊ ဒါဆို ညီညာအောင်က
ဒီရန်ကုန်ကိုရောက်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ၊ ဒက်ဒီက ခု မလေးရှားကကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ
အစုရှယ်ယာဝင်ထားတယ်၊ ခုလက်ရှိကတော့ သံရုံးမှာတာဝန်ထမ်း
ဆောင်နေတယ်လေ”

“ဟုတ်လား . . . အဲဒါဆိုအဆင်ပြေတာပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်ခိုင်မာက သဒ္ဓါမြတ်နိုးရဲ့ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးနေသည်။ သဒ္ဓါမြတ်နိုးမှာ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုအတွက် ကံကြမ္မာက မိမိကိုလက်စားချေဖို့ အခွင့်အရေးပေးနေပြီဖြစ်သည်။

— “အန်တီ . . . သမီးကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး၊ နောက်တစ်ပတ်ဆန်းဒေးကျရင် ဆေးပြောင်းပေးမယ်နော်”

“အေးကွယ် . . . သမီးရယ်၊ နောက်တစ်ပတ်ကျရင် သမီးရဲ့ဖေဖေကိုပါ ထမင်းစားဖိတ်ရမယ်၊ သူ့ကို အန်တီတို့အကြောင်း ပြောမထားနဲ့ဦး၊ သူ့အံ့ဩသွားအောင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်တီ စိတ်ချပါ၊ ကဲ . . . မင်္ဂလာညချမ်းပါနော်၊ သွားမယ်”

သူမအနီးမှထွက်သွားတာနှင့် ဒေါ်ခိုင်မာလာသည် ကျေနပ်ပြုံးပြုံးကာ သားအတွက် ပူပန်မှုတွေရတက်အေးသွားသည်။

အန်း(၁၁)

။

“ဖေဖေ့ကို သမီးပြောစရာရှိလို့၊ သမီးသွားပြုစုပေးရတဲ့ပေးရှင်က ဖေဖေနဲ့သမီးကို ညစာစားဖို့ဖိတ်ထားတယ်ဖေဖေ”

“ဟေ... ဟုတ်လား သမီး၊ ဖေဖေအားရင်လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ ဖေဖေလည်း ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုပ်ရဦးမှာပေါ့”

“ဖေဖေငယ်ငယ်တုန်းက အတော်အတန်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေရှိလားဟင် ဖေဖေ”

“ဘယ်ပြောကောင်းမလဲသမီးရယ်၊ ရှိတာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွေ့ကွာခဲ့သလို ပြန်ဆုံစည်းခဲ့ကြတာတွေလည်းရှိတာပဲသမီးရဲ့၊ ဒါနဲ့ သမီးက ဘယ်အတွက် ဖေဖေ့ကိုမေးတာလဲ”

“ဟိုး . ဒီလိုပါဖေဖေရယ်၊ အသက်အရွယ်လေးတွေရလာကြ
ကော့ ငယ်ဖော်သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်လည်တမ်းတချင်ကြတယ်လေ၊
အဲဒါကြောင့် ဖေဖေ့ကို အသိတွေရှိခဲ့ဖူးသလားလို့ သမီးကမေးတာပါ”

“ဟား.. . ဟား.. . ဟား.. . ဖေဖေသမီးကတော့ တကယ့်စံပါပဲ
ကွာ၊ ဖေဖေအပေါ်နားလည်လွန်းတယ်၊ ဖေဖေရဲ့ငယ်ကျွမ်းဆွေသူငယ်
ချင်းတွေတွေ့ရင် သမီးကိုပြမယ်ဟုတ်လား၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဖေဖေကပျော်
ပျော်နေတတ်ပါတယ်ကွယ်”

ညီမင်းခန့်က သူမဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမှာဝင်ရောက်နေရာယူ
ခဲ့တာကို သူမရဲ့အသိစိတ်က လုံးဝလက်မခံနိုင်ပေ။

“သဒ္ဒါမြတ်နိုး.. . လုံးဝအသိအမှတ်မပြုစေနဲ့နော်၊ သူတို့က ရန်သူ
မင်းအရှက်၊ မင်းသိက္ခာကိုဖဲ့စားသွားခဲ့တဲ့ ဘက်တီးရီးယားပိုးလို့ပဲ ထင်
မှတ်စမ်းပါ”

သဒ္ဒါမြတ်နိုးက သူမကိုယ်သူမ ပြန်ဆုံးမလိုက်သည်။ ယုံလွင့်နေ
သောသူမရဲ့စိတ်အစဉ်ကို အသေအချာဆန်းစစ်ပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်
သည်။ လေပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဝေ့ဝဲတက်လာသော
မျက်ရည်တို့ကို ဖယ်ရှားသုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီနေ့ ညီမင်းခန့်တို့အိမ်သို့သွားရန် ကားကိုဂိုဒေါင်မှထုတ်ကာ

မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကားကို ခြေဦးတည့်ရာသို့မမောင်းတော့ဘဲ သူ
နို့ရာသို့မောင်းလာခဲ့သည်။

လှည်းတန်းမီးပွိုင့်အရောက်တွင် မီးနီမိတာကိုစောင့်နေစဉ် တစ်
ဖက်ကားကိုလှည့်အကြည့် သူမကားကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထပ်မံ
တွေ့ရသည်။ သူမက မှန်တွေအကုန်တင်ထားသည်မို့ သူမကိုမြင်လိမ့်
မည်မထင်ပေ။

မီးစိမ်းသွားသောအခါ သဒ္ဓါက သူမရဲ့ကားနောက်မှ ထပ်ကြပ်
မကွာလိုက်လာပြီး သူမကိုမခံချင်အောင်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရသည်။

ဒါကြောင့် ကားကိုဟွန်းတီးပြီး သူမနားရောက်အောင် တိုးကပ်
မောင်းနှင်လိုက်သည်။

“တီ. . တီ. . တီ”

တစ်ဖက်ကားကကျော်မတက်ဘဲ ယှဉ်ကာမောင်းနေ၍ ကြည်ဖြူ
စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ဒါကြောင့် တစ်ဖက်ကားကို မှန်ချပြီးလှမ်းအကြည့်တွင်
သူမကိုမထင်မှတ်ပဲတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်. . ”

“ဟိတ်. . တို့ကိုမှတ်မိရဲ့လား”

ကြည်ဖြူက ခနဲတဲ့တဲ့မေးလာသောသူမရဲ့စကားကို အချိုးမပြေ
စွာပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီရုပ်ကြီးကိုများ ခွေးချိုသွားတောင်မှတ်မိတယ်”

“အိုး. . ဟိုး. . ရန်လိုနေပါလား၊ တို့က ကိုကိုကြီးတိုမေးမိလို့ပါ”

“ဘယ်ကကိုကိုကြီးလဲ၊ နားမလည်ဘူး”

“ကိုညီမင်းခန့်ကိုပြောတာ”

“အံ့မယ်. . ရှင်က နာမည်တွေဘာတွေသိနေလို့ပါလား”သည်။

“သိတာပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ်ကချစ်တာကိုး၊ အဟစ်. . ဟစ်”
သဒ္ဒါမြတ်နိုးက ဝမ်းသာစွာဖြင့် တမင်ညှတုတုပြောလိုက်သည်။

“တို့နဲ့ကိုခန့်က အခင်ဆုံးမိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားကြပြီလေ၊ ရှင့်ကို

ကိုခန့်မပြောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

သလုပ်ပေးပါလား

“ဒါဆိုရင် ကိုခန့်ကိုမေးကြည့်ဦးလေ”

ကြည်ဖြူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောနေသောသဒ္ဒါကို မျက်မှန်းကျိုး
နေမိသည်။

ဒီကာ ထရပ်လိုက

“ဒါပဲလား”

လိုက်ထွက်လာခဲ့

“ဟင့်အင်း. . ပြောမလို့ပါ၊ တို့ကို ကိုခန့်အမေက ထမင်းစားဖိတ်
ကားတယ်၊ အဲဒါသွားမလို့ ရှင်ရောလိုက်ခဲ့ပါလား”

သည်လျက်။

ကြည်ဖြူဒေါသထွက်သွားသည်။ အဲဒီမိန်းမကိုတွေ့ထိုင်း အချိုး
မပြုစွာတွေ့နေသည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ညွှန်ဆီကို စုံစမ်းသိရှိသွားခဲ့တာ

ပါလိမ့်။ ရက်တိုတိုတွင်းမှာ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလား။

ကြည်ဖြူက ညီမင်းခန့်ကို အတော်လေးဒေါက်ကန်နေမိသည်။ ဒါကိုကို သူ့ကိုစနက်ဖမ်းနေတဲ့မိန်းမကို အတော်ပဲအရေးပေးခဲ့တာ ဘာအတွက်ပါလိမ့်။

သူမတောင် ဒီမိန်းမကိုမြင်တာနှင့်မှတ်မိတာ။ ကိုကိုရော မမှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိပါ။

ကြည်ဖြူက ကားကိုနှေးကား တမင်ပဲရပ်ကျန်နေလိုက်သည်။ သူမရဲ့ကားကတော့ အစပင်မမြင်လိုက်ရတော့ချေ။

ကြည်ဖြူ ကိုကို့ဆီသို့ဖုန်းဆက်မည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်၍ ကိုကို့ဆီဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို. . ကိုညီမင်းခန့်ရှိပါသလားရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့. . ရှိပါတယ်၊ ဘယ်သူလို့ပြောပေးရမလဲရှင်”

တစ်ဖက်မှမိန်းမသံကြောင့် ကြည်ဖြူတော်တော်လေးဒေါက်ကန်သွားသည်။ ဟိုမိန်းမဖြစ်မှာပဲ။ ရင်ထဲမှာမွန်းကြပ်တင်းနှောင်သွားကာ အတော်လေးခံစားသွားရသည်။

“သူ့ကို ကြည်ဖြူဆက်တာလို့ပြောလိုက်ပါ”

“အို. . ခဏလေးနော်၊ ခေါ်ပေးမယ်”

“ကိုခန့်ရေ . ကြည်ဖြူတဲ့ဖုန်းလားတယ်”

ညီမင်းခန့်ကိုလှမ်းပြောသောသူမရဲ့အသံက ဖုန်းထဲမှာကြားနေရ

၏။

“အင်း.. သူတို့က အတော်တောင်ရင်းနှီးနေကြတာကိုး”

“ဟဲလို . ညီမင်းခန့်ပါ”

“ကိုကိုရာ အရမ်းပဲနေနိုင်တာပဲကွာ၊ ဘာလဲ အသစ်တွေနေလို့ လားဟင်”

“ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူးကြည်ဖြူရယ်၊ မေမေဆေးရုံတက်နေတုန်းက အစစအရာရာပြုစုပေးတဲ့ဆရာဝန်ပါ။ သူ့ကိုအိမ်ခေါ်ပြီး မေမေကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်နေရတာပါအချစ်ရယ်”

“မသိဘူးလေ၊ ကိုကိုအဆက်အသွယ်မလုပ်လို့ ကြည်ဖြူကိုများ မေ့နေပြီလားလို့ပါ”

ကြည်ဖြူက ငိုမဲ့မဲ့လေးပြောလာ၍ ညီမင်းခန့်သနားသွားမိသည်။ ကြည်ဖြူကို ဒီရက်ထဲ ဖုန်းနဲ့အဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့တာ သူ့အနေနှင့် မိခင်အတွက် ရတက်မအေးလို့သာဖြစ်သည်။

“ကိုကို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါနော် အချစ်”

“အင်းပါ . . အဲဒီမိန်းမကို သိပ်အရောမဝင်နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါချစ်လေးရာ၊ ကိုကိုက ချစ်လေးကိုပဲချစ်တာပါ။ ချစ်လေး

ကြည့်ဖြူမစေဘဲသဘောတူရင် ယူပြီးတာကြာပြီ”

ကြည့်ဖြူက ဒီလိုဆိုတော့လည်း မိမိအပေါ်မှာကြင်နာနားလည် တတ်တဲ့ ကိုကိုကိုအသက်မကချစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဘာသာမတူတာကိုကချစ် ကံခေခဲ့ရသလို အလွှာမတူတဲ့ဘဝဖြစ်နေ၏။

“ကိုကိုကို ကြည့်ဖြူမနက်ဖြန်မာမိနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကဆိုင်ကိုလိုက် ဆွဲရမှာကိုကိုကို ကြည့်ဖြူပြောချင်တာတွေရှိတယ်၊ ကိုကိုခဏလေးအ ဆိုနရရင် စမ်းထိုင်မှာလာစောင့်နေပါလား”

သဒ္ဒါကို “ကြည့်ဖြူမှာမိမြင်ရင် အဆူခံရမှာပေါ့”

အရင်တုန်းရုစါအယ်ကိုကို၊ မာမိက အရင်သွားနှင့်မှာ၊ ကြည့်ဖြူက နောက် မှလိုက်သွားရမှာ”

ကာ အသိအိုကေ... ဒါဆိုရင် ကိုကိုလာစောင့်နေမယ်နော်”

သီကိုရီ... ဟိုမိန်းမကိုပြန်လွှတ်လိုက်တော့လေ”

သလို... ကိုကိုက သူ့ကိုခေါ်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ မေမေရဲ့ဧည့်သည် ခေါက်စာဝါ”

ညီတော်မြို့ကိုကိုရာ၊ တော်ပြီ၊ ကြည့်ဖြူဘာမှမပြောချင်ဟော့ဘူး”

ပဲခေမိသကြည့်ဖြူ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဖုန်းကိုချပစ်လိုက်သည်။ ကြည့်ဖြူ အိပ် ယာထက်မှာ လှဲအိပ်နေလိုက်သည်။

နမယ်” ရင်ထဲမှာမခံနိုင်မှုတွေလား၊ ယူကြုံးမရဖြစ်မှုတွေလား၊ ကြည့်ဖြူ

မခံနိုင်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို သူမကပဲ အငြိုးအတေးကြီးစွာနဲ့ လိုက်လုပ်နေခဲ့တာလားဟု ကြည်ဖြူထင်မိသည်။

“သမီးလေးအိပ်ပြီလား”

မာမိက အခန်းထဲဘယ်တုန်းကဝှက်လာသည်မသိ။ သူမရဲ့ဈာန် နှာလေးကိုငုံ့မွှေးလိုက်သည်။ ဆံပင်လေးတွေကို လက်နှင့်သပ်တင်ပြီး ပါးပြင်လေးကို လက်ကလေးတင်ထားပြီး သူမအနီးဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မာမိမအိပ်သေးဘူးလားဟင်”

ကြည်ဖြူက မာမိရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ ခေါင်းခွေနေလိုက်သည်။

“သမီး.. သမီးကို မာမိ ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက သမီးလို ချင်တာဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တယ်နော်၊ သမီးဘဝမှာ အပူအပင် အကြောင့်အကျဆိုတာ ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး၊ သမီးကို သမီးစိတ်ကြိုက်ချစ်သူ မရှာခိုင်းတာ ဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့၊ သမီးအခုလုပ်နေသမျှအားလုံးကို မာမိ အကုန်သိတယ်၊ ဘာလုပ်မှာလဲသမီးရယ်၊ သူ့ဘာသာကိုယ့်ဘာသာမှတူ တာ၊ သူတို့ဘာသာက ဘာသာမတူသူကို ယူလို့မရသလို မာမိတို့ဘာသာ ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲသမီး၊ ဒီတစ်ခါတော့ သမီးကို မာမိအလိုမလိုက်နိုင် ဘူး၊”

“အဲဒါ မာမိ သမီးကိုပြောပြထားတာနော်၊ မာမိသမီးကို အခုလို ရက်ရက်စက်စက်အကြောခံရတာ မာမိလုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ ဒီတော့ သမီး

ကို မာမိသင့်တော်တဲ့လူနဲ့ပေးစားမယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာထဲကဖြစ်ရမယ်၊ မာမိ အနေနဲ့ သူတို့ဘာသာကိုမပုတ်ခတ်သလို သူတို့ကလည်း မာမိဘာသာ ကိုမပုတ်ခတ်ပါဘူး”

“အဓိကကျတာကတော့ သူတို့အနေနဲ့ သူတို့သားကို သူတို့ သဘောတူတဲ့လူနဲ့ပေးစားနိုင်သလို မာမိကလည်း မာမိသမီးကို မာမိသဘောတူတဲ့လူနဲ့ပေးစားမယ်၊ သူ့သားထက် အဆပေါင်းများစွာသာ တဲ့သူကို မာမိရွေးထားတယ်၊ သူ့နာမည်က မင်းထင်ကျော်တဲ့ သူလည်း မာမိတို့နဲ့ဘာသာတူပဲ၊ သူ့မိဘတွေက သမီးလေးကိုသိကြတယ်လေ၊ မင်း ထင်ကျော်ကလည်း သမီးကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေတာလို့ သူ့အစ်မက ပြောဖူးတယ်၊ ဒီတော့ မာမိပြောချင်တာက သူတို့ကို မာမိအနေနဲ့ ငြင်း နိုင်လောက်အောင်အင်အားမရှိဘူးသမီး၊ မမထားတို့ရဲ့ကျေးဇူးတရားတွေ အများကြီး မာမိတို့ဆီမှာတင်နေတယ်”

“ဟာ. . မာမိမဖြစ်ဘူး၊ သမီး ကိုခန့်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှချစ်လို့ မရဘူး၊ မာမိ အဲဒါ သမီးသစ္စာပဲ”

ဒေါ်ခင်ချိုဆက်သည် သမီးဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ကနဲထရပ်လိုက်သည်။

“တော်စမ်း. . သမီး၊ မာမိအမြန်ဆုံးစီစဉ်မှာ၊ သမီးကိုအခုလာ

ပြောပြတာ၊ သမီးနဲ့သူ့ကို အခုလာမယ့်လမှာ မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း မာမိ၊ သမီးလုံးဝသဘောမတူဘူး”

“မရဘူးနော် ကြည်ဖြူ လူကြီးတွေကို မျက်နှာပျက်အောင်မလုပ်နဲ့၊ ဒါပဲ”

မာမိက သူပြောချင်တာကိုတဖန်ထိုးပြောပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်ကာထွက်သွားသည်။ ကြည်ဖြူက အိပ်ယာထက်တွင်မှောက်ကာ ငိုကြွေးနေလိုက်သည်။

“ကိုကိုရယ်... ကြည်ဖြူ အဖြစ်ကိုမြင်လှည့်ပါဦး”

ကြည်ဖြူသည် အားရအောင်ငိုပြီးနောက် မှေးကနဲအိပ်ပျော်သွားလေသည်။

 အား(၁၂)

နံနက်လင်းသော် မာမိက ကြည်ဖြူကိုစကားမပြောဘဲ သူလုပ်
ချင်တာလုပ်နေသည်။ မာမိစိတ်ဆိုးလျှင် ဒီလိုအမြဲလုပ်တတ်သည်။ ကြည်
ဖြူမှာ သူမအနေနှင့် မာမိကိုအသနားခံ၍ မရနိုင်မှန်းသိသည်။

“ကြည်ဖြူ . . ဒီနေ့ ဆိုင်ကို (၁၂)နာရီ ထမင်းချိုင့်ပို့ရင်း လာခဲ့
ရမယ်လို့မှာလိုက်တယ်”

“အို . . မာမိကလည်းကွာ၊ တကယ်ပဲ”

မာမိက အိမ်ဖော်ဒေါ်ဆာမိကိုမှာခဲ့ပုံရသည်။ ကြည်ဖြူအချိန်ဆွဲ
မနေတော့ပေ။ ကော်ဖီစားပွဲမှထကာ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ထွက်ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဆာမိရေ. . မာမိဘယ်အချိန်ကထွက်သွားတာလဲ၊ မနက်ဘယ်နှစ်နာရီကလဲ”

“မနက်ရှစ်နာရီက ထွက်သွားတာလေကလေးရဲ့”

“အိုကေ. . ဒါဆိုရင် သမီး အပြင်ကိုခဏထွက်မလို့၊ မာမိဖုန်းဆက်ရင် အပြင်ခဏသွားတယ်လို့ပြောပေးပါ။ သူ့သူငယ်ချင်းလာခေါ်သွားတယ်လို့ပြောပေးနော်”

“အို. . သမီးကလည်း ကြီးကြီးကိုသူ့ဆူလိမ့်မယ်”

“ဒေါ်ဆာမိကလည်းနော်၊ ရော့. . ရော့. . မုန့်ဖိုး”

ကြည်ဖြူသည် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့သို့ပြေးထွက်သွားပြီး ကားပေါ်တက်၍ အပြင်သို့မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကိုကိုသည်နားတစ်ဝိုက်မှာရှိနေပါစေလို့ သူ့ဆုတောင်းလိုက်၏။

“ကြည်ဖြူရေ. . ဟေ့”

ကြည်ဖြူ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ခေါ်ရာသို့ခွဲအကြည့်တွင် ကိုကိုနှင့် သူမကိုမြင်လိုက်ရသည်။ သူမထောင်းကနဲဒေါသထွက်သွားသည်။ သူမလက်ထဲမှာတော့ ဆေးပုလင်းတွေ၊ ဆေးဗူးတွေကိုတွေ့ရသည်။

ကြည်ဖြူကလည်း စူးစူးရဲရဲအကြည့်၊ သူမကလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူမတို့ကြားတွင် ညီမင်းခန့်က ဘယ်သူ့ကို ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပေ။

“ကြည်ဖြူ . . မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလားကွယ်”

“ကိုကိုကလည်း . . ကိုကိုကို တစ်ယောက်တည်းခေါ်ထားတာ သူ့ကိုဘာလို့ခေါ်လာတာလဲ”

“ဒီမယ်ကြည်ဖြူ . . အန်တီက ကိုခန့်နဲ့ လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေအတူ ဝယ်ရမှာမို့လို့ တို့ကိုလိုက်သွားခိုင်းလို့ တို့လိုက်လာရတာ၊ မင်းနဲ့တွေ့မယ် ဆိုရင် မလိုက်လာဘူးသိလား”

သဒ္ဓါမြတ်နိုးကလည်း မောက်မောက်မာမာနဲ့ပြောပြီး ကားပေါ် သွားတက်ထိုင်နေလိုက်သည်။

သူနှင့် သူမတို့အခြေအတင်စကားပြောကြပြီး အသီးသီး ကားရှိရာသို့ပြန်လာကာ မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ ညီမင်းခန့်မျက်နှာ မကောင်းတာကို သဒ္ဓါမြတ်နိုးသတိထားမိ၍ မေးလိုက်သည်။

“ကိုခန့် . . စပ်စုတယ်လို့မထင်နဲ့နော်၊ ကြည်ဖြူက ဘာပြောလို့ လဲဟင်”

“ဘာရယ်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အိမ်က သူ့ကို ယောက်ျား ပေးစားတော့မယ်လို့ပြောလို့ စိတ်ဆိုးပြီးထွက်လာခဲ့တာတဲ့၊ ကိုယ်ဘာလုပ် ရမလဲမသိဘူး၊ အိမ်ကမာမိကလည်း သူတို့လိုပဲ အခု သဒ္ဓါနဲ့ကိုယ့်ကို သဘောတူနေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမသိပါဘူးကွာ”

သဒ္ဓါမြတ်နိုးက ကြားရသောစကားလုံးအတွက် နှစ်ထောင်းအား
ရဖြစ်မိသော်လည်း တကယ့်တကယ်တမ်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကိုယ်
ချင်းစာနိုင်ပါသည်။

“ကိုယ်ကစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ်သဒ္ဓါ။ သဒ္ဓါလည်း ကိုယ်တို့ရဲ့
အခြေအနေကိုသိတယ်နော်၊ သဒ္ဓါကိုစော်ကားတာလည်းမဟုတ်ပါဘူး။
တောင်းဆိုမှုတစ်ခုအနေနဲ့ ပြောချင်တာပါသဒ္ဓါ။ တကယ်လို့ မာမီက
ခုလောလောဆယ် ကိုယ့်နဲ့သဒ္ဓါကို စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စပြောလာခဲ့ရင် သဒ္ဓါအချိန်
ဆွဲပြောပေးပါကွာနော်၊ ကြည်ဖြူလေးကိုသနားလို့ပါ”

ညီမင်းခန့်က တစ်လုံးချင်း သူမကိုနားဝင်အောင်ရှင်းပြရှာသည်။
သဒ္ဓါ အချိန်မြန်ဆုံးပြုပြကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ညီမင်းခန့်ကတော့
သူမဝမ်းထဲကအကြံအစည်နှင့်ခံစားချက်ကို ဘာမှမသိရှာပေ။

“သဒ္ဓါ.. ကိုယ်တို့ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ကြည်ဖြူနဲ့စကားပြော
ကြရအောင်နော်၊ ကြည်ဖြူစိတ်တွေလေနေတယ်၊ သဒ္ဓါလည်းကူပြောပေး
ပါနော်”

“အင်းလေ.. ကောင်းပြီ၊ သူ့ကိုရော ဆိုင်ထိုင်မယ်လို့ပြောပြီးပြီ
လား”

“အင်း.. ပြောပြီးပြီ”

သူတို့ရဲ့ကားလေးနှစ်စင်းသည် ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ခုရဲ့ဂျေ့မှာ ရပ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီလှပလျက်။ ညီမင်း ခန့်ရဲ့ဘယ်လက်ရုံးနှင့် ညာလက်ရုံးမှာ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ။

သဒ္ဒါမြတ်နိုးက ညီမင်းခန့်ကိုမော့အကြည့်တွင် တစ်ဖက်မှ ရန်လိုစွာစောင့်ကြည့်နေသောကြည့်ဖြူကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရ၍ သဒ္ဒါမြတ်နိုးခံပြင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ညီမင်းခန့်ရဲ့လက်မောင်းကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ဖက်တွယ်ကာ လိုက်ပါလာသည်။

ကြည့်ဖြူကလည်း ခေသူမဟုတ်ပေ။ ညီမင်းခန့်ရဲ့လက်ဖဝါးကို မိမိရရဆုပ်ကိုင်ကာ အလိုက်သင့်ပါလာ၏။ သူတို့သုံးဦးကို ဆိုင်ထဲရှိလူ များက စိတ်ဝင်တစားလှမ်းကြည့်နေကြသည်။ တစ်ချို့ကလည်း တီးတိုး ပြောဆိုနေကြလေသည်။

“ဟာကွာ. . အမိစားလေးတွေပဲ၊ ပိုင်တယ်ကွာ၊ ဘယ်ညာနှစ် ယောက်”

“ဟုတ်ပါကွာ၊ သူများသားသမီးတွေများ ကောင်းစားနေလိုက် တာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တီးတိုးပြောဆိုနေသံကိုကြားရသည်။

ညီမင်းခန့်က သဒ္ဓါမြတ်နိုးကိုအားနာသွားသည်။ သူသည် သဒ္ဓါမြတ်နိုးကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်ပေ။

ကြည်ဖြူက သူမအပေါ်အထင်လွဲနေခြင်းတစ်ခုကြောင့်သာ ဒီလိုဖြစ်နေတာဟု သူရိပ်စားမိပါသည်။

ဒါပေမယ့် သဒ္ဓါရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အကြင်နာငွေ့ငွေ့ရှိနေတာကို တစ်ခါတစ်ရံ သူသတိထားမိသည်။ သူတို့သည် သီးသန့်ခန်းတစ်ခုမှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ. . ဘာသောက်ကြမလဲ၊ ဘာစားကြမလဲ”

“ကိုကိုမှာတာပဲစားမယ်”

“အဆင်ပြေသလိုသာလုပ်ပါ”

ညီမင်းခန့်က စားပွဲထိုးလေးကို စားစရာတစ်ချို့မှာလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေးမှာ ခဏကြာတော့ စားစရာများလာပို့သည်။

“ကဲ. . ကြည်ဖြူ. . ကိုကိုပြောတာကိုသေချာနားထောင်နော်၊ စိတ်ကိုသိပ်ပြီးလွတ်မထားနဲ့၊ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကိုလုပ်ဖို့စိတ်မကူးနဲ့၊ ပြဿနာကိုခေါင်းအေးအေးနဲ့စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ”

“အင်းပါ. . ကိုကို၊ ကြည်ဖြူ ကိုကိုကိုပဲချစ်တယ်”

သူမရဲ့မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များ ရစ်သီခိုဝဲကျဆင်းလာခဲ့သည်။ သဒ္ဓါကတော့ ကော်ဖီကို စိမ်ပြေနပြေသောက်ကာ သူမကို လှမ်း

ကြည့်အကဲခတ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဂရုဏာဖြစ်မိသားပင်။

“သဒ္ဓါမြတ်နိုး.. ရှင့်ကိုကျွန်မပြောချင်တယ်၊ ရှင်လက်ခံပေးပါ”

“အင်း.. ပြောလေ၊ ကိုယ်နားထောင်နေတယ်”

သဒ္ဓါက သူမကိုပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုကွာ၊ ကိုယ် ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ကိုကိုကိုမခွဲနိုင်ဘူး၊

အိမ်က ကိုယ့်ကိုယောက်ျားပေးစားတော့မယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကိုယ်စိတ်ညစ်
နေတယ်၊ တကယ့်တကယ်အားကိုးစရာက သဒ္ဓါဖြစ်နေတယ်၊ ကြည်ဖြူ
သဒ္ဓါကို အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောပြတာပါ။
အရင်တုန်းက အာယာတထားခဲ့တဲ့ကြည်ဖြူကို သဒ္ဓါအနေနဲ့ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကြည်ဖြူက လက်လေးကမ်းပေးလိုက်သည်ကို သဒ္ဓါကဆုပ်ကိုင်
ကာ အသိအမှတ်ပြုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သဒ္ဓါရင်တစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်းပြင်တစ်ခုထဲ ရောက်နေ
သလိုခံစားလိုက်ရသည်။ သဒ္ဓါအနေနဲ့ သူမကိုမကျေနပ်ခဲ့ပေမယ့်
ဂရုဏာတော့ရှိခဲ့ပါသည်။

ညီမင်းခန့်က သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ခုလိုတွေမြင်နေရတာကျေနပ်
နေမိသည်။ သူ့အနေနှင့် သူမတို့ကို အခုလိုပဲဖြစ်စေချင်သည်။

“ကဲ.. အချိန်သိပ်မရှိဘူး ကိုခန့်၊ ပြန်ကြရအောင်၊ အန်တီမျှော်
နေမယ်”

“အေး.. ပြန်ကြရအောင်နော် ကြည်ဖြူ”

“ဟုတ်ကဲ့ကိုကို၊ သဒ္ဓါ တကယ်လို့ မင်္ဂလာကိစ္စအတင်းစိစဉ်ရင် အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ခဏအချိန်ဆွဲထားနော်”

“စိတ်ချပါကြည်ဖြူ၊ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

သဒ္ဓါမြတ်နိုးက ကြည်ဖြူကို ဖြေသိမ့်တုန့်ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကြည်ဖြူက မိမိအပေါ် အာယာတမထားသော သဒ္ဓါရဲ့ စိတ်ကိုသိရ၍ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ မိမိမကောင်းမြင်ခဲ့တာကိုလည်း အားနာနေမိသည်။

“သဒ္ဓါ အခုအားလားဟင်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲကြည်ဖြူ”

“အားရင် ကြည်ဖြူတို့ကိုလိုက်ပြီး အသိသက်သေလုပ်ပေးပါလားဟင်”

“ဒါများကြည်ဖြူရယ်၊ ရပါတယ်၊ လာ.. အခုပဲသွားကြမယ်”

သဒ္ဓါက စိတ်မြန်လက်မြန် သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ထရပ်လိုက်သည်။ ညီမင်းခန့်က ကျသင့်ငွေကိုချေပြီး နောက်မှလိုက်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့ရဲ့ကားလေးသည် တရားရုံးရှိရာသို့ ဦးတည်လျက်။

“ဒီတစ်ခါလက်မှတ်ထိုးတာ ဒုတိယအကြိမ်လေ၊ ပထမစာချုပ်ကို ကိုကို့ မေဆွဲဖြုလိုက်ပြီး ရှော့ဖြစ်သွား..”

“ဪ. . ဟုတ်လားကြည်ဖြူ ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”
တရားသူကြီးရှေ့၌ သူတို့လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ကြသည်။ သဒ္ဒါ
က ငေးငိုင်ကာကြည့်နေမိသည်။ သဒ္ဒါရင်ထဲ၌ တစ်ခုခုကိုလက်လွှတ်ဆုံး
ရှုံးလိုက်ရသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရသည်။

တကယ့်တကယ်တမ်းကျတော့ သူမငယ်စဉ်က တိတ်တခိုးနဲ့မျှော်
လင့်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သောသူသည် မိမိရှေ့မှာရောက်နေပြီ။

မိမိအချိန်တွေ နှောင်းခဲ့ပေမယ့် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက သူနှင့်
သဘောတူခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ခုအခြေအနေ၌ သူ့မှာ လက်ရှိချစ်သူနှင့်။

သဒ္ဒါ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငေးငိုင်နေသည်။ သူတို့ချစ်သူနှစ်
ဦးကတော့ ပြုံးရွှင်ကြည်နူးနေကြသည်။

“ကဲ. . ကျေးဇူးတင်တယ်သဒ္ဒါ”

သဒ္ဒါက ပြုံးရွှင်စွာနှုတ်ဆက်ပြီး ကားရှိရာသို့ဦးတည်လျှောက်
သွားခဲ့သည်။

“သဒ္ဒါ. . ဒီစာချုပ်ကို ခဏသိမ်းထားပေးပါ။ အချိန်ကျလို့ ကြည်
ဖြူလိုရင် လာယူမယ်နော်”

“အင်း. . ရပါတယ်ကြည်ဖြူ”

“ကိုကို. . ဆိုင်နားမရောက်ခင်မှာ လမ်းခွဲကြရအောင်”

ကြည်ဖြူကားလေးသည် တစ်ဖက်လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်သွား

သည်။ သူတို့ရဲ့ကားလေးကလည်း ညီမင်းခန့်ရဲ့အိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်
မောင်းနှင်သွားသည်။

အိမ်ရောက်သော် မေမေက...

“သား ကိုခန့်... မာမိ မနက်ဖြန် သားနဲ့သမီးတို့ကိုစေ့စပ်ပြီး
ချက်ချင်းမင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ အခုပဲ သဒ္ဓါအဖေနဲ့ စကားသွားပြောပြီး
ပြီသား”

“ဟင်”

“ဟာ”

ဒေါ်ခိုင်မာလာသည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလန်းဆန်းနေသည်ကို
သဒ္ဓါမြင်လိုက်ရ၍ ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။

“မေမေရာ... အေးအေးဆေးဆေးမှလုပ်လည်းရတာပဲ၊ အပူ
တပြင်းမလိုအပ်ပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီရယ်၊ သဒ္ဓါတို့ကိစ္စကို သိပ်စိတ်ထဲမထား
နဲ့ဦး၊ သဒ္ဓါက ကိုခန့်ကို တစ်နှစ်အချိန်ပြောထားတာအန်တီရဲ့”

သဒ္ဓါ မုသားသုံးကာပြောလိုက်ရ၍ စိတ်မကောင်းပေ။

“သမီးရယ်... အန်တီမျက်နှာမလွှဲခင်လေး မြင်တွေ့သွားချင်လို့
ပါကွယ်၊ ညီညာအောင်ကလည်း သမီးကို သားနဲ့သဘောတူပေးစားချင်
နေတာကွယ်”

ကြည်ဖြူက အိမ်ရောက်သော် စာရေးစားပွဲမှပိုင်ယာရီစာအုပ်
 လေးကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့တဲ့(၈)နှစ်ကျော်က သဒ္ဒါကိုမုန်းလွန်း
 ၍ ရေးဖွဲ့ထားသောစာလေးတစ်စောင်၊ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်၊ ကဗျာရဲ့
 ခေါင်းစဉ်လေးကိုဖတ်လိုက်တော့ 'ငြိုးမာန်ဖွဲ့မပြေ'တဲ့။ ကြည်ဖြူ ပြန်ဖတ်
 ကြည့်လိုက်သည်။

“ငြိုးမာန်ဖွဲ့မပြေ”

သူ့ကိုမြင်မိ၊ စတွေ့ချိန်တွင်
 ငြိုးမာန်သို့မျက်
 မုန်းမိသည်။

ကြည်ဖြူက အိမ်ရောက်သော် စာရေးစားပွဲမှပိုင်ယာရီစာအုပ်
 လေးကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့တဲ့(၈)နှစ်ကျော်က သဒ္ဒါကိုမုန်းလွန်း
 ၍ ရေးဖွဲ့ထားသောစာလေးတစ်စောင်၊ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်၊ ကဗျာရဲ့
 ခေါင်းစဉ်လေးကိုဖတ်လိုက်တော့ 'ငြိုးမာန်ဖွဲ့မပြေ'တဲ့။ ကြည်ဖြူ ပြန်ဖတ်
 ကြည့်လိုက်သည်။

“ငြိုးမာန်ဖွဲ့မပြေ”

သူ့ကိုမြင်မိ၊ စတွေ့ချိန်တွင်
 ငြိုးမာန်သို့မျက်
 မုန်းမိသည်။

သူ့ရဲ့မျက်နှာ၊ သူ့ရဲ့မျက်လုံး

ထွင်းဖောက်ကြည့်ကာ

သူ့ရဲ့ဘဝင်၊ စိတ်နှလုံးတွင်

ကိုယ်လိုငြိမ်းမာန်သို့မျက်

ရို့တာမြင်ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ တစ်ချိန် တစ်နေရာ၌

သူ့ကိုတွေ့ရင်

ဦးစွာအရင်မြင်တွေ့မိက

ကိုယ်ကအနိုင်၊ အောင်သူပမာ

သူ့ကိုရှေ့ထား၊ မျက်လုံးလွဲကာ

မကျေနပ်ကြောင်း ပြရမည်။

ငြိမ်းမာန်သို့သိပ်၊ ဖွဲ့မပြေ။

စာရေးဆရာမ ကလျာဝါဝါမြတ်မွန်၏ ငြိမ်းမာန်ဖွဲ့မပြေကဗျာလေး

ကို ကြည်ဖြူသဘောကျ၍ ပြီးတော့ မိမိအဖြစ်နှင့်တိုက်ဆိုင်၍ ယူထား

တာဖြစ်သည်။ အခု သဒ္ဒါရဲ့စိတ်ကိုသိရ၍ ဒီကဗျာလေးကိုဆက်လက်

သိမ်းထားရန်မလိုတော့ချေ။

“သဒ္ဒါရယ်. . ကြည်ဖြူကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

ကြည်ဖြူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စာရွက်လေးကိုဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်
ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲသို့ထည့်လိုက်လေတော့သည်။

“ကလင်. . ကလင်. . ကလင်”

ကျယ်လောင်သောဖုန်းမြည်သံကြားရ၍ ကြည်ဖြူ အခန်းထဲမှ အမြန်ပြေးထွက်ကာ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို. . အမိနဲ့ရှိပါ။ ကြည်ဖြူစကားပြောနေပါတယ်”

“တို့ပါကြည်ဖြူ သဒ္ဒါပါ”

“ဪ. . အင်း သဒ္ဒါ၊ ပြောလေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ကြည်ဖြူ အိမ်ကိုလာခဲ့ပါလားဟင်”

“အင်း. . အဲဒါပိုကောင်းတယ်”

သဒ္ဒါမြတ်နိုးသည် ကြည်ဖြူရဲ့အိမ်ရှိရာသို့ ကားကိုမောင်းထွက် လာခဲ့သည်။

ကြည်ဖြူက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ စောင့်မျှော်ကြိုဆိုနေ၏။

“ကျွ... ဝိုင်း”

သဒ္ဓါက ကားကိုရပ်ကာ အလျင်အမြန်ဆင်းလာသည်။ ကြည်ဖြူက သူမလက်ကိုဆွဲပြီး အခန်းထဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကဲ... ပြောပါသဒ္ဓါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ကြည်ဖြူရင်တုန်လိုက်တာအရမ်းပဲ”

သဒ္ဓါကလည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းကာ ကြည်ဖြူကို အကုန်ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဟင်... သဒ္ဓါနဲ့ကိုခန့်ကို လက်ထပ်ပေးမလို့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကြည်ဖြူ ကိုယ်လည်းငြင်းတာပဲကွာ၊ အန်တီက တငွတ်ထိုးလုပ်လိုက်တာ၊ ဖေဖေကို သူကငယ်နိုင်လေ၊ ဖေဖေကလည်း တို့နဲ့ကိုခန့်ကိုသဘောတူတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မြန်မြန်လုပ်ဖြစ်သွားတာ နေမှာပေါ့”

“ကူညီပါဦးသဒ္ဓါရယ်၊ တို့ကိုသနားပါနော်၊ ကိုကိုကိုမစွန့်လွှတ်ပါရစေနဲ့”

ကြည်ဖြူက သဒ္ဓါကိုဖက်ပြီး ရေရွတ်ပြောရှာသည်။

“အင်းပါကြည်ဖြူ အခုလည်း ကိုယ် မင်းဆီကို ဒီကိစ္စဖြစ်အောင် လာခဲ့တာလေ၊ ကိုခန့်တောင်မသိဘူး”

“ဟုတ်လားသဒ္ဓါရယ်၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

“ကဲ. . ကြည်ဖြူ မနက်ဖြန် သတို့သမီးအရံ ကြည်ဖြူလာလုပ် ပေးရမယ်၊ ကိုယ်က ကြည်ဖြူနဲ့ကိုခန့်ကိုကားနဲ့တင်ပြီး တစ်နေရာရာကို ပို့ပေးမယ်၊ ကိုယ်လည်း ခဏခြေရာဖျောက်နေလိုက်မယ်၊ မင်းတို့က မင်း တို့ရဲ့စာချုပ်ကို လူကြီးတွေလိုက်လို့မိသွားရင်ပြလိုက်၊ ကဲ. . ဒါပဲနော်၊ မင်း အသေအချာနားလည်လား”

သဒ္ဓါက ကြည်ဖြူကိုရှင်းပြပြီး နှုတ်ဆက်ကာပြန်လာခဲ့သည်။ အနှစ်နှစ်အလလကသိုသိပ်ထားခဲ့ရသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တကယ့်တကယ်ဖန်တီးနေရပြီဆိုတော့လည်း သဒ္ဓါရင်ခုန်နေမိသည်။

“ဟိတ်. . သဒ္ဓါ. . ဒါဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“ကြည်ဖြူအိမ်ကလေ ကိုခန့်ရဲ့၊ ကြည်ဖြူနဲ့ သဒ္ဓါသွားတွေ့လာ ခဲ့တာ၊ ကြည်ဖြူကို သဒ္ဓါရဲ့အစီအစဉ်ပြောပြလိုက်တယ်၊ ကဲ. . ကိုခန့် ကိုလည်း တစ်ခါတည်းပြောပြလိုက်မယ်”

သဒ္ဓါမြတ်နိုးက ညီမင်းခန့်ကိုလည်းပြောပြလိုက်သည်။ ညီမင်း ခန့်က သဒ္ဓါမြတ်နိုးကိုကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လှမ်းပြီးလက်ကမ်းနှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲသဒ္ဓါ”

“ရပါတယ်ကိုခန့်”

 အင်း(၁၄)

မင်္ဂလာပွဲကို ခြံထဲမှာပင် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာကျင်းပသည်။ မီးရောင်စုံများအောက်တွင် သတို့သားညီမင်းခန့်နှင့် သတို့သမီးသဒ္ဒါမြတ် နိုးတို့က လက်ချင်းချိတ်ကာ ဧည့်ပရိသတ်များကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေလေသည်။

သဒ္ဒါက မိမိရဲ့အစီအစဉ်တစ်ခု အကောင်အထည်ပေါ်တော့မည်မို့ ဝမ်းသာကျေနပ်နေမိသည်။

ကြည်ဖြူကလည်း သတို့သမီးအရံလုပ်ရင်း လှပနေသည်။ သဒ္ဒါလူကြီးတွေလည်းရှင်းရော ညကကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သူမ၏ကားကိုထုတ်ယူကာ ညီမင်းခန့်နှင့်ကြည်ဖြူတို့ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“ကဲ... မြန်မြန်တက်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ အမြန်လှုပ်ရှားမှဖြစ်မယ်”

သုံးယောက်သား ကားပေါ်အလှအယက်တက်ကာ သဒ္ဒါက ကားကိုတရကြမ်းမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကားကို လီဗာတအားတင်ကာ မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ ထောက်ကြန့်အလွန်သို့ပင်ရောက်ခဲ့သည်။

သဒ္ဒါက ကားမောင်းရင်း နောက်ကြည့်မှန်ကိုကြည့်လိုက်ရာ ချစ်သူနှစ်ဦးကိုတွေ့ရသည်။ သူမရင်ထဲမှာ နာကျင်စူးရှနေသည်။

ရှေ့မှတစ်ရိပ်ထိုးမောင်းနှင်လာသော ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီးကို သဒ္ဒါကတွေ့ရှောင်လိုက်သည်။ အရှိန်ထိန်းမရတော့ပေ။

“ဟာ. . သဒ္ဒါလုပ်ပါဦး၊ ခုန်ဆင်း. . သဒ္ဒါ၊ ခုန်ဆင်းလိုက်”

“ဒုန်း. . ဝုန်း. . ဂျိမ်း”

ညီမင်းခန့်နှင့် ကြည်ဖြူမှာ အမြန်ခုန်ဆင်းနိုင်လို့သာ အသက် ချမ်းသာရာရခဲ့လေသည်။ သဒ္ဒါမြတ်နိုးကတော့ ခုန်ဆင်းဖို့အချိန်မရလိုက် ပဲ ကားပေါ်မှာပင် ပွဲချင်းပြီးသွားခဲ့ရသည်။

“သဒ္ဒါ. . သဒ္ဒါ. . သဒ္ဒါရေ”

ကြည်ဖြူက တကြော်ကြော်အော်ဟစ်ခေါ်သော်လည်း ပြန်မနိုး သောထာဝရအိပ်စက်မှုမျိုးနှင့် တစ်သက်တာချုပ်ငြိမ်းသွားလေသည်။

ညီမင်းခန့်သည် သဒ္ဒါလက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ စာချုပ်နဲ့အတူ စာရွက်လေးတစ်ရွက်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ဆွဲယူကြည့်လိုက် သည်။

“ငြိုးမာန်ဖွဲ့မပြေ”

သူ့ကိုမြင်မိ၊ စတွေ့ချိန်တွင်

ငြိုးမာန်သိုမျက်

မုန်းမိသည်။

သူ့ရဲ့မျက်နှာ၊ သူ့ရဲ့မျက်လုံး

ထွင်းဖောက်ကြည့်ကာ

သူ့ရဲ့ဘဝင်၊ စိတ်နှလုံးတွင်

ကိုယ်လိုငြိုးမာန်သိုမျက်

ရှိုတာမြင်ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ တစ်ချိန် တစ်နေရာ၌

သူ့ကိုတွေ့ရင်

ဦးစွာအရင်မြင်တွေ့မိက

ကိုယ်ကအနိုင်၊ အောင်နိုင်သူပမာ

သူ့ကိုရှေ့ထား၊ မျက်လုံးလွဲကာ

မကျေနပ်ကြောင်း ပြရမည်။

ငြိုးမာန်သိုသိပ်၊ ဖွဲ့မပြေ။

ကဗျာဝါဝါမြတ်မွန်

သဒ္ဓါရဲ့အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးပေါ်၌ ကြည်ဖြူနှင့်ကိုခန့်က နှင်းဆီပန်း
နီရဲရဲလေးတွေပါသောပန်းခြင်းကလေးကိုချလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ဆုတောင်း
ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ . . သဒ္ဓါရယ်၊ ဘဝဆက်တိုင်း အငြိုးအာယာတကင်းဝေးပါ
စေလို့ တို့တွေဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်”

ချစ်သူနှစ်ယောက်ဆုတောင်းပြီး သဒ္ဓါရဲ့အုတ်ဂူလေးကိုကျောခိုင်း
ကာ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ။

ယွန်းအိန္ဒြေ